

Валія Киян, Юра Лоцький

Віртуальний Іван

Видавництво «Крок»
Тернопіль, Україна
2013

Співавтори Валія Киян і Юра Лоцький ніколи не зустрічалися в реальному житті і фактично не знайомі один з одним. Валія живе в Києві, Юра в Лодзі, спілкуються тільки по інтернету. Роман “Віртуальний Іван” це другий плід їхньої співпраці. Перший роман “Правда про секс. Ілентина” вже живе своїм життям, розлетівся по світу в електронному виді. На сайті “Либрусек” він потрапив в відділ “Популярні книги українською мовою”.

Киян В., Лоцький Ю. Віртуальний Іван. —Тернопіль: Видавництво «Крок», 2013. — 196 с.

ISBN 978-617-692-090-8

ISBN 978-617-692-090-8

© Киян В., Лоцький Ю., 2013

Дякуємо друзям реальним і віртуальним, дякуємо знайомим і незнайомим людям, всім хто поділився з нами своїм здобутим сексуальним досвідом, хто в нас вірить і підтримує.

Дякуємо художникам, які дали дозвіл ілюструвати нашу книгу своїми творчими роботами.

Цікава історія графічних творів Олесі Бойко-Гуліватої. Вони були створені нею «для душі», деякі на полях в зошиті, деякі в блокноті між лекціями по підвищенню кваліфікації. Серія робіт «Історія одного кохання», створена Олесею для себе, про свою любов, доповнена її віршами. Так до роману додалася ще одна розповідь викладена доступним митцю способом — графічно.

Всі події і персонажі в книзі видумані і всяка подібність з реальними може бути тільки випадковою.

Я, Лентина, записана на сайті, як Іван, зі співавтором пишу роман про секс. Продовжую розпитувати в людей знайомих і незнайомих про їхнє відношення до сексу. Чому зареєструвалася під чужим іменем? Довга історія. Винний в тому мій співавтор. З сайту де ми познайомилися, він видалив свою сторінку, перестав відповідати на мої листи. Як мені довідатися що з ним? Шукаю через пошуковик в інтернеті Мовчуна, таке ім'я має мій співавтор. Знаходжу його на іншому сайті тільки не можу зайти до нього на сторінку не зареєструвавшись. Довго вагалася. Не могла зайти під своїм іменем, щоб не подумав ніби я переслідую його, тому й назвалася Іваном. Будучи атакована жінками, приятельками Мовчуна, а я показала себе там гарним чоловіком, розгубилася, а потім домовилася зі своїм другом Арієм, що ця сторінка, ніби-то, стане його. Тепер на моїй сторінці розміщене фото Арія, думки Арія, творчі роботи Арія, слова Арія (він говорить мені їх по телефону). Польським друзям розповіла по секрету, що Іван це не справжнє моє ім'я, насправді я — Арій. З Мовчуном продовжуємо писати романи. Чому про секс? Тому що тема цікава. Виконувати на сайті роль чоловіка важко і цікаво. Розповіді людей знайомих і незнайомих, що таке секс для них, приголомшили мене. Який секс вони мали? Я як зуміла, так написала про те. В уяві поставав секс, якого в світі не було.

1

Реальність.

— Поїв?

— Так нагодував себе. Не піду вже нікуди, напевно.

— Я тебе розумію.

— Це як розумієш? Що лінь?

— Ага. Опиши те, що збирався розповісти, перед тим як пішов їсти.

— А лінь?

— Лінь? Тоді іншим разом.

— Тільки бартер!

Я знову не спішно обмінююся фразами по скайпу з Петером. Мій скайп не досконалий, дозволяє тільки писати, говорити не можливо, я набираю текст одним пальцем. Тому ведемо повільний спокійний діалог.

— Так я ж уже писала. Тепер твій хід.
— Не пам'ятаю. Щось, взагалі, так ніби.
— Отак! Я старалася, а цього навіть не помітили.
— Так! Ні сюжету, ні конкретних дій, ні відчуттів! І це старання! Почни так : “Одного разу, коли мені дуже хотілося.”
— В мене так не буває. Напиши ти, а я потім по твоїй схемі.

— По моїй не вийде. От наприклад, були у мене дві сусідки в сусідньому домі, одинокі дами з дітьми, не дуже перевантажені обмеженнями морального порядку. Уже не згадаю, що мене занесло до однієї з них мимо-ходом, щось цілком нейтральне. Вони були там обидві, випивали, запросили мене, присів на хвилинку. От одна, господарка квартири, і говорить, що хотіла б подивитися, як гола жінка на колінах ссе у чоловіка його член, навіть три карбованці заплатила б (тоді це були гроші). Я запитую у другої: “Ти також хотіла б?” Друга відповідає, що так. Тоді я пропоную їм по три карбованці покласти на стіл. Вони кладуть, я зверху кладу свої три і прошу господиню карти дати. Пояснюю, що стану здавати їм по одній карті, у кого менше буде, тій потрібно зняти з себе одну річ. Червона масть — зверху, чорна — знизу. Хто з них перша без всього залишиться, та і буде на колінах це робити і всі гроші, що на столі їй дістануться. Пом'ялись вони трохи, не дуже довго, й згодилися. Так все і зробили. Та, що програла, стала на коліна і зробила мені мінет. Забув сказати, тій, що знімала з себе щось з одягу, наливали чарку, яку вона стоячи випивала, так що жінки уже були добре випивши. Посиділи недовго і я пропоную, щоб ніхто ні про кого не міг нічого ляпати язиком, друга хай також зніме з себе одяг, на ній з одягу був уже тільки ліфчик, і зробить теж саме. Тільки та друга на коліна не ставала, трохи повненька була, так просто на дивані сиділа, я перед нею став. По-моєму сподобалося всім трьом.

— В мене таких історій не має.

— Я попереджував, що по мої схемі ти навряд чи зможеш.
Так що прийдеться по свої. Я весь увага.

— Було. Я була влюбилася в чоловіка років на десять молодше мене. Звичайно, я домінувала і дозволяла собі все, що хочу. Але в основному, все як потрібно, нормально, але гарно, мені подобалося.

— Це на мої три абзаци, ти три строчки? Змістовно — “все, що хочу”, “нормально”, “все, як потрібно”.

— Петер, але ти також, про сам процес нічого не написав!

Петер робить паузу, довго думає, розуміє слухність зауваження і описує деталі.

— Та яка програла і перша стала голенькою, випиває свою чарку і стає на коліна, на килим перед мною. Вона гостя, господиня в ліфчику сидить на дивані з масним поглядом. Опускаючись на коліна, притрималася за мою руку, розстібає ширінку, пробує дістати член, але труси заважають. Я розстібаю пасок джинсів і опускаю штани з трусами разом. Вона бере член в руку і ротом охоплює, починає ссати, рухаючи головою вперед-назад. В роті у неї дуже гаряче і мені сильно приємно, навіть занадто швидко підходить оргазм. Стараюся продовжити, але стримуюся недовго і налітає еякуляція. Трохи притримую її за потилицю, щоб до кінця. Господиня, схоже, завелася від побаченого також. Яюсь піднімаю і напів застібаю одяг. Гостя не вдягаючись, сідає на диван, ще випиває пів чарки, там спиртного залишалося не багато вже. Господиня запитує, щось ніби: “І як?” — дослівно уже не пам’ятаю. Трохи пізніше я пропоную, щось типу — “Щоб нікому не образливо”. Повторяємо уже з господинею. Вона за член руками не тримає, а взяла мене по боках за верх стегон. Мінет робить повільніше і задоволення в мене ще більше і довше. Коли я кінчаю, вона відсовується і стискаючи член однією рукою, вижимає сперму в напіввідкритий рот і тільки потім ковтає, — розповідає Петер і знову робить паузу, якийсь час чекає, а потім нагадує про бартер.

— Чекаю!!!

— О! Петер! Я боюсь.

— Чого?

— Спогадів. Адже це була любов.

— Як ти розумієш, описане мною просто випадковий секс. Тоді напевне діалог не відбудеться. А про любов, де це мене стосується, я не співрозмовник.

— Навіщо так категорично, давай подумаємо, що можна зробити.

— Пропонуй! В мене нічого не народжується.

— Можна описувати відчуття не прив’язуватись до конкретного чоловіка.

— Що заважає?

— Нічого.

— І? Давай.

Я намагаюся зрозуміти, що і як мені подобається, дивуюся отриманому результату.

— Мені подобаються волосаті руки і ноги. Як складно все це описати. Подобаються великі очі, коли чоловік розповідає мені казку, або фільм. Місце де це відбувається не має значення. Люблю щоб він ходив голим і щоб не зачіпав мене, поки сама не стану до нього приставати. Я торкаюся різними частинами тіла до його різних частин тіла. Шкіра стає трошки прохолодною, особливо прохолодними стають соски, мені подобається ними і до них торкатися. А далі залежить від обставин, бувало, дорвалася, всю спину собі стерла об накрохмалене простирадло. Ну от, як могла, написала тобі, Петер. Бачиш як багато! І як?

Петер обдумує, і уточняє.

— А спиною? Вірніше попою повернутися до партнера, нагнувшись, щоб руками за стегна взяв і ззаду увійшов і надівав на свій член, допомагаючи руками. Так подобається?

— Як що люблю чоловіка, могу згодитися, щоб доставити задоволення партнеру.

— А тобі подобається на те, що відбувається дивиться, скажемо в дзеркалі?

— Ні, це відволікає, а тобі?

— Мене не відволікає. Те що відбувається, здається більш об'ємним. Ні світло, ні музика, ні інші звуки мене не відволікають. Багатьом подобається бачити, як це з ними роблять, або з іншою, як що втрюх.

— Тобі подобається бачити, як це у вас відбувається?

— Я ж уже написав. Так! Те що відбувається стає більш повним і об'ємним.

Ми ще трохи розмовляємо. Згадуємо релігійні канони, по яких сексом можна було займатися тільки на темно і тільки через дірочку в нічній сорочці. Петер зауважує, що з перешкодами чоловіки все таки справлялися, раз людство не вимерло. А таки не вимерло, можливо то було не перешкодою, а навпаки?

В. Корнієнко. Начерк.

Реальність.

Мій друг Арій дозволив мені писати від його імені, контролює і радить мені по телефону. Користуюся його дозволом максимально. Мої безкінечні знаки уваги до Мовчуна. Чи знає Мовчун, що Іван, він же Арій це і є Ілентина. Думаю, здогадується. Після свого дня народження він спілкується з «Арієм» більше. Схоже, що Мовчуна «прорвало», на сторінку «Арія» (мою сторінку) він вивішує пісню за піснею. Спочатку просто красиві пісні, потім пісні з натяками. Перекладаю їх як можу. Першу таку пісню розумію, як «Перестаю боронитися», друга — «Життя то не театр». Я запевняю його, що я не граю, життя не гра. Далі пісня про те, що він любить волю.

— Я також люблю волю, тільки часом її забагато.

— Так обмеж її, — радить мені Вода, а Мовчун вішає наступну пісню «Дорослі діти». Зміст цієї пісні я знаю, він прислав її Ілентині, хвалю і згоджуюся зі змістом. Потрібно ламати стереотипи, не йти за суспільною думкою. Потім від

Мовчуна ще кілька гарних пісень і пісня «Переживи то сам». Потім пісня «Вона є зі сну», я думаю, що це про мене — Ілентину і відповідно відгукуюся. Пісню «Коли скажу собі досить» також беру на свій рахунок. Потім сумна пісня і знову пісня «Я складаю зброю» (перестаю боронитися). Я така наївна, думаю, то все це адресується мені — Ілентині, а то було Арієві. Всі ці не сміливі почуття були до Арія. Мовчун говорив не з Ілентиною, а з Арієм. Коли зрозуміла це, стало дуже сумно.

Реальність.

— Іван, вітаю. Не пам'ятаю, що хотів виразить учора, то було спонтанно з душі. Чи ти маєш телефон домашній? Роз'яснити тобі про ті літери: “ą,ę,ż,ź.”

Так Мовчун вранці з'явився в чаті. Я вивчаю польську мову, знати, як читаються польські літери для мене важливо. Мовчун називає мене Іваном, раз на сторінці я маю таке ім'я. Коли він вранці попросив у мене телефон, я розгубилася, всі ілюзії рухнули, не можна далі було себе дурити, але я трималася.

— Вітаю, Мовчун! Головне, що хотів це виразить!

— Так, те що маєш на думці — головніше. Найважливіші є наміри.

— Мовчун, а так не можна роз'яснити ті літери? Або роз'ясни Ілентині, а вона мені.

— Дай номер домашнього телефону, я маю можливість дзвонити через інтернет.

— Дати свій чи Ілентини?

— Чи я маю Ілентині тлумачити: “ą,ę.”, чи тобі? Я запитую про твій телефон?

Як мені стало невимовно сумно, це ж як потрібно хотіти вірити, що на сторінці чоловік — Арій, щоб так обманювати себе і не бачити, що це Ілентина. Мабуть так само, як я обманюю себе, і не хочу бачити, що я йому не потрібна. Мовчун не спілкується зі мною — Ілентиною, Арію готовий дзвонити по телефону, не мені.

Реальність.

— Дискримінація була і буде. — Заспокоює Ілентину Діна. Та розповідає їй, жаліється, адже вона така ж сама, Іван — це Ілентина, її думки, її почуття гумору. З Іваном всі хочуть дружити, з Ілентиною ні.

— В Європі дискримінація жінки не менша а більша, в Росії, ще більша.

— Діна, я знаю, в Україні матриархат, не залежно від писаних законів. Тут оазис, де дискримінація жінки менша ніж будь-де.

Вони йдуть вулицею. Літо. Спека. В підземному переході обходять автомобілі.

— Тільки в нас машини можуть їздити по тротуарах і підземних переходах. Скоро тут не можна буде пройти.

— Водії бережуть автомобілі, тут холодочок.

Виходять на тротуар розпечений сонцем, шукають холодок.

— Перед Мовчуном я весь час «палилася», я не говорила йому прямо, але і не крилася. Я відповідала йому від себе. Як потрібно хотіти себе обманювати, щоб не бачити очевидне? Кругом одні голубі?

— То все реклама. Раніше була чоловіча дружба, і в ній не було сексуального підтексту, а тепер чоловікам дружити не можна, бо виникає підозра. В його компанії одні жінки, йому не вистачає чоловічої дружби.

— Діна, знаєш, що мене зачепило? Я — Ілентина, просила його учити мене польської мови, промовчав і не захотів. А Арій, його не просив, я тільки запитав у Води і Мовчун відразу кинувся вчити, навіть хотів говорити з Арієм по телефону. Зі мною — Ілентиною, він дружити не хоче.

— Як тільки ти признаєшся, що ти жінка, все закінчиться. Ні чоловіки ні жінки тобі цього не простять. Ніколи не признавайся.

— Знаю. Я, Ілентина, писала йому, що часом заходжу до нього на сторінку і читаю коментарі.

— На сторінку може хто хоче зайти, як що вона доступна, це зовсім інше. І здогадуватися, це одне, а признатися, то друге. Ніколи не признавайся.

Між будинками в тіні дерев зупинилися.

— Я писала йому: «Не сперечайся зі своєю сутністю», а ще: «Повір мені!» і він повірив. Жінок я попередила, що до Мовчуна пише жінка, не Арій, не попередила тільки Мовчуна, думала, він це бачить. З мене «перла» любов, а він сприйняв її як

любов Арія, чоловіка? Ну і ситуація, що тепер робити? Писав би по людські, а то пісеньками, перекладаю їх з польської, трактую як хочу. Я була впевнена, він знав, що то від Лентини, я майже не крилася. Він не хотів бачити очевидного, і я не хотіла бачити очевидного. Нас обох засліпило. Ще не відомо, що перекладач добавив.

— Перечекай, але не признавайся.

— Виходить він пручався проти «голубезни», я його умовила, нарешті згодився і такий «облом». Тепер я по іншому сприймаю бажання Мовчуна говорити з Арієм по телефону, його фразу: «Давай номер телефону, будемо кричати один до одного, я також погано чую.» Він знайшов рідну душу, поламав свій світогляд, пішов на все, а тут, знову я. Це щось ненормальне. Я, Лентина, ще написала, що прочитала його коментарі. Мабуть від образи і стиду покривається червоними плямами. Зараз не обзивається ніде.

— Це може бути знову все твоя фантазія. Почекай, нічого не роби. Всі натяки, які ти думала, що він робить тобі, він робив Арію?

— Виходить, він спілкувався тільки з Арієм і мені не було ніяких натяків

Пізніше через кілька днів Лентина розповідає Діні, як, раз за разом пише до Мовчуна, що не розуміє нічого, не розуміє, що сталося. Як потім в листуванні з ним робить паузу. Адже також сумує. Що проходить день, вона нічого не робить на своїй сторінці.

— І що? Ти розраховувала, що будуть тобі соплі втирати, а не втирають?

— Діна, ти права, ніхто навіть не помітив, що мене не має на тій сторінці.

— Все крутиться довкола Киці, подружки Мовчуна, ти, як Арій, став менше її розважати і на тебе забили. Їй стало нецікаво.

Реальність.

Все таки помітили, що я сумую. На це звернула увагу

Тиха.

— Іван, що сталося?

— Нічого не сталося, просто сумно.

— Я розумію, що значить смуток.

Потім мене спробував розвеселити Роверист. Повісив мені на сторінку фото де зображена миска з зібраними ним грибами.

— Сьогодні зібрав.

Я повертаюся до дії, пишу: «Ваш блазень повернувся». А далі дякую всім тим, хто подарував мені свою посмішку, в той час, як мені було сумно. Дякую Тихій, спілкуюся з Роверистом про гриби. Тепер мене хоче розважити і Сабріна, та Вода, останньою про мене згадує Киця.

— Що в тебе відбувається? Сталося щось погане? Жодної картинки вранці. І що значить твій клоун?

— Все буде добре, Марго! Вітаю тебе! Я цікавлю вас тільки поки вас розважаю, я є для вас блазень, — я називаю Кицю Марго, колись вона сказала Арію своє друге ім'я, мені воно сподобалося. Киця дуже зацікавилася Арієм, мені подобається її симпатія до нього.

— Ти думаєш, я роблю з тебе клоуна? Ти дуже помиляєшся. Я ніколи нікого не скривдила. Ти ж бачиш, як ставляться до мене мої друзі. Хіба б дружили зі мною, як би була для них ворогом? Зрозумій, часом бувають непорозуміння, але думаю, що тебе любимо.

— Марго, я тебе ні в чому не звинувачую, ти не винна в тому, що я є дурень.

— Чи ти мене маєш за кретинку, я все розумію, про що мовчиш. Ти закохався в когось, ну бо навряд чи в мене.

— Марго, тебе не можна не кохати, тільки не все так просто.

— То приїжджай до мене над море в серпні. Як що тобі потрібне запрошення, я тобі пришлю. Побачиш Мовчуна, Тиху, Ровериста, бо ми всі є знайомі.

— Дякую, Марго, то в тебе “двигун в попі”, не в мене.

— Безглуздо ти балакаєш. Добраніч.

А вранці запитую в Киці, що з Мовчуном? Відповідає, мов все добре, має деякі свої проблеми, але все нормально, вона кожного дня говорить з ним по телефону. Можна не хвилюватися. Та я хвилююся, до мене Мовчун не обзивався.

М. Бойко. "Створення образу". Начерк.

Віртуальність.

ВОНА пнула ногою камінь і він покотився з гори, прихоплюючи по дорозі інші. Пнула ще один.

Голос за кадром.

— Думаєш, це тобі допоможе? Що тебе так завело?

— Не знаю. Мабуть дискримінація жінки.

— В чому вона цього разу?

— З чоловіком хочуть дружити, з жінкою ні, не залежно від того, яка вона.

— Не узагальнюй.

— Винятки бувають, а так, то дискримінація є. Як чоловік може з жінкою дружити, як що в неї є цицьки, і він має до неї сексуальну зацікавленість? А як що не має сексуального інтересу, то як можна взагалі спілкуватися з такою нецікавою жінкою?

— Тобі то що?

— Він не хоче зі мною дружити.

— А що-небудь взагалі він з тобою хоче?

— Замовкни.

Голос за кадром заговкає. ВОНА йде по схилу далі від моря. Зірвала суху стеблину, крутить в пальцях. Знову пнула камінь.

— Нogu зіб'єш. Зачепило твою гордість, що тебе не хоче?

— Ні. Я також не всіх хочу з тих, кого цікавлю. Взагалі окрім нього нікого не хочу!

— Як зворушливо. Може ще заплачеш?

— Замовкни!

ВОНА плаче. Очі повні сліз, йде по сухій траві не дивлячись під ноги, далі від моря, уже не чути шуму хвиль.

— Без сексуальних сцен ти йому взагалі не цікава.

— Замовкни!

— Як ти вставиш сюди сексуальну сцену?

— Замовкни! Вставлю, без проблем. Зайду за той пагорб, там буде він годувати чимсь з руки одноного. Я підйду і буде сексуальна сцена.

— В такому стані?

— Так! В такому стані! Хороший стан, повний емоцій!

— О, звичайно. Ти підійдеш, станеш розстібати його сорочку, посиплються гудзики. Розстібнеш йому ширінку, дістанеш яйця і його гладенький м'який, який в твоїх руках стане пружним.

— Замовкни!

— Потім ти станеш на коліна, поцілуєш, зробиш губи буквою О і...

— Замовкни!

— Рукою будеш масажувати йому яйця.

— Замовкни!

ВОНА зупинилася, сіла закрила руками обличчя і стала плакати, тільки плечі здригалися.

— На що ти ще готова піти? З чого ти взяла, що ти йому потрібна?

— Він мені потрібний!

— Що ти ще готова зробити, ради двох слів у відповідь?

— Все!

— Йому від тебе нічого не потрібно. Що ти від нього хочеш?

— Хочу неможливого, хочу любов.

Голос за кадром заговкає. ВОНА витирає сльози і йде за пагорб, де можливо ВІН годує з руки однорогів.

Реальність.

— Кулон, розкажи нам, що там було на дніпровських схилах під тією грушею? — Запитала Кулона Ілентина, тільки-но він підійшов до гурту. Перше ніж відповісти, Кулон привітався за руку зі Значком та Арієм, кивнув головою Таленці та Ілентині.

— Там таке було. От така товста груша, — Кулон показує руками товщину.

— Ми тільки під нею встигли все зробити, що хотіли. Дивимося, а наряд міліції ходить по кущах з ліхтариком, таких як ми шукає. Ми в кущах заховалися, залягли, притихли. Пронесло. Як уявили, що могло б бути, як би міліціонери нас побачили, страшно стало. Я тоді вчився в інституті, вигнали б зразу. Вона працювала, то її поведінку розбирали б на роботі на зборах. Після того, ми як що ще щось колись хотіли, то тільки в закритому приміщенні.

— Вам було де?

— Ми поїхали на море. Молоді були, як же мені тоді важко було ходити і бігати.

— Чому важко?

— Як чому? Ви бачили, як собака за сучкою бігає? Вона уже й не хоче, а він бігає і бігає. Я так само, бігав і бігав. А воно ж в напрузі, бігати заважає. Як ішли до моря, вона перша я за нею, то разів три присідав, щоб трохи попустило, напруга щоб спала, а то не міг іти. А зараз уже нічого не заважає.

— От бачиш, в кожного віку є свої плюси. Можеш тепер бігати скільки хочеш.

— Мінус тільки в тому, що вже не хочеш, — Кулон дістає з теки фото, показує. На фото знайома всім присутнім жінка, стоїть усміхнена.

— Вона б хотіла жити зі мною, як би було де.

— Так живіть.

— Не має де. Нема житла, вона живе з дочкою.

Ніхто не запитує, чому вона не може перейти жити до Кулона, знають, що він приймає, живе в дружини.

— Кулон, так це не любов, а вирішення житлової проблеми.

— Так, тільки так і вирішують. На що вона зараз та любов, від неї одні проблеми. Якраз так, свідомо приймають рішення і потім живуть разом.

2

Реальність.

— Юзліс, де ти зник?

— Привіт, лікую запалення хребта. Може зустрінемося наступного тижня, бо так я ще нікуди не виходжу.

Після довгої перерви я подзвонила Юзлісу. Ясно, як тільки Юзліс зрозумів, що сексу між нами не буде, його цікавість до мене зникла, але обіцяв мені для книжки кілька сексуальних історій, то не може тепер відмовитися, тільки віддаляє нашу зустріч.

— Юзліс, ми можемо по телефону щось придумати.

— Секс? То приїдь до мене, і щось зробимо.

— Не секс, тільки розмову про секс. Ти можеш розповісти мені по телефону.

Виникає пауза. Він думає, нарешті вирішує на чому зупинитися, зітхає, чути, як зручніше вмощується і розповідає.

— Згадував, щоб була цікава розповідь, бо так то все звичайний секс. Згадав один цікавий випадок.

— Можеш розповісти і звичайний секс, твої відчуття в процесі.

— Звичайний, він і є звичайний, там як завжди, а то була така історія. Це було у Львові, як я вчився, то приїжджав туди здавати сесію. Познайомився і зустрічався з однією жінкою, вона працювала редактором в газеті, — Юзліс називає львівську газету і вулицю, де тоді було видавництво, трохи згадує той час і продовжує розповідь.

— Ми зустрічалися, але сексу в нас не було. Ми хотіли бути близькими, цілувалися, обнімалися, а щоб далі, то нам не було де. Яюсь так обставини склалися. А то раз була її черга вчитати газету, це потрібно прочитати всю газету, виправити помилки, підготувати газету до друку. Я був там з нею, та робота зайняла багато часу, ми закінчили в дві години ночі. І куди вже

дітися? Тоді її подруга запросила нас до себе, вона близько мала квартиру. Пішли ми до неї. Це була квартира в комуналці. Знаєш, як це? Загальна кухня, її там тільки одна кімната. В кімнаті був диван і ліжка. Господиня постелила нам на ліжку, а собі на дивані.

— Вам було ніяково і ви не знали, як бути?

— Ні. Її подруга знала, що ми хочемо бути разом, просто в нас не було можливості. Так що все було нормально. Вона лягла на дивані, а перед тим як лягти, взяла шапку вушанку, таку, які чоловіки зимою носять, надягла собі на голову, зав'язала шнурки під підборіддям. Я здивувався, подумав, може тут протяги, запитав, вона тільки подивилася і вимкнула світло. Та, з якою я зустрічався, відразу до мене притулилася, стали цілуватися, а як дійшло до діла, вона не стогне від задоволення, а кричить. Мені так було вперше, та й потім, пізніше, окрім неї, більше так ніхто не кричав, трохи стогнуть, а щоб так кричати, то ні.

— Як кричала?

— Просто кричала. Верещала від задоволення.

— Кричала вже в кінці?

— Від самого початку і до кінця, як тільки я в неї увійшов, так і почала кричати. І при цьому так ладно там член обхоплювала, як обхопить, так і кричить. Я пробував втихомирювати, то поцілунком рот закрию, то рукою, але то нічого на давало. Вона була міцненька жіночка і клітор у неї був такий, що можна було рукою взяти, а то в декого треба шукати, щоб намацати, і губи внутрішні також, так не малі, а хороші. Коли вона кричала, вона сама себе заводила. Я потім зрозумів, що то не перший раз вона в подруги, і та подруга уже знала, тому вона собі шапку на голову, та й спить. Такий випадок. Так як вона, більше ніхто не кричав.

Я не розпитую, які стосунки в них були далі. Прошу уточнити, які мав відчуття, більш детально. Юзліс губиться і соромиться, але пробує пояснити.

— Найбільша насолода, як жінку уже підготував і в неї входиш. То таке сильне відчуття. А потім уже в кінці оргазм, після нього хвилин 15 просто невагомий, легкий, десь літаєш в інших сферах. До акту подобаються поцілунки, дотики, як гладять, а коли уже почалося, то все концентрується тільки на члені, все інше уже не відчуваєш, весь розум пішов вниз. Жінки вони різні і вагіни в них різні. Є гладенькі, ніжні, а є як рифлена поверхня, це

скраю при вході. Мені більше подобаються гладенькі, нічого член не чіпляє, нічого не заважає.

— Кому що подобається, в кожної, яка є, тут нічого не зробиш.

— Так, тому потрібно пробувати, перше ніж одружуватися, — робить висновок Юзліс.

*О. Бойко-Гулівата. Начерк. “Ці начерки — це як історія
мого життя, мого кохання.”*

Реальність.

— Ворон, запиши мене в «друзі» на тому сайті. Я там бачила тебе, ти друг Ремізки і Кізочки, мене знаєш, я там, Іван, а фото Арія.

Ворон стоїть з Ремізкою біля її килимів, приніс свою роботу для неї у подарунок. Вона хоче подякувати йому, та не осмілюється поцілувати. Нарешті вирішує й пропонує Ілентині.

— Ілентина, давай поцілуємо Ворона одночасно, я в одну щоку, ти в другу.

— Давай!

Ворон підставляє щоки, цілують.

— Ремізка, у Ворона є ще багато місць для поцілунків.

Схоже, що до цього часу вони не цілувалися взагалі, Ворон ніяковіє і говорить.

— Наприклад, вуха.

— Не тільки вуха, — говорить Ілентина, тоді Ремізка змінює тему розмови.

— Ми можемо показати Ілентині, що ти зробив.

— Ілентині можемо.

Від Ілентини свою симпатію до Ремізки Ворон не приховує, розгортає згорток, показує свою роботу.

— Гарно!

Підходить Костя і також хвалить. Ворон прагне уваги, симпатії від Ремізки, вона ж веде себе стримано, старається перевести увагу з себе на Ілентину, на її сайт.

— Бачте, як добре бути другом по сайту.

— Ілентина, Арій знає, що там його фото?

— Ну звичайно, все з його згоди. Зараз із ним дружать два поляки, три полячки і він приділяє увагу ще трьом.

Почув це Костя, який стояв поруч, почав істерично сміятися, аж вгинався і втирав сльози.

— А Арій в цей час лежить в лікарні під крапельницею, — тільки й зміг сказати.

Ілентина збирається йти, звертається до Кості.

— Ти випадково почув, не повинен був цього чути.

— Зрозумів. Ніхто від мене нічого не почує. — Костя відходить, йде замислений до своєї дружини, напевно, щоб нічого їй не розповісти.

— Ворон, я пишу книгу про секс, ти знаєш?

— А чому така тема?

— Гарна тема, кожен розповідає мені свою сексуальну історію, розкажи й ти, і Ремізка.

Ремізка ніяковіє, червоніє, дивиться на Ворона, він червоніє також. Вони симпатизують один одному, але не зустрічаються, домовилися, що матимуть тільки дружні стосунки.

— Ти ж знаєш, я була одружена, двоє дітей, зараз розлучена, який секс, не має в мене секс, — Ремізка підкреслює свою порядність. Ворон переминається з ноги на ногу.

— Немає сексу і у мене, я також двоє дітей маю. Який секс?

Ілентина дивиться на них з відкритим ротом. Мають по двоє дітей, а сексу не було. Що ж тоді вони називають сексом?

Ворон залишається біля Ремізки. Ілентина йде вулицею вниз, її зупиняють знайомі.

— Що з Арієм?

— Вчора його забрала швидка допомога, поклали в лікарню. Зараз лежить під крапельницею.

— Який діагноз?

— Ще точно не відомо. Обстежують.

— Які були симптоми?

— Судорги. Може це отруєння?

— Як що тільки судорги, то ні, при отруєнні так не буває.

У Ілентини, ще пробують розпитати подробиці, уточнити деталі. Вона не говорить, мотивує тим, що майже нічого не знає. Не може вона говорити, Арій попросив не озвучувати діагноз.

Реальність.

— Тут жінка зі сну і роздягається, — пише мені Вода, у відповідь на просьбу розказати зміст пісні, яку Мовчун повісив мені на сторінку. Нарешті знак уваги, мені, чи Арію?

— О! Це добре, буде мені гарно у сні, — відгукуюся.

— Вона убрана в повсякдення, — уточнює Сабріна.

— Потім можна роздягнути.

— Іди спати і роздягай у сні! А тому бажаю тобі “плідної” ночі, — так Вода відправляє мене, Івана, чи то б пак, Арія, спати.

— На добраніч, уже йду.

— Я хіба також. Доброї ночі.

Ми тільки чемно розпрощалися з Водою, як Сабріна буквально вривається в наш діалог.

— О ви, “Барани Божі”, адже він співає: “Для мене скидає її, коли робиться темно”.

Вода зраділа, передумала йти спати, передоручила Сабріні навчити мене, як читаються польські букви з хвостиками, навіть порадила, що можна взяти за приклад. Але ж Мовчун уже почав учити Івана цим буквам і звукам. Він не витримує, включається в діалог і нагадує мені, як потрібно їх читати. Пише в різних відмінках ім’я Сабріна.

— А я думала, що то мій окрик при початку знімання сукні, а потім білизни. Дзвінко і без “а” і “е” з хвостиками, а тільки Уууу і Наааа!

— А я не бачив і не чув, — жалкує за таким видовищем Мовчун.

— Мовчун, попроси Сабріну, хай покаже! — підказую я.

Вони живуть в одному місті, давно знають один одного, а зараз просто граються, а може й не граються. Ревную Мовчуна, як завжди.

— Хай хоч крикне, — показує свою згоду Сабріна.

— Аааааааааааааа! — пише, що кричить Мовчун.

— А то, розумію, як розпачливий голос твого очікування?

— Сабріна, Мовчун крикнув, покажи йому! — прошу я.

На цьому наша розмова затухає. Можливо Сабріна пішла показувати Мовчуну щось? Не знаю.

Реальність.

Арія поклали в лікарню. Ми всі шоковані, ніхто не чекав такий серйозний діагноз. Знаємо, що чоловіки на Україні довго не живуть, і все ж, коли смерть робить попереджальний постріл, розгубилися. Добре, що це сталося при нас, і йому вчасно надали медичну допомогу. Це могло статися, коли він був дома один і тоді наслідки були б набагато гірші. Я довго думаю, як мені бути на сайті, багато про це говорю з Діною, Роджером, Таленкою, потім вирішую, та пишу до Мовчуна лист.

— Арій просив нікому не говорити, але я не можу не сказати тобі. Він зараз лежить в лікарні під крапельницею, мене попросив замість себе виходити на сайт і нейтрально спілкуватися. Він допомагав мені, я допоможу йому. У Арія мікроінсульт. Як би він в суботу, буквально не виповз до нас пити пиво, він міг померти дома один в квартирі. Ми його любимо так само, як твої подружки люблять тебе. Зараз Арій встати не може, а про жінок думає. Мовчун, будь ласка, не говори жінкам. Просто знай, що на сайті пишу зараз я, а Арій говорить мені по мобільному телефону. Як він вийде з лікарні, я тобі про те скажу. Мовчун, я дуже довіряю тобі. — На прощання я його цілую і підписуюся, Ілєнтиночка, як він колись мене називав. Про стан Арія і про наше відношення до нього, мене і Талєнки, я пишу щиро, все так як є, не могла б обманювати Мовчуна в такому. Могла не писати цього листа про Арієві проблеми, продовжувати вести себе на сайті, як раніше, тільки я не витримувала й далі з Мовчуном бути Арієм. Тепер я ревнувала Мовчуна і до Арія. На лист Мовчун відповів відразу.

— Дуже мене засмутила. Нікому нічого не розкажу.

Дбай про “Івана”, займайся ним. Обнімай Арія міцно і нехай не придурюється, бо ще потрібно пожити. Мовчун.

В наступному листі описую стан Арія, дякую Мовчуну, що мене не видав. Мій лист трохи Мовчуну заспокоїв.

— Дякувати Богу, що то сталося при вас, і завдяки цьому інсульт не був розлогим. Ну то я вас дуже прошу, нуль пива і цигарок! Бо я з вами порахуюся. Обнімаю. Мовчун.

Як давно він не обнімав мене і тільки зараз, не ради мене, ради Арія обняв. На сайті я продовжую приділяти увагу жінкам. Мовчун мені не шкодить, але й сильно не допомагає. Як тепер йому зі мною спілкуватися, коли не можна робити вигляд, що не знає про мою присутність на сайті? Спілкується зі мною чемно, як з Іваном і ніякої лірики. Старається на сайті бути мало. По тому, як Киця перестала контактувати зі мною, я запідозрила, що їй він розповів. Хіба він міг не похвалитися Киці, як що я написала Мовчуну про його жінок.

— Важко спілкуватися нейтрально. В тебе такі активні жінки, що я уже готова признатися їм в коханні і “одружитися”.

В кращих чоловічих традиціях, він повинен був похизуватися цим перед Кицею. Вона трималася довго. Киця не могла спілкуватися з жінкою. Вона не помічала моїх фото і пісень у себе на сторінці, не відповідала на повідомлення.

— Поганий з мене Іван, — сумно пишу Мовчуну приватне повідомлення. — Жінки не розмовляють зі мною, особливо Киця.

Не знаю, яка розмова в них була по тому, але Киця стала мені писати, а за нею і інші жінки. Багато уваги став приділяти мені Роверист. Можливо він знає також, хто я? Не могу знати точно, все це тільки мої здогадки.

Віртуальність.

Степом до моря мчать однороги. Піднімають хмару куряви. Поміж них два однороги з вершниками: чорний і білий, біжать поряд. Збивши піну, з хвиль сповільнили рух, пішли не спішним кроком. Вершники розмовляють.

— Що то було? Що з тобою сталося? Я нічого не зрозумів.

— Дурниці то все. Не згадуй, то вже в минулому. Мабуть я «встала не з тієї ноги».

— В мене так не буває...

ВОНА дивиться на нього, ловить кожен рух.

— Ти красивий!!!!

— Був.

— Ти красивий зараз, таким як є, навіть красивіший, чим був багато років тому!

— Угу. Ти мене тоді не бачила!

— Ти красивий, таким як є! Не має нікого красивішого за тебе! — ВОНА повторює, це ще раз і ще раз, з кожним разом голосніше, звук котиться над морем, віддунює від скель. — Життя таке. Ніколи не знаєш, коли скажеш своє останнє слово. Я хочу, щоб те слово, яке колись буде, нікого не ранило.

— Може, краще мовчати?

Дивляться один одному в очі. Потім ВІН посміхається, беруться за руки. Два однороги повільно йдуть поряд.

— Не мовчи! Можна не встигнути сказати, — ВОНА стискає йому руку. ВІН дивиться на неї, робить паузу, повільно відповідає.

— Перестань говорити дурниці. Хочеш мене? То так і скажи.

— Хочу! Так і кажу! Хочу тебе!!!! — її голос лине над водою.

— Давай полетимо над морем! Низько, низько, над самими хвилями, щоб часом краплини діставали нас.

Однороги йдуть берегом, а над морем двоє кохаються.

Реальність.

Слово “круто” перекладач перекладає своєрідно, пише, що то є “на твердо”. Як я не стараюся, він вперто стоїть на своєму, “на твердо” і все тут. От і виходить, що я пишу.

— Супер! День починається на твердо!

Причина такого екстазу в тому, що Руна вивісила мені, Івану-Арію, репродукцію де корова літає. Робота красива, всім сподобалася, я розцінила це як натяк на мене. Мій вислів “на твердо”, викликав зауваження. Першою свій сумнів висловила Вода.

— На твердо, то хіба що яйця. Мабуть йшлося про слово сильно, а може зухвалий, або як там мислиш.

— На гостро, або на цілого! — добавив Мовчун, не знаю, що то означає в поляків, але Киця розхвилювалася.

— Браво, Мовчун, поляки не геї!

— Марго мене потішила, що поляки не геї. Мовчун, найбільше мене інтригує те, “на цілого”, — я абсолютно не зрозуміла, що то значить, але ж ясно, що ціле ліпше.

— Курка не птах, дівчина не людина. Перекладай і комбінуй від себе. — Киця так різко поміняла тему, що я не догнала й замислилася.

— То не так. Повинно бути: “курка не птах, жінка не чоловік”. Де слово “чоловік” означає чоловічу стать.

— Двозначно.

— А круто, то не яйця. Як пояснити? Крута гора, це не пологий схил, а різко в гору. Крутий чоловік означає, високо піднявся, — не знаю, чому я взялася за це жаргонне слово, а тепер з ним мордуюся. Головне зараз не це, головне пам’ятати, для Мовчуна я на сайті — Ілентина, яка пише від імені Арія, для Киці і інших поляків, я — Арій. Можливо всі вони вже знають як насправді є, і так як я, стараються не збитися з “легенди”.

3

Реальність.

— Це було б добре. Тільки як умовити Арія кинути пити?

— Діна, це без усякої «голубизни», Мовчун з Арієм щиро дружить. Він пішов у костел і помолився за його здоров’я. І Арій, я була здивована, він не проти говорити з Мовчуном по телефону, навіть зацікавився комп’ютером, готовий його освоювати.

Розмовляють Діна і Ілентина. Спекта. Сидять в тіні, дивляться як горобці щось шукають для себе в траві.

— Ти могла б віддати йому ту сторінку на сайті.

— Звичайно, хай би спілкувалися, я могла б бути паралельно, а могла б і не бути, це не принципово. Коли кидають пити, потрібно чимось заповнити той час, який появився б. Це велика проблема.

— Ілентина, Арій на сайті, це також була ти. З чоловіком Мовчун хоче дружити, з жінкою ні. Жінка йому ні для чого не потрібна.

— Він хоче хороший дорогий протез. А все інше йому не потрібне і любов в тому числі.

— А Арій?

— Не зрозуміло. Було б дуже добре, як би вони подружили.

Діна міняє тему розмови, розповідає, як її троянда випустила нові бутони. Вони піднімаються і йдуть дивитися троянду. Горобці розлетілися в різні боки.

Реальність.

— Ви вже йдете? Так рано?

— Ми йдемо провідати Арія в лікарню.

— Передавайте йому привіт.

— Добре, обов'язково.

Таленка і Ілентина біля театру розмовляють з Авалентом. І поки Таленка відійшла на кілька слів до своєї подружки, розмова продовжилася між Авалентом та Ілентиною.

— При інсульті не можна напружуватися, потрібно тільки відпочивати.

— І курити не можна. Я не знаю, що можна зробити, щоб Арій це зрозумів. До медсестер заграє.

— Хай заграє, руками, словами, але не більше, йому то ще рано.

— Авалент, ти так кажеш ніби це реально.

— Звичайно реально! Я, як лежав у лікарні, мене там всі медсестри любили. Медики, вони це запросто, і нічого не бояться, медсестри, ті і з лікарями, і з пацієнтами. І інфекції не бояться.

— Як не бояться?

— Та їм то не страшно, вони привчені. Ми там, прямо на операційному столі.

— Перед операцією?

— Та ні. Лежав тоді в інфекційному відділі хворий на «жовтуху», я був лежачий, не вставав. Так вона мене на каталку і в операційну, а там на столі ми робили те, що треба. Лікар дізнався й каже їй: «Ти що робиш, це ж стерильний бокс?» А вона йому: «В нас все стерильне.» Той лікар сам з медсестрами і про мене все знав. Говорив часом: «Балують вони тебе, Авалент.» Я там зі всіма. Одна правда була гонорова: «я не така». Та всі вони там “такі”, просто деякі «сплять» тільки з більш вищим начальством. Та під кінець я й ту вмовив, що спочатку не хотіла.

— Добре, Авалент, я скажу Арієві, щоб тримав себе в руках.

— Хай тільки милується, можна руками, словами, а не напружуватися.

До Ілентини повертається Таленка, вони прощаються з Авалентом і йдуть провідати Арія.

*О. Бойко-Гулівата. Листівка. “В мене все було добре.
Гарна родина — тато, мама, чоловік, син.”*

Віртуальність.

Підійшла до скель. Довго стояла і здалеку дивилася, що ВІН робить. Нічого такого не робив. Ворушив прутиком в майже догорілому вогнищі, час від часу кидав туди сухі стебла, які спалахували на мить. Не поспішала, бо їй подобалося на нього дивитися, потім підійшла, зібравши по дорозі хмизу. Доклала сухі галузки в вогнище, сіла поряд, ВІН поправляв полум'я, сиділи, чекали поки ватра розгориться.

— Ти хотів купати однорогів?

— Давно пора їх викупати!

Докладають ще хмизу до вогнища, щоб не згасло поки повернуться, ВІН свистом кличе однорогів і мчать на них до моря. З розгону вриваються в воду. Бризки води падають на розігріту сонцем шкіру, скрикнула.

— Тримайся!

За хвилину були мокрі і однороги, і вершники, вчепилася

в гриву й ковзала по мокрій спині. Однороги бігли поряд, здіймали хвилю. ВІН давав їй поради, які ВОНА не чула. Верескнула, отримавши мокрим хвостом по голому тілу.

— Тримай мене! Я йду до тебе!

Вхопила його руку і ковзнула йому за спину. Біла одноріг розгулялася без вершника. На чорному однорозі ВОНА притиснулася до його спини.

— Ти вибрала гарну позицію, думаєш, цей одноріг хвостом не махає?

Ніби, щоб підтвердити його слова, хвіст чорного однорога зі свистом розсік повітря. Задрижала, обхопивши його талію і з'їхала по чорній шкірі. Дістав з води, посадив попереду себе, погладив пальцями червоні смуги на спині. Напружилася, ойкнула, пригорнув до себе.

— Не поспішай.

Провів рукою по грудях, відчувши тверді соски, опустив на живіт. Тихо застогнала, тоді нагнув її, притиснув до шиї однорога і ввійшов у вологий «вулкан». Одноріг помчав наздоганяти білу однорога, розсікав воду, занурював в хвилю вершників. Навіть не помічали, звивалася, й стогнала, а коли скрикнув і застогнав ВІН, злетіли невагомі в повітря.

Однороги бігли берегом. Біля скелі палала ватра. Над морем в небі ніжилися під сонцем двое.

Реальність.

— Що діється? Я є окремо від інших, не розмовляю ні з ким на твою тему. Зараз повернулася з роботи, була в лікарні в своєї гарної тітки, в неї якісь проблеми з серцем. Я зараз сама в дома, випила склянку червоного вина «за твоє здоров'я». Іван, що з тобою діється? — так написала мені Івану Тиха. Виявилось, я забула, не сказала їй і вона не знає, що Іван це насправді Арій. Всім по секрету про це розповіла, а їй ні, забула. В нас би вже всі один одному про то повідомили, в поляків все по іншому.

— Тиха, у Арія в лікарні не має інтернету. Я — Ілентина, та ідіотка, яка закохана в Мовчуна. Арій говорить мені по мобільному телефоні, а я набираю на комп'ютері. В нього мікроінсульт, все буде добре, він не є паралізований, просто потрібно полікуватися.

— Не знаю, хто Арій, хто Ілентина. Тримайся, і напиши, прошу, щось веселішого, коли зможеш. Я є тут сама, стомлена після роботи, турбуюся про себе, переживаю за сина, який подорожує по Індії, переживаю за тітку і за свою маму, яка старіє. Знаєш, я є такий «міністр» по переживанню.

Я посилаю Тихій зсилку на сторінку Арія і бажаю гарного вечора.

— Чи то на сторінці Арій, чи Арій то ти? Хто має інсульт? Нічого не розумію.

— Тиха, я не знала, що тобі це не відомо. Я була умовила Арія записатися на цей сайт під іменем Івана, бо хотіла бачити, що робить Мовчун. Коли Арій вийде з лікарні, він знову буде тут. Я замість нього тимчасово.

— Не знаю, чи зрозуміла, але насправді переживаю за Івана-Арія. Нехай все буде добре. Я відізвуся завтра вранці. Не є я якась важлива, просто хочу, щоб було добре. Я, як уже писала, є замкнута й самотня. Цілую вас міцно, я з вами, хоч до кінця не знаю з ким.

От так, таким чином, я стала листуватися з Тихою, як Ілентина.

Реальність.

— Твоя «Барашка» сказала, щоб ти не дурів, обіцяв женитися, приходь і женись.

— Яка Барашка?

— Арію, твоя Леля, яку ти «Барашкою» називаєш, вона була сьогодні. Переживає за тебе.

В лікарні, у Арія в палаті Ілентина й Таленка, прийшли його провідати. Всіма силами стараються вмовити Арія виконувати всі поради лікаря. Він з ними згоджується, але виконувати не збирається. Помітивши, що Арій вже стомився, жінки прощаються з ним, йдуть.

— Не потрібно нас проводити, ми самі вийдемо, ти лягай відпочивай.

Йдуть по сходах з третього поверху, розмовляють між собою.

— Бреше він нам.

— Так ми ж йому також.

— Зате, як ми так гарно в одну душу брехали.

Арій брехав, і придумував багато причин по яких йому терміново потрібні були гроші, а насправді просто хотів купити цигарки. Жінки брехали, що грошей не мають ні копійки, бо знали куди він їх потратить, а курити при такому діагнозі не можна так багато, як курить Арій. Давши йому мінімальну суму, на одну пачку цигарок, всі залишилися задоволені собою. Так розмовляючи дійшли до другого поверху, зупинилися. Прямо під ногами, на сходах, на цементній підлозі, сиділа жінка. Вона була худенька, невеличка, дивилася на них насторожено знизу вверх, а щоб дати їм дорогу, перетягнула себе на руках в бік, потім переставила свій кульок з речами. Її босі ноги потягнулися за нею, стало видно, що вона інвалід, такими ногами не ходять.

— Може вам допомогти?

— Як ви мені допоможете?

— Куди ви йдете?

— На вулицю, подихати свіжим повітрям.

— То давайте ми потягнемо вас в низ, — пропонує Таленка, бере жінку під руки і тягне вниз по сходах, босі п'ятки стукають зі сходинки на сходинку. Ілентина несе слідом за ними пакет тієї жінки і притримує їй ноги. На зустріч йде когось провідати кремезна жінка, зупиняється вражена побаченим.

— Давайте я вам допоможу, — говорить, бере жінку інваліда за ноги і вдвох з Таленкою несуть її по сходах.

— Ой! Куди ж ви її несете? А ліфт, що не їде? Дайте її мені, я сама, — це підійшла медсестра, вона бере жінку інваліда на руки і несе легко, як дитину.

— Вам куди її? Ви несете до машини?

Жінка інвалід мовчить. Ілентина запитує в неї, чи ми рухаємося в потрібному напрямку, киває, що так і тільки вже на вулиці пояснює медсестрі ситуацію. З шостого поверху вона хотіла спуститися вниз, подихати свіжим повітрям, ліфтер не захотів її звести, тоді вона поповзла сходами сама.

— Я зараз принесу вам подушку, щоб на ній сидіти і одіяло, закутати ноги. Вже прохолодно, — медсестра погладила ноги, розмістила зручніше жінку і пішла за одіялом. Таленка та Ілентиною пішли з території лікарні.

— Лікарня не тюрма. Вона мала право вийти на вулицю.

Виходить, як що вона інвалід, то й все, ліфтеру не захотілося, він її не звів до низу. Такі інваліди їздять на колясках.

— Коляска мабуть на шостому поверсі біля сходів залишилася.

Йдуть вулицею, обговорюють те, що сталося. Таленка зупинилася.

— Давай сядьмо тут, перепочинемо, потрібно заспокоїтися.

Сидять розмовляють і бачать, як мимо них, помаленьку, обережним кроком йде Арій, цілеспрямовано рухається до кіоску з цигарками. Ілентина наздоганяє Арія, він стоїть, спійманий на гарячому.

— Кіоск все рівно уже закритий, йди посидиш біля нас, потім ми проведемо тебе назад в лікарню. Таленка дасть тобі цигарку, ми були купили для тебе, але вирішили не давати.

— Таленка не дасть. Я піду далі до магазину. Я ж виждав час, думав ви уже пішли.

— Ми затрималися. Не ходи нікуди, Таленка дасть, на сьогодні тобі стане, а завтра, буде завтра.

Сидять уже в трьох, розповідають Арієві про випадок з жінкою інвалідом, потім повертаються до лікарні. Не далеко від входу сидить та сама жінка, уже на подушці, ноги укутані одіялом, поряд з нею стоїть медсестра, розважає її розмовою.

Реальність.

— Сказав “А”, говори і “Б”. Які запитання? — запитав мене Нікі, перед тим пояснивши, як краще робити стелю і каналізацію в приватному будинку. Дізнавшись, що я пишу книгу, він згодився зробити в неї свій вклад.

— Запитання такі, Нікі: які відчуття подобаються чоловікам, про що вони думають в процесі сексу, і ще буде багато дрібних запитань.

— Відповісти зараз, чи потім?

— Давай зараз! Цікаво!

— В цілому власне нічого цікавого, великої різниці між чоловіками і жінками не має. Як жінки, так і чоловіки, в процесі можуть взагалі ні про що не думати, так як на думки часу немає. А можуть думати абсолютно про сторонні речі, від сексу з уявним

партнером, до зовсім побутових питань, наприклад, ремонт автомобіля, проблеми на роботі.

— Чоловікам важливо бачити партнера?

— В нормальних умовах, так. По крайній мірі окремі частини.

— Які умови нормальні, а які ні? Які частини?

— Як що мужик з тюрми виходить, то йому все рівно з ким. А можуть такі жінки попастися, що й дивиться нудить.

— Хіба ми не про любов?

— Розмова ніби йшла про секс, а секс не завжди любов.

В нормальних умовах, я думаю, обом партнерам важливо бачити один одного.

— Для жінок любов важлива, вони часто секс і любов не розділяють. Нікі, ти говори про чоловіків, про жінок я розумію. Чоловікам важливий дотик?

— Жінкам більш важлива любов? Не скажи. Жінок, які продають свою любов, набагато більше ніж чоловіків.

— Бачив би ти скільки чоловіків себе пропонують. Скажи про дотики.

— Я про частини тіла. У кожного свій фетиш. Але частіше всього груди і попа.

— Нікі, а тобі особисто?

— Залежить від конкретної жінки, а в основному це груди й попа.

— Що впливає на це?

— Родзинка жінки.

— Ти любиш притулятися? До якої частини тіла і чим?

— Знову ж таки, не однозначно, до різних частин, різними частинами, губами практично до всіх частин.

— Нікі, як що жінка торкається до тебе? До яких частин тіла тобі більше подобається і як?

— Як що жінка хоче, то їй дозволено все, а як що ще й уміє, то це в задоволення.

— Що значить вміє? Що повинна вміти?

— Ну хоч би те, що ці дотики не повинні бути різкими і грубими. І як що жінка пробує зробити мінет, то вона повинна хоч уявляти, як це робиться.

— О! Що тебе збуджує?

— Збуджує в першу чергу жінка, я не лягаю з тими, хто мені не подобається, а я хочу жінку ще до того, як побачу її роздягнутою. Хоч навпаки, може бути, що роздягнена жінка може вбити все бажання. Такі випадки були.

— Цікаво. Розкажи про такий випадок.

— По перше, дама спочатку стверджувала, що їй нічого такого не потрібно, що у неї з чоловіком все добре. А потім приїхала до мене на дачу, коли я її зовсім не чекав. Мало того, що був не готовий, так її натиск зовсім відбив бажання. Більше не бачилися, хоча, як би не так спішила, то можливо все було б добре.

— Який був натиск? Гвалтувала? Ти не сказав їй, що не хочеш зараз?

— В тому то й справа, що спочатку хотів, Тільки потрібна якась прелюдія, я ж не бугай племінний. Ілентина, я відійду на хвилину, ми потім продовжимо.

— Добре.

О. Бойко-Гулівата. Листівка для тата.

Реальність.

— Таких незвичайних ситуацій я уже не пригадую.

— опиши звичайну. Звичайна цінніше.

— Звичайна, вона і є звичайна, нема що розказувати.

Ілентина і Юзліс їли морозиво в кафе біля Десни. Під ногами крутилася чорна собачка, яка прискіпливо їх обнюхала, і навіть, кілька раз лизнула Ілентину за ногу. Юзліс таки вирішив зустрітися зі нею, надіявся скупатися разом в таку спеку. Про звичайний секс, як завжди, розповідати не захотів.

— З однією жінкою ми вели серйозні, філософські розмови. Уже разів чотири зустрічалися, сидимо в мене, п'ємо каву, говоримо про щось дуже серйозне. І раптом дивлюся, в неї очі горять, так засвітилися і мабуть мої у відповідь на це, також. Я увесь загорівся. А вона мовчки розстібає блузку, я став їй допомагати. І то все мовчки, ні слова, залишили каву, навіть не стали нікуди йти, відразу тут на місці.

— На місці. Це де? В тебе на кухні?

— Так. Біля столика на підлозі. Було таке шалене бажання. Такі гострі відчуття. Такий оргазм! Аж вона, як наче бризнула. Мабуть не втрималася, піснула трохи при оргазмі, бо я потім був мокрий в цьому місці. І знаєш, якось так дивно, мені це сподобалося, — Юзліс показує де був мокрий, потім просить посунути до нього ближче попільницю, закурює.

— Ви потім зустрічалися?

— Так, один раз зустрілися і більше ні.

— Що так?

— Наступного разу все було не так, якось в'яло, “ніяк”, не було того гострого відчуття, не було серйозних філософських розмов і вона більш не бризнула.

— Розкажи як було.

— Зразу, ще з порога, вона на мене кинулася, відразу захотіла сексу, без підготовки, пішли на ліжко, на «танкодром».

— Де в тебе «танкодром»?

— Та ти бачила в мене сірий великий розкладний ліжко-диван. Роздяглися, я став її роздивлятися, якось воно все було в'яло і невиразно — “ніяк”. Після того ми і не дзвонили один одному, і не зустрічалися.

Принесли каву. Юзліс «під каву» закурює другу цигарку, Ілентина пробує зрозуміти, пояснити собі, чому в них так сталося.

— Ви чекали запалу один від одного, ініціативи?

— Так вона ж проявила ініціативу, зразу в ліжко, без прелюдії.

— Кожен з вас чекав чогось від іншого й не дочекався. Ти її став роздивлятися і цим «потушив».

— Вона не була проти, щоб я її дивився.

Ілентина п'є каву, уявляє, як чоловік роздивляється оголену жінку, роздивляється прискіпливо, майже як гінеколог, ніякого піднесення, ніякого захвату і похвали в її адресу, а чекає щось від неї. Та жінка не могла далі проявляти ініціативу, не почувала себе любимою, адже логічно, її думка може бути така: «Він побачив і побачене йому не сподобалося».

Випили каву, пішли на берег річки. Ілентина згадує вимоги чоловіків на сайті знайомств.

— Деякі чоловіки люблять, щоб жінка під час сексу пісяла, іноді хочуть, щоб на обличчя. Це в них «золотий дощ», називається.

— О! А я й не знав, що так називається, а сподобалося.

— Юзліс, розкажи про звичайний секс, де є чоловік, є жінка, хочуть сексу і його роблять. Розкажи свої відчуття, що тобі подобається робити, що при цьому відчуваєш?

— То можна розповідати не про конкретну жінку, а як збірний жіночий образ.

— Так, звичайно, головне відчуття, які тобі подобаються.

— Мені подобається поцілунок в плече.

— Тебе цілують, чи ти?

— Я. М'яко цілую, йду по плечу до шиї, потім по шиї доходжу до вуха, ну там уже насолода. Головне, це якась енергія, запал, він передається від одного до другого, ту енергію відчуваєш. Потрібно і відчутти, і запалитися, і розбудити. Тому пестиш, цілуєш. Одна рука в цей час трохи нижче талії, а друга легко торкається до сосків. Від цих дотиків соски твердіють, стають пружні, коли я це відчуваю, то також збуджуюся. Тоді вже тією рукою можна спуститися далі вниз, погладити живіт. У жінок живіт інакший ніж у чоловіків, там внизу є такий як горбик, під ним матка, там я трохи масажую, потім лобок, потім шукаю клітор. Можна її трохи відпустити і поцілувати клітор, лизнути кілька раз, він тоді напружується. Ну і дивлюся по її збудженню, як що вже хоче то можна вводити в неї, бо дуже затягувати не варто. Як що перетримати, то член стає більш м'яким, не пружним, то вже гірше. Подобається, як жінка реагує на мої рухи, рухається назустріч, допомагає. А коли вже там починає прихоплювати, там ніби, ще одні губи глибше. Я весь час дивлюся по ній, люблю, щоб оргазм у нас був одночасно. А потім перші 15 хвилин після оргазму я взагалі не відчуваю тіла, лежу з закритими очима, як в невагомості. Поступово відчуття повертаються, я відкриваю очі. Отакі в мене відчуття.

Ідуть берегом, стають біля води. Юзліс дивиться на годинник, бачить, що ще мають трохи часу, висловлює думку, що не проти знати про відчуття жінки, але не запитує. В Ілентини виникає думка, що його розповідь трохи схожа на саморекламу. Вони ще трохи гуляють в тіні високих верб і повертаються в місто. Купатися Ілентина не захотіла, берег був брудним.

Реальність.

— Нікому нічого не розкажу, не напишу, то зостанеться між нами, — запевняє мене Тиха. Я їй дякую, говорю, що мною керує не злість, мною керує любов. Розповідаю, як я кохаю Мовчуна, а Арій для мене просто добрий приятель.

— Цілую міцно, притуляю, що означає, обнімаю з добрими почуттями. На добраніч. До завтра, — прощається зі мною Тиха, і я чекаю наступного дня.

— Як сьогодні почуваєш себе?

— Добре. Вибач, що я вчора так.

— Все добре. Світ є дивний, люди в ньому дивні, але через те є цікаво. Кожен з нас носить в собі багато таємниць.

— Тиха, я була сьогодні в лікарні, відвідувала Арія. Він не слухає лікаря, курить, а йому не можна.

— Е, палити не можна, пити не можна, жити не можна. Буде добре, мусить бути добре.

— Так, жити шкідливо. Яким в тебе був день сьогодні?

— Останнім часом я багато працювала, а сьогодні мала вихідний. бачилася з мамою, була в старій тітки, зараз йду спати.

— Так уже пізня година, Тиха, я також йтиму спати. Мені подобається розмовляти з тобою.

— Дуже тішуся, бо мені також подобається.

Ми прощаємося на ніч, щоб наступного дня продовжити розмову.

4

Реальність.

— Написала багато?

— Та трохи.

— А що так?

— Так життя відволікає від писання! І потрібна ідея, про що писати. От ти підкажи. Уже секс був усякий і по всякому, що ще можна придумати?

— Секс він завжди є секс, міняй ситуацію і оточення.

Ілентина і Таленка йдуть по книжковому ринку, то зупиняться, роздивляться стелажі з книгами, то йдуть далі.

— Уже Юзліс розповів мені все, що міг, говорить, що вже згадати йому нічого. Одесит поїхав до коханки. Еней про лід

розповів і замовк. От ти розкажи, які в тебе відчуття при мінеті.

— Які там відчуття, говорили ж уже, ніяких відчуттів, це чоловіки мають при цьому відчуття, а думають, що і жінки також.

Реальність. Минуле.

— Відправила, його помитися у ванну. Хоч перші секунди, він повинен мати запах мила а не поту, я так думаю. Хоче мінет. Він хоче мінет! Ну як, що ти його гарно вимив, він у тебе повинен пахнути не сечею, а милом!

— Ти йому так і сказала?

— Я? Ні! Просто не стала нічого робити.

Кізочка жалілася Ілентині на кавалера. В сусідній кімнаті майстер продовжував робити ремонт. Розведений алебастр, підготовлена фарба, стоси шпалер, серед всього цього, вони сидять на табуретках при відкритому вікні. Майстер заходить і виходить з кімнати, бере потрібні матеріали. Кізочка подивилася на майстра, а як він вийшов сказала.

— Я дала йому ключ від квартири, не можу бути дома весь час. Сусід побачив, як майстер відкриває двері, щось таке подумав. Перестрів мене в парадному і запитує: “Ти мені одне скажи! Ти з ним спала, чи не спала? Я чув як ти з ним в ванній!”

— Що ти йому відповіла?

— А? Сказала йому: “Не знаю!”

— ??? Так і сказала? І що на те сусід?

— Онімів, більш нічого не запитував. В ванній звичайно було, звукоізоляції там немає ніякої, чути все. Тільки це було не з майстром. Я там була “вершницею”, ох, таку рану зробила кавалерові. Ручка з душа йому під спину попала, а він не сказав і старався. Я потім глянула, обробила рану йодом. Мабуть він мав дуже багато вражень від такого сексу.

— Не злякався, не передумав?

— Та ні. Заходить регулярно, раз в квартал. Як говорити, то на словах, йому кожного дня секс потрібний, а як на ділі, то не частіше чим раз у квартал.

— Чоловіки, вони від випадку до випадку, це жінкам секс потрібний регулярно.

— Ти порахуй, скільки чоловіків потрібно жінці для регулярного сексу, щоб хоч, раз на тиждень, як що чоловікові потрібно один раз в три місяці?

— Чому ти думаєш, що тоді секс буде регулярним? Вони, або прийдуть усі разом, або не прийде жоден. Буде “то пусто, то густо”, а не регулярно.

До кімнати знову зайшов майстер, перервав розмову. Жінки зібралися і пішли гуляти довкола озера, на яке дивилися з вікна.

Реальність.

— Вітаю, Марго! Було дуже жарко сьогодні. Не ходив нікуди з дому, робив круги довкола ванної. — Так я, Іван-Арій, почала розмову з Кицею. Арій в цей час лежав у лікарні під крапельницею. Мовчун про це знав, а інші, або не знали, як що Мовчун їм не розповів, або знали і робили вигляд, що не знають. Я підозрюю, що щось таки Киці Мовчун розповів, вони про всяке між собою говорять.

— Приїдеш до Польщі, щоб нас побачити?

— Цього року на жаль не зможу.

— То ми приїдемо до тебе. З тим жодних проблем. Я їжджу по цілому світі.

— Добре, Марго. Ти уже була в Україні?

— Ні. Запакую ящик пива, трохи різних речей, що там хочеш, і приїду. Я живу сама, і до мене часом хтось приїжджає в гості. Не маю якихось люксів, але все, що потрібно до життя маю. Можу спати на каріматі на землі, я є при звичаєна до трудних умов. Багато ходжу у походи. Зараз маю запрошення від чеського колеги до Праги. Ти є спокійний чоловік, а я поведена на пункті інтенсивного і динамічного життя. Але то не виключає приязні, так я думаю. Ще поговоримо про це. — Киця прощається зі мною, щоб наступного дня продовжити розмову.

О. Бойко-Гулівата. “Та ікона ніби попереджала мене. Вона не просто була створена. Я тоді в селі була, ні пензлів, ні паперу, ні фарби в мене не було. І раптом захотілося написати ікону. Все в себе перетрясла, знайшла кілька засохлих кольорів акварельної фарби. Розмочила. Папір — це картон з коробки з під взуття, тому така форма. А пензлі — вийшла, спіймала свого кота, та настригла на два пензлика, тоненький і середній,”

Реальність.

— Мовчун, звичайно Арію нуль пива і нуль цигарок. Ми це розуміємо і хвилюємося за нього, — відповідаю на лист Мовчуна, ще коли Арій лежав у лікарні.

— Був у вечері в костелі на святій месі, помолився за Арія. Вручив його під опіку Бога, — написав Мовчун і прислав мені пісеньку на польські. — Думаю, як що “Іван” має таке почуття гумору, як мені здається, то напевно зрозуміє.

Схоже, що цей тупий “Іван” не зрозумів нічого. Мовчун ще кілька раз запитував, як Арій себе почуває. Отримував у відповідь мої солоденькі листи. А Арія все не було і не було

на сайті. Врешті на мій “цукровий сироп” Мовчун перестав відповідати. Втратив цікавість до Арія? Чи спілкування зі мною для нього є таким тягарем, що й заради Арія не може йти на такі жертви?

Реальність.

— Арій ще в лікарні, але все буде добре, — відповідаю я Тихій на її запитання.

— А з ким я сьогодні розмовляю? Ілентина?

— Так. Тебе то не засмучує?

— Мене засмучує його хвороба, але тішить контакт з тобою. Чи Арій знає, що ти розповіла мені. Чи говориш йому, що ми листуємося?

— Так я йому говорю.

— Не був злий, що розповіла його таємницю?

— Тиха, як що скажеш не говорити Арію, я не говоритиму.

— Але то так гарно, що я стала втаємничена. Розкажи йому, прошу, про все. Мені подобається це, що маю подвійного таємничого знайомого, і на додаток маю таємничу знайому Ілентину. Не погана в нас група!

— Я про це, поки що, не говорила йому, розповім потім, він не буде злий.

— Добре, розкажеш, коли захочеш. Найважливіше, його не нервувати. А можливо з тої всієї метушні буде сміх? То важливо, щоб був в доброму настрою, правда?

— Гарний настрій, то завжди важливо, краще сміятися.

— Ну власне. А люди мають, щоразу менше поводу до радості, до усміху. Ех, тяжко є.

— Тобі напевно смішно дивитися, як я пристаю до Мовчуна? В нас також в країні життя важке.

— Ні, то не смішно, навіть не смій так думати. Трохи в житті дістала по голові і маю в собі багато смирення, терпеливості і великої поваги до людських почуттів. Можу тобі тільки заздрити, але то добра гарна заздрість. Я завжди щаслива, як що в когось щось в’яжеться, з моїх знайомих.

— Дякую, Тиха, але немає чому заздрити. Думаю, що Мовчуну все рівно, є я, чи мене немає, надіюся, йому не шкодить моя любов, я так думаю.

— Ілентина, я не знаю, як він це сприймає, бо ми не пишемо один одному, я читаю тільки його коментарі. Але, як що чоловікові все рівно, то не цікавиться, не читає, не пише, не коментує, бо тоді це втрата часу. Отже в тебе не є так погано?

— Я не знаю. Це я його зачіпаю. Але це не має значення.

— О! Я бачу ти і я маємо одну хворобу — низьку самооцінку.

— Можливо це тому, що я далеко? А щоб їхати десь, потрібна віза і багато інших проблем.

— Я знаю, бо тут ще недавно було подібно. Ти мешкаєш в Києві, чи то також було камуфляж?

— Все правда, в Києві.

— Ну то далеко, але все-таки не край світу. Може візи зникнуть, може щось зміниться. Інтернет також не давно появився.

— Я оптимістка, не сумую.

— Тоді тримайся!

Віртуальність.

— Мені б такий знадобився.

— Ти хочеш летючий килим?

Над степом в ранковому тумані плавно летів килим, хтось там був на ньому, але так далеко не можна було розгледіти.

— І що б ти на ньому робив? А власне, робити можна багато що.

— Те, про що ти тільки що подумала, також можна.

Вони повільно їхали на однорогах степом не далеко від моря. Часом ВОНА бачила, як між каменями гуляла велика кішка, однороги насторожувалися, а ВІН сприймав кішку добре, з радістю.

— Та кішка знає кого подряпати, а кого ні.

— Схоже, бути мені подряпаною, хіба що на килимі не помітить. Ти абсолютно правий, нам знадобиться такий килим.

ВОНА роздивляється на всі боки, думає, де може бути потрібний килим.

— Це може бути шовковий килим, як наше шовкове покривало. Власне, наше шовкове покривало, може бути нашим килимом, просто потрібно його по іншому згорнути.

Зупиняється, знімає зі спини однорога шовкове покривало, згортає його, як килим, розгортає, знову зростає.

— Ну от, маємо! — говорить і завмирає, бо бачить, що кішка сидить зовсім близько, пильно дивиться і б'є хвостом.

ВОНА переводить погляд на нього, ВІН щасливий, його це тішить! Однороги прядуть вухами, повернуті рогами до небезпеки. ВІН сходить з однорога, йде до кішки, пестить за вухом. Кішка треться об нього, обвиває хвостом. Однороги тихо відходять, відходить і ВОНА. З віддалі дивляться, як степом він іде з кішкою. Пішов мовчки, не сказавши й слова. Тоді ВОНА бере згорнуте покривало-килим і кидає їм навздогін.

— Візьми! На летючому килимі вам буде краще!

Довго дивиться, як над степом ВІН летить на килимі з кішкою, що пазурами тримається за шовк. Залишилася серед степу з двома однорогами, десь далеко ганяв їхній табун.

— Нікому той секс не був потрібний! — крикнула в нікуди. Сіла на білого однорога, потріпала по шиї чорного.

— Ти мені потрібний, незалежно не від чого!

Рушили. Вдалині ще були видні на килимі ВІН з кішкою. Склала рупором долоні, крикнула.

— Повертайтеся! Я чекатиму на вас тут!

Вдарила п'ятками в круті боки, понеслися степом. Розвівається грива, вітер в обличчя, припала до шиї, відчуває долонею, як б'ється сильний пульс.

— Ніякий секс не може зрівнятися з такими відчуттями!

Заіржав чорний жеребець. Аж коли він заіржав вдруге, зрозуміла, він турбується про свою подружку. Зупинилися, пересіла на чорного, обхопила руками шию і м'яко, але наполегливо, поміняла напрямок руху.

— Не потрібно за ними гнатися. Вони мають право свого вибору.

Одноріг не перечив, тільки знову заіржав.

Реальність.

— Ілентино, ти права, я згадала свою тьотю. Інваліди дійсно не є добрими, вони озлоблені. Вони ненавидять не інвалідів, бо вважають себе обділеними. Так що залиш в спокої того Мовчуна, навіщо він тобі?

Тоня і Ілетина їхали з музею Архітектури і побуту. Протягом дня Ілетина докладно розповідала Тоні про свої почуття, про події на сайті. Стомлена за день Тоня, вже згоджувалася зі всім і була морально готова всіх послати подалі. Ніч вона провела в поїзді, тепер хотіла тільки одного, спати.

— Я думаю, Мовчун по секрету розповів усім, що Арій хворіє, а замість нього зараз тут я. Роверист став присилати мені дуже скромні фото, раніше висилав більш сміливі, еротичні.

Приїхали. Повечеряли. Ілетина постелила Тоні на ліжку, вона гостя, собі на підлозі. Іншого ліжка вільного не було. Включила комп'ютер, зайшла на сайт, там сумно. Мовчун мовчить. Від Ровериста нові фото.

— Зараз побачиш Тоня, Роверист, напевно, знає, що я жінка, присилає тепер в основному пейзажі, квіти.

Лежачи в ліжку Тоня дивиться на монітор, Ілетина відкриває зображення. Це були не пейзажі. Нудійський пляж, відпочивають чомусь тільки жінки. Фотограф вибрав самі цікаві для чоловіків місця. В Тоні очі стали круглими.

— Це скромні, романтичні пейзажі?

— Мабуть йому, все ж таки, не розповіли. Він думає, що я Арій. Поляки такі трохи дивні люди.

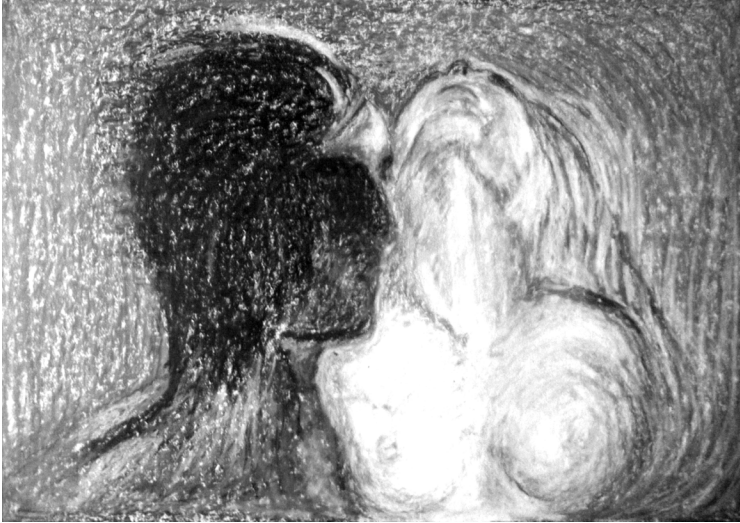
Тоня з цікавістю розглядає фото. Разом прокоментували.

— Це ще нічого. Минулого разу ти показувала мені чоловічі члени. Більше не присилають?

— Чому ні? Присилають. Хочеш покажу?

— Не потрібно, я буду спати.

Тоня спить, тихо похрюпує. Якийсь час Ілетина невідомо чого ще чекає на сайті, потім вимикає комп'ютер. Лягає спати, тільки їй не спиться. Звичайно інваліди жорстокі, Мовчун, можливо, також жорстокий, чи це помітно? Допустимо, жорстокий, той що?

Є. Смаж. “Творча копія”, етюд.

Реальність.

— Мені дуже сумно зараз, вибач, — відповідаю я Іван-Арій, Роверисту на його веселий кліп про жінок на велосипеді. Відноситься з розумінням. Висилає ще один веселий кліп, усмішку і дає мені спокій.

Я сумую. Маю для смутку причину. Мовчун не хоче спілкуватися зі мною Ілентиною, він хоче листуватися з Арієм. Могла б написати, ніби тут знову є Арій, тільки боюся, що бути надалі Арієм з Мовчуном не витримаю, мені і так важко. Тоді я даю Мовчуну телефони Арія мобільний і домашній, хотів з ним говорити по телефону, хай говорить. Арій дав мені на це свою згоду. Ще я вішаю на сторінку Мовчуна однорога, він не похвалив, білого коня, також ні, жодного слова до мене, жодної дії, спілкується тільки з Кицею.

Я сумую, подивилася, що робиться на сайті і не зробила жодної дії. Нікому не вивісила репродукцію, в мене більше немає слів. В мене один інтерес на сайті — Мовчун, а тепер я не могу

писати на його сторінці, бо це йому не подобається. Навіщо мені писати іншим? Я писала їм, щоб замаскувати свою зацікавленість в Мовчуні.

— Все добре. Просто я сумую, — відповідаю я на запитання Води.

— Я сумую, — відповідаю Тихий і Сабріні.

— Все добре. Вибач, але мені дуже сумно зараз, я не можу писати, — пишу відповідь на запитання Киці. І тільки Мовчун нічого не запитує. У всіх на сторінках тиша, ніхто не вішає кліпи, ніхто не вішає фото. Я сумую. Я не знаю яке рішення мені прийняти, я не в силах бути з Мовчуном Арієм. Відколи Мовчун запідозрив, що з Арієм все є обман, він перестав цікавитися його здоров'ям. Та не було там обману! Час від часу про здоров'я Арія запитувала Киця. Я приходжу до висновку, що можливо, в кращих чоловічих традиціях, Мовчун пожалівся на мене Киці, тепер вона знає все, але змушена грати роль неозізнаної. Хоч вона й артистка, грає цю роль погано, без натхнення, не має мотивації. Я сумую. Роверист в чаті шле мені анекдоти, так сміливо вживає матюки, що я вірю, він не знає, ще хто я є. Знову про мене турбується Вода.

— Вибач, не можу писати, сумую, — пишу їй.

— Добре тримайся.

Роверист хоче розважити мене анекдотами, турбуються Тиха, Сабріна, Вода і тільки Киця і Мовчун мовчать. Сабріна вивіщує мені на сторінку пісню, що з долею не можна сперечатися, а можна тільки її оплакати.

— Дякую, Сабріна! Ти напевно права. Не потрібно пручатися долі.

— Мої теплі вітання! Ми всі з нашої “пачки” тебе дуже любимо. Ти є наша перлінка.

Я задумуюся, це перекладач жартує, чи Сабріна також знає? А чому ні? Все можливо.

— Дякую і вибач, я сумую зараз.

— За ким?

Не відповідаю. Роблю, як роблять чоловіки, прощаюся, ніби мене не запитували. Вішаю Сабріні Чайковського, згадую путч і ГКЧП в СРСР. Собі ставлю “Шторм” стихія шалена. Роверист в захваті, не кожному вдається таку стихію пережити, і ще радіє хоч якомусь рухові з мого боку.

- Робить враження, — пише Тиха.
- В мене в душі подібний шторм.
- Я власне так і зрозуміла. Що відбувається?
- Якраз навпаки, нічого не відбувається.
- Але я про твою душу питала?
- Так в душі виглядає спокійний день, — повідомив

Тихій Роверист.

- Не знаю, буде краще, як шторм утихне, чи ні?
- О Іван, мусиш готуватися.
- Роверист, поясни, я не зрозумів, до чого готуватися?

Перекладач пише, щось не зрозуміле.

— Ліпше шторм в душі, чим спокій під час шторму. Щось тобі хочеться, при спокою можна того попросту не помітити.

— Дуже цікава думка, Роверист.

Вода також переходить до активних дій, посилає мені пісню “Есмеральда”. Отже всім видно про мою безнадійну любов, Вода думає, що це почуття Арія до Киці. Дякую їй за пісню.

— Киця, я не знаю, як мені бути. Мені здається, що я псую Мовчуну розвагу на цьому сайті. А я не хочу йому шкодити, і тому мені дуже сумно.

— Іван, трохи не розумію, чому маєш псувати розвагу Мовчуну? Повертайся і будь таким, яким був. Всі запитують про тебе, де зник? Так що повертайся, все є добре.

— Не знаю, як сказати, тільки відчуваю, що Мовчун став іншим, сумнішим, можливо то моя вина.

— Маєш причину думати, що винний? Він хіба такий є, трохи не задоволений з життя, але я не знаю. Ти повинен залишитися, — пише мені Вода.

— Не знаю, чи є то моя вина, тільки я перейняв його приятельок і він не має від них уваги, яку мав раніше.

— А звідки ти то знаєш? Хіба здорово помиляєшся?

— Вода, я не зрозумів про що ти запитала. Перед тим Мовчун виставляв багато пісень і Марго називала його Балясом.

— Ну по перше, бачиш, що Марго зараз немає, а Балясом і так його називає, як уважно читаєш. Я запитала, звідки знаєш, що Мовчун є незадоволений, що розмовляєш з його подружками?

— Він замкнувся в собі і перестав бути активним.

— То почекай, може активізується. Я зараз іду на хвилику, а ти пошукай щось хорошого, найліпше kota.

Я не шукаю котів, я не шукаю нічого, посилаю Мовчуну, військову пісню, де всі убиті, і все знову повториться. А потім з великим жалем, витираю в нього на сторінці свої сумні і веселі “смайлики”, приймаю однорога, який не сподобався йому, приймаю білого коня, але є ще один кінь з дівчиною, також йому не до вподоби, тільки прийняти його не змогла, залишила й однорога. Як що Мовчун не захоче мене бачити, мені нічого далі робити на цьому сайті.

Я сумую.

— Ілентина, не падай духом, все буде добре. Ти є сильна смілива баба, така як я. Не даймо себе знищити, навіть, як що думаємо, що так було б зручніше і краще.

— Все буде добре, Тиха.

— Знаю, але ти мусиш в то вірити, це важко, — Тиха хоче мене підбадьорити, знає як мені важко при такій ситуації.

— Я думаю, що Мовчун розповів Киці про те, що тут на сайті я, Ілентина. Мені так здається. Я не проти, щоб Киця була близька з Мовчуном. Йому так було б краще. Вона не хоче, шукає іншого чоловіка.

— Ой, то не добре, але думаю, що Киця сама не знає, чого хоче. Я тримаю наш-твій секрет і шаную його.

— Це добре. Я не впевнена, просто мені так здається, я можу помилятися.

— Еее, бо ми жінки, ніколи не знаємо як то є.

— Я не хочу занадто докучати Мовчуну. Але він міг би сказати мені, щоб його не зачіпала і я не стала б.

Тиха не знає, що сказати мені на це і ми прощаємося.

— Добре, що ти є, — говорить мені на прощання.

Нарешті обізвалася Киця.

— Чому тебе немає взагалі? Як себе почуваєш?

— Все добре! Просто чомусь дуже сумно, — відповідаю. Киця більше ні про що не запитує, зникає.

— Як у тебе? — Запитує наступного ранку.

— Все добре. Як ти?

Знову зникає. Всі запитання в чаті, ніхто не пише коментарів публічних, все завмерло, від Мовчуна ні звука.

Я сумую.

Що відбувається з того, чого я не знаю? Мені не відомо,

але щось відбувалося. Появився Мовчун. Киця знову називає його Балясом. Розіслав багато пісень своїм подружкам. Тільки не мені. А що мені? Тільки відмітив, сподобалася прислана мною пісня, а ще вивісив пісню в себе на сторінці, думаю для мене. А для кого ж ще з таким змістом: твоя любов це якийсь кретинізм, не потрібно мене примушувати, і тільки в кінці мені сподобалося — я твоя тінь, забери мене далеко. Хвалю кінець. Потім я, як і раніше, вивішую всім репродукції, Мовчуну провокаційні, одну пейзаж, одну з котом, ніяких коней немає. Він знаходить “соломонове” рішення, пейзаж хвалить, а з котом коментує.

— Гарне товариство!

— Добре влаштувався, — додаю і я коментар.

Репродукція з котом на його сторінці здивувала всіх, її не похвалив ніхто. Річ у тому, що до цього часу було все чітко визначене, коні діставалися Мовчуну, коти тільки Киці, іншим, щось різне. Вибираю кліп де пестять коней, миють під дощем, чистять копита, розчісують хвоста, виставляю в себе на сторінці. Мовчуну кліп сподобався. Не все так безнадійно. Що ж відбувається, чого я не знаю? До Арія Мовчун так ні разу і не подзвонив. Навіщо тоді хотів його телефони?

5

Реальність. Недалеке минуле.

Киця жінка мудра, культурна і тому розмови повинні вестися про мистецтво. Розтлумачила вона мені, Івану-Арію, відразу, як стала моїм другом по сайту. Так розпочалися в нас сексуальні розмови на тлі репродукцій творів мистецтва. Я перечитую їх, хочу зрозуміти Кицю, адже вона є другом Мовчуна. Мовчун мовчить, тож йтиму по принципу: “скажи мені хто твій друг і я скажу тобі хто ти”. Яка людина Киця?

Ось репродукція «Венера» Ботічелі. Я повісила її Киці на сторінку вранці, господиня сторінки відгукнулася.

— Я, на жаль не вийшла з морської піни. З’явилася на цім світі звичайним прозаїчним способом.

— Прекрасні часи, чоловіки мали крила, — коментує Роверист, наш спільний друг.

— А як дмухали, — додає Киця.

— Не тільки з піни зачата Венера. Не прозаїчним, але

страшним способом. Любов просто так не народжується. Зевс ганяв по коханках і його дружина відтяла йому член та кинула до моря. Тільки він і там встиг зачати з морською піною, — веду розмову я, тоді ще для всіх — Іван, і тільки для Киці — Арій. Стараюся, пишу, згадую все, що можу по цьому питанню з історії мистецтва.

— Страшні історії розповідаєш з ранку. Виходить, що навіть без найважливішого атрибуту, є небезпечними чоловіки для жінки. А я думала, що кастрація вирішує справу. Скоро я їду до моря і того Зевсового члена буду шукати.

— Його моторний інструмент йому відтяли, а він і далі дітей робить. Мирне використання ядерної сили, може однак морське використання? — задумався Роверист, а я розвиваю тему далі.

— Богиня кохання зачата за таких екстремальних обставинах, по іншому не могло бути. Марго, їхати на море ліпше зі своїм членом, потрібно брати його з собою, так надійніше.

— Це правда. Скоро матиму можливість перевірити то емпірично, — Киця спокійна, але Роверист хвилюється, він все таки чоловік.

— Вираз «без яй» набирає цілком інше значення.

— То ти вважай, бо твій кінець знаходиться під загрозою, — застерігає Киця.

— Без яй! без яй! — Роверист не може заспокоїтися, яйця для чоловіка, це не аби що. Я втішаю, не все так страшно.

— Яйця в Зевса були, обтятий був тільки член. В той час хлопці, які присвячували себе богу, і давали обіцянку не знати жінок, самі собі обтинали члена і кидали його до ніг дівчині, яка їм подобалася, хай бачить, що вона втратила. То були страшні часи.

— Я бачу ти любиш стародавні історії. Я маю шанс у тебе — Киця делікатно натякає на свою другу молодість. Роверист же, зробивши паузу, повертається до розмови.

— Колись рани лікували амброзією. Цікаво чи НФЗ рефундує, таку операцію.

— Що значить «НФЗ рефундує»? — запитує Ровериста. Пояснює не Роверист, а Киця.

— Держава повертає гроші за лікування. Національний Фонд Здоров'я.

— Тяжкі часи, тоді можна було собі щось заслужити, зараз можна тільки помріяти.

Я майже відчуваю, як Роверист зітхає. Потім він хоче знати, яке рішення повинна прийняти жінка з НФЗ, фінансувати лікування по відновленню члена, чи ні? Після того як він повторює запитання в третій раз, я відповідаю, що все залежить від того, кого той член буде обслуговувати, як що її, то фінанси може виділити.

— Хіба так, — говорить Роверист і Киця з ним мовчки погоджується.

Що я дізналася? Яка є Киця? Вона є імпульсивна особистість, це вже щось.

Реальність.

— Які в тебе, ще є запитання?

Запитує мене Нікі по "асі". Я стараюся зосередитися, закриваю зайві закладки, набираю текст запитання одним пальцем.

— Коли ти мрієш про жінку, це конкретна особа, чи абстрактно жінка?

— Я можу хотіти конкретну жінку, але це не значить, що я про неї мрію. Зараз мені просто потрібна реальна жінка, а захочу я її чи ні, то це буде видно при зустрічі.

— Ти часто говориш про любов?

— Тільки тоді, коли дійсно люблю, або по крайній мірі залюблений. Це шкодить інтиму, але все таки не хочеться брехати.

— Це було часто?

— Та не дуже. Разів п'ять, або шість.

— А інших раз, було скільки?

— Приблизно стільки ж.

— Нікі, навіщо чоловікові секс з жінкою, в яку він навіть не-влюбився?

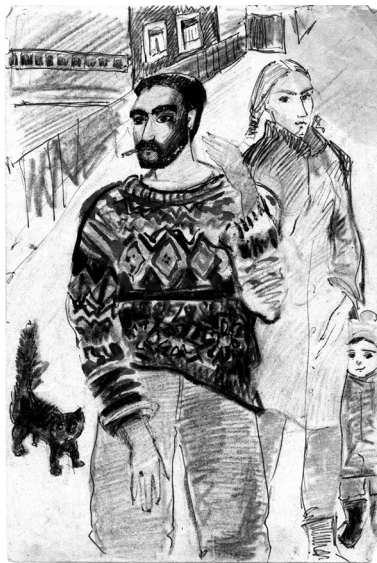
— Я вже говорив, що сплю тільки з тими, хто сподобався. Не завжди є умови для кохання, але це не повід відмовлятися від сексу.

- Які умови є перешкодою для кохання?
- Та мало які, може ще попередня любов не пройшла, або в різних містах живуть.
- Хіба віддаль заважає любові? І хіба попередню любов не засмучує зрада?
- Любов приходить і відходить, а сексу хочеться завжди. Як що любов в іншому місці, то повинен же хтось замінити її в ліжку.
- Як би якась жінка признавалася тобі в любові, тебе б це злякало? Що б ти зробив?
- Ні, не злякало б. Просто можливі три варіанти: один — я її також люблю, другий — вона мені симпатична, третій — я до неї байдужий. Хоча ні, є ще четвертий варіант — вона мені неприємна. В трьох перших можлива, як що не любов, то хоча б інтим. В четвертому випадку без варіантів.
- Нікі, ти б використав її почуття, щоб отримати інтим, знаючи, що не любиш і любити не будеш? Ти давав би їй можливість помилятися відносно своїх почуттів?
- Я завжди говорю правду, як що жінка знає, що я її не люблю, і вирішує віддатися, відмовити їй, це — образити її.
- А як що жінка тебе не любить, але хоче з тобою секс, як це тобі?
- Як що вона мені подобається, то ми на рівних, і не повинні ображати один одного відмовою. Як що не подобається, то спати з нею не буду. Не буду спати і в тому випадку, як що вона мені подобається, але в мене на той момент є любов.
- Яка жінка тебе більше збуджує?
- Не має певного типу, можуть бути абсолютно різні. Остання була досить молода, ріст 172 см., вага 110 кг., перед нею була ще молодша, ріст 164 см., вага 96 кг., можливо тому зараз хотілось би худеньку з маленькими грудьми, а яка буде, один Бог знає.
- А дружина яка?
- Не худенька.
- Нікі, зараз зупинимось, продовжимо наступним разом. Розкажеш, як оточення впливає на процес? Переважно любиш дома, в ліжку, на природі, в екстремальних умовах? Дуже детально, добре.

— Умови? Які є, такі є і які влаштовують обох. Було і дома, і в готелі, і на природі, і в безпосередній близькості від чоловіка.

— О!!! Який багатий досвід! Давай обговоримо кожен окремо, коли тобі буде зручніше.

Я прощаюся з Нікі до наступного разу.

О. Бойко-Гулівата. З серії “Історія одного кохання”.
“До цієї графіки я написала вірш. Це нічого, що він
російською мовою?”

“Ну конечно ты
вот такой смешной
вот такой неправильный
мальчик холостой.
Гаснет стгаретка —
заливай вино,
мы тебя не видели
трезвым так давно.
Так, что аж соскучились!
Так, что невтерпежь!
Ну когда, “неправильный”,
ти ко мне придешь?”

Реальність.

— Ілентина, в тебе йде дощ?

Запитав мене Арій по телефону. Він вже виписався з

лікарні, деякий час жив у сестри, а тепер мешкав сам дома. Дощ, звичайно йшов. Ми домовились зустрітись, Арій мав прийти до мене, дощ йому чомусь не подобався.

— Арію, по прогнозу, він повинен перестати після дванадцятої години.

— Тоді давай здзвонимося в дванадцять, як що не перестане, я не приїду. В мене немає парасольки.

— А де ділася?

— Комусь віддав. Не пам'ятаю.

Я хочу показати Арієві з ким він листується по інтернету. Хто, можливо, приїде до нього у вересні, кому він покаже Київ. Дощ стих.

Реальність.

— Ні! Ілентина, ні. Фігура в неї красива, але ні.

— Арій, вона сама з себе робила ці фото, вони не вдалі. В житті вона інша, жива.

— Ні. Я її не сприймаю.

— Добре, такій людині, як вона, ти Київ показати можеш?

— Так!

— То все добре, а заміж за тебе вона не збирається, — Ілентина ще раз показала Арієві фото. Хотіла зрозуміти, що так лякає чоловіків на фото Киці. Юзліс також панічно злякався, тільки глянув, і відразу вирішив, що йому не “йойкнуло”. Що чоловіки бачать на її фото такого, чого не бачу я? Надлом? Вся її веселість і активність це просто маска? Захист, куди вона тікає сама від себе? Є в тих фото щось з надломом. А може просто, чоловіки бояться самостійної жінки, не знаходять біля такої, місце для себе, чоловіка.

Ілентина і Арій п'ють безалкогольне пиво, говорять про дрібниці. Арій не сприймає фотографії на моніторі, в такому вигляді вони для нього не існують. Мовчун йому сподобався, але жінки цікавлять його більше. Ілентина показує Арію, сторінки на сайті їхніх спільних знайомих, здивований.

— Їм що, робити нічого?

— Арій, це не сайт знайомств, це просто сайт де люди спілкуються.

— Я бачив по телевізору, що уже придумали приставку

для губ до комп'ютера, щоб відчувати поцілунки, тільки ті губи без язика, тепер думають, як язик вставити.

— По телевізору також різні канали, є порно, хочеш дивишся, а не хочеш ні. Що біля телевізора тратиш час, що біля комп'ютера, ніякої різниці, — Ілентина знову показує Арію фото його польських віртуальних друзів, серед них бачить нове для себе фото Мовчуна. Фото зроблене Кицею, вивішене тиждень тому явно для неї, Ілентини, а вона його й не помітила. І коментарі під тим фото розраховані, бути прочитаними нею, глянула на них, добре, що була не помітила. Вирішила прочитати їх потім, коли Арій піде, а зараз зробили перерву на пиво.

— Ти п'єш також безалкогольне? А чому не звичайне?

— З тобою за компанію.

— Взяла б собі звичайне, воно хоч трохи в голову б'є, — Арій лікується після інсульту, йому не можна алкоголь. Але він мріє, і як не п'є, то хоч поговорить, яке це гарне відчуття, бути п'яним. Йому також не можна курити, а він курить і говорить про те, як добре було б покинути курити. Хоче сам себе обдурити. Їхня розмова знову повертається до жінок.

— В мене там два будівництва розпочали біля дому. Киця може не знайти мій будинок, і там не має де припаркуватися зараз.

— Арій, все можна знайти.

— Хіба, що поставила б машину на стоянку, а я її зустрів би. Ночувати могу розмістити її в себе.

— Цього досить, все буде добре.

— Я думаю, що як хоч раз у тиждень, трохи прибирати в квартирі, то можна зробити порядок.

Ілентина бачить, що Арій явно хвилюється, боїться цієї жінки і хоче її одночасно. Не розуміє, Ілентина і того, чому Тиха, та, навпаки, сподобалася Арію, так же як і Юзлісу, з першого погляду. І так, як Юзліс, Арій вирішив, що її не достойний. То який толк від цього Тихій?

— Як я перестав випивати, на мене напав “жер”, я тепер дуже багато їм.

— То їж, не соромся.

Правда їсти було нічого, всього кілька бутербродів з маслом, та нарізаний твердий сир, до пива.

— Я багато їм і зовсім не поправляюся.

— Арій, мабуть, поки ти пив, то заспиртував всю свою мікрофлору в кишечнику, тепер тобі потрібно багато кефіру, може відновиться.

— А я думаю, чому мені так кисле стало подобатися.

Потім говорять про Кицю і нарешті Ілентина розуміє, чоловіки не люблять цілеспрямованих жінок, такі жінки їм здаються не жіночими.

— Арій, Киця красива, жива жінка з почуттям гумору.

— Так, але я нічого не обіцяю. Та Леля, яку я Барашкою називаю, як постаріє, може бути дуже не гарна, а зараз в двадцять чотири роки мусить бути гарною. Молоді всі красиві.

— Киця також, тобі нічого не обіцяє, людину потрібно побачити.

— Не тільки побачити а й поговорити, а тут язиковий бар'єр, не знаю, що з того буде.

— Експурсію по місті Києві зробити зможеш? Цього поки що досить.

— Зможу.

Реальність.

— Так сьогодні виглядає мій приятель Баляс, — пише Киця на сайті під фотографією Мовчуна. Фото дурнувате, Мовчун одягнув окуляри з носом клоуна. Мені фото не сподобалося.

— Була смачна борошняна юшка, яку зробив Мовчун, морозиво, тобто було по-панськи. Тепер слухаємо Бітлів, і падаємо зі сміху, уявляючи ким на справді можуть бути, не відомі нам особисто, постаті на сайті. Бо адже ви також не знаєте, які ми є насправді.

— Киця! Я? Не знаю?? Відпочивайте, слухайте музику, бавтеся, бенкетуйте, (так ніжно обнявшись) падайте зі сміху! Так і то позитивно, добре, що ви є. Люблю вас! — Так відреагувала Вода на той Кицін коментар.

— Ми тебе також любимо, тільки Мовчун більше.

— Мовчунчик, дякую! Але тебе, Киця, я не підозрювала, що ти є така малочутлива.

Далі жінки ще трохи пліткують про Мовчуна, знаходять його подібним до якогось артиста, дуже красивого. І фото і діалог

Киці, мені здається, розрахованим на мене, фальшивого Івана, а я його не помітила відразу, побачила тільки тиждень по тому. Не знаю, яка розмова була між Мовчуном і Кицею, тільки Мовчун на сайті став спілкуватися зі мною трохи вільніше, мабуть знову отримав на це дозвіл Киці. Фото я похвалила.

Реальність.

— О! Ти в інтернеті. Що там? Як?

Зайшов Мирослав до Ілєтини та побачив у неї ввімкнутий комп'ютер. Завжди старалася закривати двері в кімнату, або перейти на іншу закладку, цього разу не встигла.

— Пішли вип'ємо чаю.

Йдуть на кухню, Ілєтина заварює чай, розважає розмовою на різні теми, але Мирослав повертається до теми інтернету.

— Вчора я вивісив свою фотографію на сайті знайомств, так було 120 відвідувачів. Сидів до другої години ночі, не міг відірватися. Навіть в туалет не міг піти. Тільки встану, а уже від когось повідомлення прийшло і сідаю знову за комп, — Мирослав недавно придбав комп'ютер, і зовсім недавно підключив інтернет, ще не награвся новою іграшкою, записався на сайт знайомств.

— Знаєш, в жінок мого віку стільки всяких проблем. В основному проблеми з житлом. Шукають, щоб до когось переїхати і там жити, — сказав свої спостереження.

— Чоловіки також, шукають житло, іноді навіть указують в якому районі.

— Я домовився з однією жінкою поїхати разом відпочити, на Чорне море, десь на один тиждень. Вона з дитиною і я з дитиною, як що мені дадуть дитину. Ти погадаєш мені на картах?

— Я ж уже гадала.

— Це вже не на ту, а на іншу.

Ілєтина розкладає карти, дивиться. Все як завжди.

— Поки що, почуття вас з ніг не зіб'є, будуть звичайні людські стосунки.

— Ясно. Буду шукати.

Реальність.

— Ні, Ілєтина, ні! Я гусар. Квиток в Лавру коштує

двісті гривен. Я не можу показувати Киці Київ. Я не альфонс, не дозволю, щоб жінка платила за мене, а я платити зараз не можу, потратив гроші на лікарню.

Ллентина нічого не розуміла. Арій відкрив банку безалкогольного пива, дістав цигарку з малим вмістом нікотину і все рівно не міг заспокоїтися.

— Ні. В мене в квартирі потрібно міняти сантехніку, я не можу приймати так жінку в гості.

— Добре, Арію, як що вона зупиниться в мене? Ти прогуляєшся з нею по парку?

— Я повинен зайти з нею десь випити пиво або каву, ти знаєш які зараз ціни?

— Нікуди не заходити, нічого не пити. Тільки погуляти по парку на природі. Так ти зможеш?

— Так зможу, можна погуляти по Пустоші, потім по Голосіївському парку. Там поки що безкоштовно.

— Тоді я її так і напишу, нехай сама вирішує, захоче приїде, не захоче — ні. Вона може в мене зупинитися.

— Ллентина, де ти її покладеш, в тебе ж не має місця?

— На підлозі. Вона писала, що може спати на каріматі, я маю карімат, і не один, а два. Чому ти так боїшся поселити її в себе?

— Я побачив фотографію, вона мені не сподобалася.

— Вона нормальна жінка, просто то неякісні фото. Яка з полячок тобі сподобалася?

— Та, яка одружена, на тому фото, де не розмальована.

— Вона артистка, то Сабріна, там де розмальована, то загримована, виконує якусь роль.

Арій трохи заспокоївся, заспокоїлася і Ллентина.

— Ніхто нічого не робитиме без твоєї згоди, Арію. Поки що, ще ніхто нікуди не їде.

Підійшла Лля, вона домовилася з Арієм обмінятися художніми роботами. Вона йому олійний живопис, він їй батік. Обговорювали, кому що подобається, хто що хоче. Пішли випити каву. Ллентина стояла і думала, що це таке на Арія найшло. Чому має такий переляк від жінок?

Віртуальність.

Чомусь згадався старий, бородатий анекдот:

«Зустрілися два чоловіки, один з міста, другий з села. Розговорилися, зайшла мова про жінок, про секс. Той, що з міста розповідає.

— Я приходжу до жінки, біля ліжка на столику вино, фрукти, конвалії. Запалюємо свічки. Ставимо музику. Вона повільно роздягається, я знімаю з неї труси. Вона знімає труси з мене. Ми в ванній разом приймаємо душ. Потім ми на ліжку, підкладаємо куди потрібно подушку, для зручності. Потім я її маю під музику і ми відпочиваємо, п'ємо вино. Гарно. А як ти?

Чоловік, який з села, відповідає.

— А що я? Піду на ставок, скупаюся, побачу молодичку, що також купається, То я до неї підійду, умовлю, заліземо в очерет, та там трахаємося від душі, той непотрібні нам ті всякі конвалії!»

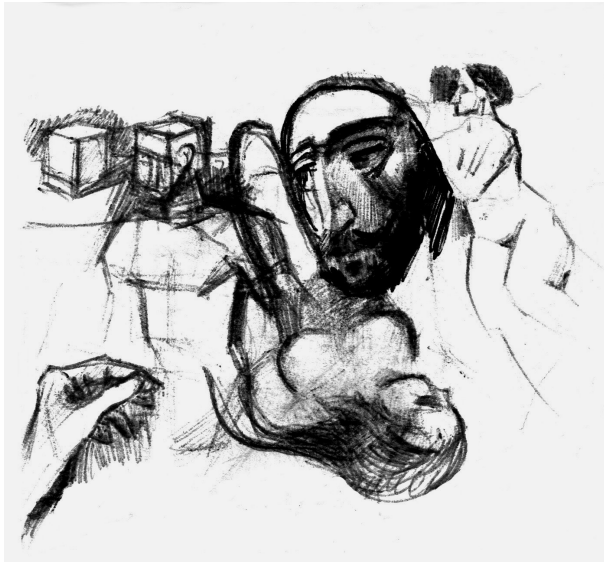
За вікном був ранній вечір. Небо набрало відтінків всіх кольорів райдуги. ВОНА обвила його шию руками і притулилася грудьми до грудей. Поцілувала. ВІН погладив їй спину, обняв. В цю кімнату вони прийшли, щоб зайнятися сексом. Звичайним сексом, без усяких викрутасів. Розстелили ліжко. Коли розправляли простирадло, здавалося випромінюють якусь сексуальну енергію, від якої спалахують блискавки. Підкорялися своєму бажанню. Дотики тіла, поцілунки.

— Я хочу бачити тебе роздягненого.

— То роздягни, мені подобається, як ти це робиш.

Не поспішаючи знімали одяг з пестощами і поцілунками. Розмовляли про різне. ВІН розповідав про останній волейбольний матч, іноді показував, як що відбувалося під час матчу, тоді обвивала його стан руками і цілувала груди. А коли на ліжку обвила його ногами, все було так природно, просто і гарно. Красивий рух двох тіл, відчували один одного, були як одне ціле. Потім оргазм і блаженство відпочинку.

Вечірнє небо міняло свої кольори, змінювало освітлення в кімнаті, робило її не реально фантастичною, як їхній емоційний стан.

О. Бойко-Гулівата. Начерк між лекціями по підвищенню кваліфікації.

Реальність.

— Привіт, ти зайнятий? — В асці стукаюся до Енея.

— Є трішки, а що за питання?

— Про секс.

— М?

— Даєш консультацію?

— Запитати можна, я чи знатиму відповідь, хто знає.

— Еней, то довга розмова. Я пишу книгу про секс, в кожного розпитую його відчуття, хочу розпитати в тебе.

— О! Зрозумів. Хоч список запитань киньте.

— Що відчуваєш, все поетапно. Хочеш, шукаєш, знайшов, що збуджує, що відчуваєш, яким органом.

— Не проста у вас задача.

— Про жінок я більше знаю.

— Можна буде прочитати про жінок?

— Еней, прочитати можна буде все, я хочу її надрукувати.

- Хотілось би якнайшвидше прочитати.
- Ти розкажи спочатку. Ми можемо зустрітися і ти розкажеш.
- Як швидко після того як я розповім свої відчуття, я зможу прочитати жіноче бачення?
- Я говоритиму тобі паралельно для порівняння.
- Еней замислився, або відволікся на щось інше, він все-таки був на роботі. Через якийсь час обізвався.
- Що відчуває жінка. Тобто, ви знаєте лише свої відчуття?
- Не тільки свої, жінок я запитую так само, як і чоловіків.
- А скількох ви вже опитали, чоловіків та жінок?
- Скільки потрібно, Еней?
- Чому відповідаєте питанням на запитання?
- Багато.
- Лентино, багато, це скільки? Троє? П'ятеро? Десяток?
- Я не рахую.
- Ну хоч порядок. Більше п'яти, менше п'яти? Більше десяти?
- Я не знала, як порахувати ті розмови, які були на цю тему, які впливають з пам'яті, тоді, коли в них виникає потреба.
- Більше тридцяти, Еней.
- Й жінок серед них половина?
- Жінок більше.
- Ваша книга, в вигляді відповідей на запитання, чи ви якось по іншому структуруєте?
- По іншому. Це художній твір. Хочеш також написати?
- Ні. Мені було б цікаво почути про жінок.
- Еней, тільки бартер.
- Так, я розумію. Мені підходить. Сподіваюся, що про оновлення інформації я також дізнаюся. Але не уявляю, коли ми зустрінемося, у мене фактично розписаний весь час на півтори тижні наперед. Скільки в середньому часу займає подібна розмова? Як ви її проводите, по телефону, чи по асці?
- Години дві. Як коли. Скажеш, коли зможеш.
- В фоновому режимі можна? Тобто, ви ставите питання, а я коли маю час відповідаю.
- Можна. Тільки я зараз вийду в магазин і повернуся.

— Ілентина, хоч питання задайте. В мене якраз 15 хвилин вільних.

— Добре. Починай з першого питання. Твої відчуття, коли знаєш, що хочеш жінку?

— Але ж це буває так по різному. Описувати різні випадки?

— Так. Опиши кілька різних випадків.

— Добре.

— Тоді пиши, коли я повернуся продовжимо, — Я виключила комп'ютер, пішла за покупками в магазин. Не знаю, на скільки Еней буде відвертий зі мною, він набагато молодший мене і відчуваю, що соромиться.

6

Реальність. Недалеке минуле.

На сайті тоді, коли мене ще сприймали за Івана, а Киця та ще дехто знали, як Арія, те, що я Ілентина, можливо, здогадувався Мовчун, точно цього в той час не знав ніхто.

На свою сторінку Киця вивісила чергове фото, зроблене мобількою, під час велосипедної прогулянки. Сфотографувала себе красиво.

— Сьогодні було жарко. То видно. Нуль силікону, нуль ботекса. Ціла правда, протягом дня.

Про силікон і ботекс вона згадала, бо перед тим ми з Мовчуном категорично осудили ті операції, заявили, що нам, чоловікам, силікон і ботакс не подобається. Уважно роздивляюся фото, зроблене на тлі природи, Киця якраз навпроти біотуалетів.

— Мабуть пила багато пива, бо не відходиш далеко від туалету.

— Маєш рацію. Тільки я ходжу до лісу. Так натурально.

— Ти писала, що не ходиш в пісок! А до трави ходиш?

— До трави так.

— Мусиш пильнувати, щоб там випадково не було кропиви, а то можна жалкою кропивою жалитися. Я турбуюся про тебе.

— Не переживай, кропива корисна для здоров'я.

— Переживаю за тебе. Бо будеш шукати, як заспокоїти свербіння пожаленого кропивою місця, хто знає, що знайдеш.

Поки ми з Кицею пікіруємо словами, в розмову встряють два польські чоловіки Киціні друзі. Один нагадує, що деяка категорія населення має пільги і може ходити в туалет безкоштовно, або зі знижкою.

— Я є вище цього і сама скажу те, що ви боїтеся сказати. Декорації самі підказують рішення.

Що вона хотіла цим сказати? На цьому розмова затухає, та не на довго. Киця піднімає тему туалету на природі знову і знову, пише, що на велосипедні прогулянки вона з Роверистом “до вітру” ходять у ліс. Це в неї такий спосіб загравання з чоловіком? Я ставлю їй на сторінку графіку Пікассо “Сусана і старці”, там зображено, як Сусана присіла під деревом, а два старці підглядають за нею.

— Марго будь обережна в лісі, — пишу їй.

— Ніде я не є обережна, люблю ризикувати, заявляє Киця, потім придивляється до графіки і бачить, що там два старці на одну Сусану.

— Двоє на одну, то панове, не ладно, не ладно.

— Так, то є забагато на одну, мусиш бути обережна.

Киця ще не раз нагадувала, за чим вона ходить до лісу, можливо так хотіла будити в мене, для неї Арія, сексуальну фантазію.

Реальність.

— Анекдот такий, знаєш? — Запитав Ілентину Юзліс у відповідь на її питання про його відчуття в сексі.

— “Приходить кум до кума і каже

— Молодичці вчора вставив!

— Ой, куме, брешете, — каже той.

— Ну не вставив, а вдавив.

— В то вірю, бо правда!” Так воно в житті й є, уже часом не вставляєш, а вдавлюєш.

Юзліс зітхає, Ілентина не знає, чи варто сміятися їй з такого анекдоту, на всякий випадок не відреагувала ніяк, а Юзліс продовжив розповідати.

— Жінки анатомічно дуже різні, і оргазм у них буває різний.

— Чоловіки також різні.

— Я знаю, то в них товсті, то тонкі, то загнуті, то як грушка.

Ілентина вірить йому на слово, оскільки не ставила собі за ціль, робити анатомічні дослідження.

— Розкажи про оргазми, що ти при цьому відчуваєш?

— Там член починає так ладно прихоплювати, потім буквально стискає, іноді дуже сильно, а в деяких при цьому викидає його навіть назовні. Не ті відчуття, звичайно, але, що ж зробиш, такий у неї оргазм. Найкраще, коли оргазм настає одночасно в неї і в мене. Я дивлюся по ній, стараюся відчувати її, щоб зробити то разом. Раніше в мене оргазм був, так я просто «вистрілював», а зараз в кілька етапів, «цвіркну» трохи, потім ще і трохи ще, — Юзліс пильно дивиться на Ілентину, вона витримує той погляд.

— Вік не має ніякого значення, — говорить. Ілентина з цим згоджуюся.

— Як що затагнути прелюдію, перетримати, то член стає не такий твердий, і приходиться його вдавлювати. Ну а як уже вдавив, то там він себе знаходить, знає, що робити.

В їхній розмові виникає пауза.

— Ілентина, було б краще, як би ми все це робили, і я говорив би по ходу що відчуваю.

Ілентина не відповідає і знову виникає пауза. Юзліс мабуть забув, що її цікавить любов, сильне почуття, а секс може бути тільки доповненням до любові. Любові між ними не було, не “йойкнуло” в Юзліса, були просто приятелями, розмовляли йдучи берегом Десни.

Реальність.

— В мене лле. Але вдалося мені зранку проїхати велосипедом. Я проїхала 50 кілометрів. Тепер я трохи читаю і дивлюся, що пишуть інші. Зараз гляну, що є від тебе, — пише мені, для неї Арію, Кицю. На той час, теоретично, тільки Мовчун і Тиха знали, що замість Арія тут на сайті Ілентина.

— Вітаю, Марго! Ти їздиш на велосипедні прогулянки одна, чи вас є компанія? 50 кілометрів — це багато, — потім запитую Кицю, коли вона збирається до Києва.

— Можливо в «wrzesien». Ти радієш?

Я не можу зрозуміти який це місяць, тлумач не перекладає.

— Марго, звичайно я радію! Скажи тільки, що означає «wrzesien»?

— Це місяць, наступний після серпня. Як себе почуваєш, чи краще твоє здоров'я? Не кури, то найгірше гівно. Сьогодні важко вийти в інтернет. Надходить буря, віє сильний вітер. Обнімаю тебе міцно. Будь з нами. І зі мною також, звичайно.

Зв'язок переривається. Киця вже знає, що Арій був у лікарні, мав інсульт, я написала їй про це від імені Арія. Через якийсь час Киця знову пише.

— Вітаю. Чи пам'ятаєш про картину, кіт з клавіатурою, що знаходив для мене? Довідайся, чи можна його купити. В мене лле дощ, але я одягаю куртку і йду над море. Поцілунки для тебе, — написала приватно. Як всі жінки, Киця хоче від чоловіка подарунків. Чи я роблю так само, як Киця? Або доручу чоловіку виконати якусь роботу, чи вимагаю подарунок? Гарний спосіб загравання, нічого не скажеш. Строго по чоловічому, я не відповіла на цей лист. Почекала поки Киця написала наступний.

— Вчора мене фани bluesa атакували. Маю в Чехії дуже милого колегу. Він мене запросив на фестиваль bluesa, але на морі до кінця серпня мушу залишитись. Як твоє самопочуття, чи справді я могла б побачити Київ? Поцілунок.

— Вітаю, Марго! Звичайно, можна відвідати Київ, я буду радий бачити тебе. Все залежить від того, що чекаєш від мене в Києві. Напиши, що саме. Я є не багатий, звичайний лінивий чоловік, — пишу Киці, проконсультувавшись з Арієм.

— Я ніколи не приїжджаю, щоб від когось щось очікувати. Я є самодостатня і нічого не потребую. Мені прикро, що так то розумієш. Не бійся, не згвалтую тебе. Хіба до цього часу мене не розпізнав? Мусиш почерпнути інформації від моїх приятелів. Ну то всього доброго, до наступної зустрічі, Арій.

— Марго, не ображайся, для того пишу, щоб не обманути тебе.

Схоже, що Киця залишилася ображеною. Що ж мені написати їй від імені Арія. Не можу ж я написати їй про те, як Арій в десятий раз розповідає скільки чоловіків померло на Катерині другій під час сексу, стараючись задовольнити імператрицю.

Явно він ототожнює себе з ними, але не готовий, ще поки що, не хоче вмерти на жінці, не такий він фанат сексу. Розповідає тільки, яку настійку тоді приймали чоловіки замість “віагри”. Киці, може було б приємно, що її як імператрицю сприймають, але хто знає. Я про це писати не стала, вирішила порадитися з Мовчуном.

— Коханий Мовчун, мені потрібна твоя порада. Це стосовно Арія і Киці. Арій хоче, щоб Киця приїхала в Київ, але боїться. Схоже, що після інсульту в нього проблема з потенцією, нам він про це не говорить, але від жінок зараз ховається. Раніше він багато пив, зараз не п’є, побачив свою квартиру на тверезий погляд і також злякався, бо вона дуже запущена. Та й з фінансами в нього зараз не густо, наше “безкоштовне лікування” дуже дорого коштує. Як би Киця, приїхавши, зупинилася не в нього, а в мене, це було б чудово, Арій не боявся б. У мене в квартирі також безлад, та я цього не комплекую. Киця мені подобається, я б з нею подружилася. Мовчун, порадь, як мені бути, — запитала Мовчуна в листі і, звичайно, відповіді не отримала, але по реакції Киці, зрозуміла, він з нею на цю тему поговорив.

— Вітаю, Арій. Тішуся, що ти є. Ото і все, але то найважливіше. Так мало і так багато.

— Марго, я вітаю і дякую! Мені дуже добре з вами. Особливо з тобою, ти розворушуєш всю компанію.

— Ми всі любимо тебе дуже сильно. Я, Мовчун, Вода, Сабріна, і ми всі знаємо один одного. Я ще знаю Тиху, Альбіну, Данієла, і колись опишу тобі наше навчання. Було весело, Дуже весело!

— Напиши про ваше навчання, Марго, це дуже цікаво. Що з Мовчуном сьогодні? Чому його не має? Йому зараз добре? Він загуляв і тому не виходить до інтернету? Чи тому, що сумує? Що з ним? Я хвилююся за нього.

— Він поїхав до своєї приятельки, з якою дружить, біля Варшави зараз. Я розмовляла з ним, буде може післязавтра, немає ноутбука. Так що ти лишився сам на полі бою.

— Передавай йому привіт, ти мене втішила. Як що Мовчуну добре, то все гаразд. А то я вже почав сумувати. Він давно поїхав? Без нього важко мені справитися з розважанням вас, але я буду старатися.

— Ми всі кохаємо тебе і захоплюємося. Ти є нашим приятелем. Моїм так точно, видно по картинках.

— Я всіх вас люблю! Ви є гарна компанія! — пишу і думаю, як Мовчуну читати таке, написане мною до його близьких подруг, знаючи, що я Летина, а не Арій? Правда, я запевняю його, що Арій диктує мені текст по телефону. Після хвороби Арій не п'є, деякий час вживає таблетки не сумісні з алкоголем, тому ми дійсно часто розмовляємо і він керує моїми розмовами з жінками.

Реальність.

— Я вже тут.

Пишу в асці Енею, не побачивши жодної відповіді на мої запитання.

— Я спантеличений. Що відчуваєш, як хочеш і знаєш, що потрібна жінка? Прикольне запитання, адже жінка може бути потрібна по різному.

От наприклад, що відчуваєш коли ти хочеш пити? Але ж, фішка в тому, що саме я хочу? Чому я хочу? Для чого? Допустимо, я пробіг 10 км, й зараз хочу підсоленої води, чи я півдня грав в шахи в затишному кріслі, й хочу просто зеленого чаю. Спрага в зимовий ранок на карпатських схилах, й спрага в літню ніч, на березі Босфора буде відчуватись по різному. Я хочу ту воду пити жадібно захлинаючись, чи неквапно цідити як те мохіто через соломинку, насолоджуючись кожною крижано-м'ятною каплею. Бажання вони приходять десь із глибини, а ми вже з досвіду підбираємо те що могло б його вдовольнити. Але відчуття можуть бути різними. З прагненням жінки, ще складніше, адже є ти, і є вона. І якщо відсутнє відчуття “ми” саме в цей момент, то бажання може змінюватись. Шукати найбільш відповідну форму. Але повернусь до питання про те як відчуваю, що потрібна жінка. Часом стомлене тіло підкине бажання відчутти на очах ніжні долоні, й голос над вухом, що годі працювати, й ти розумієш що хотів би ніжної, інтимно-спокійної близькості. Й бажання це відчувається десь у м'язах рук, спини, очей. Іноді просто відчуєш аромат, й це буде схоже на електричний струм й різкий та короткий доторк прохолодного шовку до грудей та живота. Часом ти можеш просто танцювати, бути в парі, але бажання прийде від неї, й вже ти розпалений її бажанням, будеш спостерігати свій стан, по стугонінню серця, збитому диханню, тремтінню крил носа. Ще може бути прагнення натхнення,

просто сексу й більш нічого, а ще може бути, прагнення глибокої близькості, єдності, ще може бути бажання подарувати, чи взяти, може бути бажання влади, чи навпаки, тут стільки всього, так що аж, аж. Наводь далі питаннями.

— Добре, Еней. Є ти, є вона, це вже більш конкретно, що на тебе діє, що змушує бачити в ній жінку?

— Що завгодно, аромат, дотик, візуальний образ, хід думок, течія бесіди, вогники в очах, очі чи голос, одяг чи настрої.

— Що тебе запалює?

— В різні моменти різне. Власне все те, що я перерахував, і багато чого ще.

— Ти повинен відчувати, що вона тебе хоче, чи це для тебе не важливо?

— Це залежить. Спробую пояснити зараз.

— Поясни.

— Відчуття пари, відчуття “ми”, відчуття самого себе, віри в себе, часто буває так, що відчуваєш бажання й нутром чуєш, що можеш його передати, запалити. Часом буває таке, що сумніваєшся, або просто стомлений, й тоді може знадобитись зовнішня підтримка. А часом це може бути витончена гра, коли ви поволі розпалюєте це вогнище, йдете поруч, чуєте один одного. Я зміг пояснити?

— Опиши, як це відбувається з якоюсь конкретною особою, детально.

— Що саме описати?

— Зустріч, бажання і далі розвиток подій.

Реальність.

— В молодості всі дівчата хотіли висповідатися в Мовчуна. Мовчун буває в сповідальні, але цілком з іншого боку. Але як би якась із вас мала потребу в духовній підтримці, Мовчун охоче вас висповідає. Ой! Дуже охоче! Я поки що не скористалася. Почекаю, поки назбирається більше гріхів, — так написала Киця під фото молодого Мовчуна, що сидить в сповідальні, а біля нього кілька молодих дівчат і хлопців.

— Дуже гарно, Марго! Знайди ще цікаві фото Мовчуна! Яка кількість гріхів потрібна?

На фотографії молодий Мовчун красивий і веселий, мені подобається.

— Не котра кількість, а яка. В мене дужа кількість, так що я ще маю час.

— Марго, що ти маєш дуже? Я не зрозумів. Ще занадто молода? Тому ще маєш час грішити?

— Повинна багато назбирати. Іван, ти хочеш знати мої гріхи? То мусиш мати священний сан, інакше нічого не буде.

— Ні я не хочу знати твої гріхи, Марго. Своїх маю досить. Я хочу знати, яка кількість гріхів потрібна, щоб сповідатися у Мовчуна.

— Я не відповім тобі на те питання. Попросту я не знаю. Я не сповідаюся.

— Марго, за що конкуруєш з жінками Мовчуна? За самого Мовчуна? Ти хочеш його мати?

— Іван, перестань гнути цю тему.

— Добре, не буду. Просто ніяк не можу зрозуміти. А ти можеш?

Киця не відповіла, зникла, пішла на велосипедну прогулянку. Замість неї спробувала відповісти Сабріна.

— Не має такої міри гріхів, яка б стримувала жінку від бажання сповідатися в Мовчуна. Хай нам допоможе Бог!

О. Бойко-Гулівата. Начерк.

Віртуальність.

— Ти не любиш цілуватися?

— Не знаю, можливо просто не вмію.

Вони лежали на шовковому летючому килимі, який ніс їх над берегом моря, тріпаючи бахромою на вітрі.

— Летючий килим, такий як ти хотів?

— Я хотів? А не злетимо ми з нього випадково в самий невідомий момент?

Подивилися донизу, куди могли б злетіти. Берег, пісок, табун одноногих. Одноногі бігли вслід за килимом, то швидше, обганяючи його, то повільніше.

— Повернемося до поцілунків. Що там в тебе з поцілунками?

— Нічого. Я можу цілуватися.

— Але не хочеш.

— Я цілую тебе! Я люблю цілувати тебе. Я цілую твої груди, відчуваю губами твій сосок, і ніжно починаю пестити його язиком.

ВОНА обняла його і стала показувати, як це робить. Не перешкоджав. Шовк прогнувся під ними, однорогам було видно рухомий рельєф двох тіл.

— Я про інші поцілунки запитував, коли губи цілують губи.

— Я можу цілуватися, але я не відчуваю.

— Що відчуваєш?

— Приємний дотик, вологий дотик і тільки. Коли цілую твої груди і, і там де мені хочеться, я маю дуже сильні відчуття, відчуваю тебе. А губи? Можливо я просто не вмію і ти навчиш мене?

— Можливо, але не зараз, ти ще щось не вмієш, може спробуєш навчитися?

Обняла його, притиснулася.

— Знаєш, що мені найбільше з тобою подобається? Що тебе можна цілувати, гладити, притиснутися до тебе і так заснути. Що тебе обнявши, можна спати поряд і більше нічого не робити.

— Щоб ти щось мені робила, я не проти. Спробуй торкатися моїх губ губами, може щось відчуєш.

Спробувала, відчула як лоскочуть вуса, і тепло його дихання. Легенько торкалися губами губ.

— Ой!

Шовк опустився на спину чорного однорога. Втрималися.

— Схоже, килимом потрібно керувати, а ми обоє захопилися іншим. Килим це не одноріг, який відчуває і знає, що потрібно вершникам.

Одноріг відчув, перейшов на плавний повільний крок.

— Я знаю, ти ще любиш гратися моїми «безцінними кулями».

— Люблю! Це так помітно?

— Я міг це не помітити?

Як що ВІН не міг цього бачити, бо були занадто близько один до одного, то мусив відчувати, тому що тендітна рука вже ніжно проводила інвентаризацію його скарбів.

— А поцілунки?

— О! Ти обов'язково навчиш мене цілуватися! Тільки не зараз, не на однорозі, бо то небезпечно, раптом він перейде на галоп.

Одноріг знав, що потрібно, відчуваючи рухи тіл на своїй спині, підсилював їх емоції своїм бігом. Промчалися берегом в екстазі. І коли щасливі і невагомі завмерли в апогеї відчуттів, чорний одноріг зупинився, тільки табун мчався, обминаючи його, мов скелю. Тоді шовковий килим м'яко підняв їх над берегом, над однорогами, над морем.

— То ти?

— Я. А що?

Реальність.

— Чи то натяк на мене? — запитала Киця про репродукцію роботи Уэйн, Луис Уильям, яку я вивісила їй на сторінку. Там коти, як люди, сидять рядком на лавочці.

— Звичайно про тебе.

— Чудово. Мило, що в кожному столітті жінки мали засіб, щоб виглядати молодше.

— Молодше виглядає одна, з книжечкою, — до нашої розмови приєднується Вода.

— Гарно і страшно сьогодні, на Балтикою, шторм, то не для прогулянок.

— Не ганяй, сиди в дома.

— Природа тягне вовка над море. Така то погода, навіть вислови може змінити, така в ній сила.

— Вже і ліс нічого не значить для вовка.

— Добре сказала.

Граються словами Киця і Вода, в цей час пробудився та почав писати коментарі Мовчун.

— Лавочка чоловіків. По серединці Киця.

— Думаю, що так, — стверджую я.

— Іван, я розмовляв з Кицею, видмухало їй інтернет, дуже сумна бо має мабуть сине око. Киця сказала, що на цій лавочці ти тут з моноклем.

— Мовчун, в Марго немає інтернету? То жаль. На цій лавочці хто ти?

— Я тут, хіба той з паличкою.

— Мовчун, ми тут самі красиві з усіх, окрім Марго, звичайно.

— На спицях в'яже Сабріна.

— Думаю, що так, схоже на то. Сабріна вміє в'язати на спицях?

— Думаю, що Сабріна може все.

Поки ми з Мовчуном розважалися, Вода помітила, що всі жіночі ролі вже роздані, їй нічого не дісталось.

— Панове! Вирішили, чи то посередині Киця, чи на спицях в'яже Сабріна? Як завжди, чоловіче рішення.

— На спицях робить, очевидно таки Сабріна, а ти готуєш нам обід.

— Мовчун, я тобі вірю. Вона напевно в'яже рукавички для жінки свого сина. А обід, це те що потрібно зараз. Маю вийти до магазину купити хліба, — пишу я, бо хліб в мене вдома закінчився.

— Іван, жінка сина Сабріни, то називається в нас, синова, — Воді сподобалася роль, яку їй дав Мовчун, вона дає мені поради, що до мого походу в магазин.

— Іван, хліб купи на вечерю, не на обід.

— Іван, сидимо спокійно на лавочці. Вода чудова господиня і дасть собі раду, — пише Мовчун, він знає полячок.

— Ви там собі сидіть, а я вже все швиденько зроблю.

— Дякую, Вода, у нас все по іншому, але перекладач впертий і не перекладає.

— Іван, бачиш, я мав рацію. Дякую, Вода.

— Вода і Мовчун, до вечері я не доживу, хочу їсти, — волаю до них.

— Обід сьогодні починається від десерту. Я маю торт власноручно зроблений, зупа помідорова, стегна курячі запечені, різні салати, картоплю чищу і вже є. А на вечерю йдемо до Івана. Обід вже починаю готувати.

— Буду чекати. Йду по хліб.

І я дійсно пішла по хліб, бо насправді була голодна. А коли повернулася, приєдналася до розмови, Вода якраз розподіляла місця за столом.

— Мовчун також приїжджай, Велика Сабріна прибуде і очевидно місце для Марго має бути.

— Вода, обід розкішний і я люблю починати з десерту. Побачимо, що зробить на вечерю Іван.

— Буду думати, які є побажання? — запитую.

— Ти не думай про побажання, ти роби вечерю. Побажання будемо складати тобі по вечері. Як розпочнеш зараз робити, то якраз доїдемо. Виїжджаємо відразу по обіді. Обід о 13 годині.

В нашій розмові виникає пауза. Я нічого не зрозуміла про побажання, мабуть у них це має якесь інше значення. Рівно о першій годині Мовчун написав.

— Смачного!

— Що маємо на обід, Вода? — запитую, бо мені цікаво, чим частують гостей поляки.

— Прошу! Суп помідорова, зі сметаною і зеленню. Можна ще “магі” чи сіль, Мовчун так їсть, що не відривається.

— Вода, що на десерт? Мовчун любить починати з десерту, — проявляю турботу про Мовчуна.

— Бо все таке смачне і добре засмачене, що по обіді не дав би ради з десертом, — пояснює Мовчун.

— Іван, з’їж суп і чекай на друге дання. Подати червоне сухе вино? А може пиво? Є вода мінеральна “Мушенянка”. Іван, збери тарілки по супі і принеси до кухні. Подається друге дання. Запечена курка, салати, гаряча картопля з зеленню.

— Став все: вино, пиво, воду, там побачимо, чи щось залишиться, — пишу, бо Арій якраз би так розпорядився.

— Ти не маєш дивитися, тільки налити собі і Мовчуну, на що маєте охоту.

— А десерт?

— Хвилинка відпочинку і подам торт малиновий. Кава чи чай? Іван, що ти такий не терпеливий?

— За Мовчуна переживаю, він з десерту починає, щоб йому його вистачило. То мабуть дуже мудро починати з самого смачного.

— Ти все не з’їси, Мовчуну вистачить.

А цьому місці нас застукала Киця, мабуть у неї інтернет відновився.

— Посміялася від пуза. Іду їсти свій обід. В мене проблема трьох блюд розв’язана, я маю три в одному. Цвітна капуста, цвітна капуста, цвітна капуста і тільки. А ви тут бридко ласуєте, не скажу, що з вас виходить. Кобишевський говорив: “кафелки,

дуперелки”. Хай тепер Іван тлумачить. Дай йому відразу десерт, Вода, і так поважно. Твоє меню повалить найбільшого ненажеру.

— Чекала на тебе, думала тебе навіє цей шторм, десерт ще лишився. Пити не хотіли, якесь ввічливе товариство. Навіть до обіду, або може, Киця, бери спиці, та в’яжи, пообідня сієста, — радить Вода.

— Поки що я пов’яжу виделкою в цвітні капусті.

— Після висмикування цвітної капусти, почитай ще коментарі, під пісню, яку я одержала від Мовчуна.

— Я зроблю це незабаром.

Пообіцяла Киця Воді. Розмова закінчилася. Так довго Мовчун зі мною спілкувався, мабуть тільки тому, що в цей час йому була недоступна Киця? Не знаю.

Віртуальність.

Теплий вечір, війнуло холодком.

— Скоро осінь. Я відчуваю, скоро осінь!

— Я й не помітив, як проминуло літо.

Ще зелені дерева в парку, червона горобина, ВІН і ВОНА на лавочці. Легенько торкнувся її губ губами, подивився, усміхнувся і отримав легкий дотик губ у відповідь.

— Цей холодок по загривку. Скоро осінь.

— Глянь, що я маю.

Розгорнув згорток — полум’яно-червоний шовк, в вечірньому рожевому освітленні переливалася атласна поверхня.

— Красиво!!!!

— Така слизька поверхня має кращі аеродинамічні властивості.

Аж відкрила рота, від таких мудрих слів.

— Ми будимо на ній летіти?

— Чи на ній, чи з нею, яка різниця. Ми будемо летіти!

Обнімає і вони летять. А шовк? Шовк огортає їх і тріпоче за ними червоними крилами, лоскоче, коли торкається шкіри.

— Ми йдемо до наших однорогів?

— Ми летимо до наших однорогів!

З висоти було видно, як гуляють в степу однороги, мчаться, обганяючи свою тінь.

Пролетіли через хмарку і мокрий шовк сповив їх, скував

рухи. Сховала обличчя на його грудях і стала шукати губами сосок.

ВІН знав, що вона хоче, чекав, хотів бачити, як подолає ту перешкоду з мокрого шовку. Ковзнула руками по грудях, по животі, стиснула ногу, погладила те, що поряд і обвила його своїми ногами. Вони летіли над степом, над однорогами, окутані червоним шовком і пестили один одного. Нічого нового не було в їхніх пестошах, тільки часом холодний дотик мокрого шовку і м'який теплий поцілунок, ВІН навчав її цілуватися, ВОНА стискала його ногами в такт дотикам губ.

— Зроби те, що хочеш, не стримуй себе.

— Ти знаєш? Ах! Як добре, що ти знаєш!

Знову занурились в хмару, краплини вологи полум'ям заграли в вечірньому освітленні.

— Я тебе кохаю!!!

Червоний шовк сковзнув з його «скарбів».

*О. Бойко-Гулівата. З серії «Історія одного кохання».
«Ця графіка підписана. Тут все мало значення. Я
написала тоді: «Малюю портрет. На згадку про літо, про
дощик, про теплу кімнатку.» Все було не просто так.»*

7

Реальність.

Велика радість, в мене на стіні пісня від Мовчуна: «Тільки тебе мені бракує». Я щаслива без міри, пишу, що мені його бракує також. Його відповідь мене підкошує.

— То не в порядку, ти підшиваєшся під Івана, — пише коментар і додає в чаті. — Не буду більше коментувати.

Перекладача «викручувала» як могла, але зміст залишився той самий. Пишу йому в чаті, пишу по емейлу, у відповідь тиша.

— Сьогодні я фарбую волосся, а завтра починаю оформляти закордонний паспорт.

Тиша, ніякої реакції, мовчати, це він уміє.

— Мовчун, я нічого не розумію, я не жартую, не зникай!

Тиша. Наступного дня на сайті він не проявив ніякої

діяльності. Киця також і тільки Роверист, можливо не знав, та Вода часом писала мені слово чи два.

— Вітаю! Котрий був день сьогодні? — звертаюся я в чаті до Води.

— А, пробудився? Понеділок.

— Знову тлумач, я не те запитував. Чи приємним був день для тебе?

— Дуже, але погода не була добра для самопочуття. Привітай «тлумача».

— У мене був поганий день.

— Чому?

— Так, сумую по доброму. Де зникли всі? Є тільки ти і більш нікого.

— Ще є Киця, Мовчун був рано.

— Мовчун образився на мене, більше не буде мені писати, мабуть тому не пише і Марго.

— Іван, напиши до Марго ти. А Мовчун образився?

— Так, Мовчун образився.

— То трудно, нічого не зробиш. Може перейде?

— Не знаю. Нічого не можна змінити.

— То не змінюй.

— Не хочу нічого змінювати! Марго не стане зі мною говорити, вона, напевно, говорила з Мовчуном. А може, ні, не знаю.

— Не знаю нічого і нічого тобі не пораджу. Напиши до Марго, може вона тобі щось напише.

— Її не має зараз тут. Вода, останні дні над морем Марго, можливо, зайнята зараз. Все буде добре, постараюся не сумувати.

— Іван, напиши мені, закохався в Марго?

— Ні не в Марго, в Мовчуна. Я є жінка. Арій після хвороби не сідав за комп'ютер, тільки говорить мені по телефону, кому що писати. Не говори це Марго, прошу.

— Мило! Ти поговори з Марго, вона знає Мовчуна, може щось порадить. Не знаю, як можна допомогти, але з тим коханням так трудно бува.

— Марго любить Мовчуна, їй самій тяжко, вона ревнує. Вона не хоче зі мною дружити, Арій в неї запитував. Не говори Марго.

— Добре, Марго не розповім, даю слово, ревність не є добрим порадиником.

— Я не ревную, як що їм буде добре разом, я буду щаслива.

— Я не знаю, чи вони були разом? А тобі бажаю багато щастя і правдивого кохання.

— Марго появилася. Вода, ти мене не видаси? Прошу!

— Ні! Слово!

— Дякую! Всіх вас люблю! Найважче мені з Роверистом, він мені, як другу, присилає фото голих жінок. Я мушу хвалити, він то вибирає гарних.

— Ну то хвали! Скоро закінчиться літо, але ми будемо, ти хіба також.

— Все залежить від Мовчуна. Якщо моя присутність не буде йому заважати, він знає, хто я є.

— Ну і добре, далі не будеш ховатися.

— Він давно знає, я не ховалася від нього.

— І його проблем?

— Так. І його проблем.

— Мусить бути добре! Потрібно витримати і дивитися в життя оптимістично.

— Стараюся.

— Так має бути! Я є оптимістка і хотіла б, щоб усі такі були. Життя не є завжди рожеве, але що ж, треба йти далі і чекати на ліпше майбутнє.

— Вода, єдине, що мене непокоїть, не хочу ні в чому перешкоджати Мовчуну, або його засмутити. Як би менше помилялася з тим перекладачем.

— То без там-того.

— А з яким?

— Тлумачем.

— Що зробити, щоб Мовчун не ображався?

— Не знаю. Я не знаю Мовчуна з Лодзі. Може колись, як була студенткою, десь мені мелькнув. Не можу нічого розповісти на його тему.

— Він боїться мені вірити.

— І на то нічого не пораджу, само життя покаже. Переконай його, щоб тобі повірив.

— То не просто. Він є дуже добрий і дуже обережний. До жінок він більш насторожений і закритий бронєю.

— І тобі належить розв'язати ту загадку.

— Мало знаю. Може приїхати і узнати вас більше. Тільки він не запросить.

— Ну власне, хіба даси собі спокій, як знаєш, що не запросить.

— Не знаю.

— Запам'ятай, час робить своє, як говориться, час лічить рани.

— Не все так просто, Вода, як би могла дати спокій, то уже б дала, тільки не можу.

— Знаю, розумію, також так кохала, але зараз все добре.

— Все є добре? То прекрасно! Не можу обійтися без Мовчуна. Запропонувала йому разом писати книжку, він згодився і не можу тепер без нього, хоч б тим часом поки не закінчимо. Ще багато потрібно написати.

— То напиши до Мовчуна безпосередньо. Напиши, що хочеш. Він мусить знати.

— Він знає, я йому пишу по електронній пошті. Йому важко то витримати, але він добрий і хоче дати мені можливість дописати.

— Дуже добре, так далі чекай терпляче, як що ти є терпляча. Бажаю успіху і милої нічки.

Так гарно мене втішала, так гарно розуміла. А наступного ранку великі зміни. Вода більше не дивиться, що я і кому вішаю на сторінку і не хвалить. Тільки по необхідності мусила помітити на своїй, та привітатися. Сабріна вночі повісила мені кліп «Ніхто мене не любить, ніхто не приголубить, піду я у садочок наїмся черв'ячків» Верки Сердючки — випадково мабуть. А Киця поміняла профільне фото з оптимістичного пляжного на сумне, вид зі спини. Мабуть також так співпало.

— Вода, маєш психологічний бар'єр? Не знаєш, як зі мною, жінкою розмовляти? Запитай мене про що пишемо книгу. Я власне зараз цим займаюся.

— То питаю.

— Про секс. В тому й проблема.

— То правильно. Вдалого писання бажаю.

— Дякую. Все буде добре, у нас все вийде досконало. Багато людей хочуть нам допомогти, діляться своїм набутим досвідом.

— То добре. Я маю вже йти і зробити якийсь порядок в домі, комп'ютер маю включений. Милого дня.

— Гарного дня! Дякую за підтримку.

Не приходиться розраховувати, що Вода спілкуватиметься зі мною, жінкою, вона відразу активно стала шукати на сайті інше чоловіче спілкування. Зі мною Вода вестиме розмови тільки в тому разі, як що це робитиме Киця. Що ж буду терпляча, як вона радить.

Реальність.

— Чекай, Ілентино, тебе послухати, так чоловіки зовсім не вміють любити! А я знаю багато сімей де чоловік і жінка люблять один одного.

— Звичайно, Тоня, можуть любити і люблять, але то різна любов. Жінки і чоловіки дуже різні по своїй природі, вони не можуть бути рівними.

— Ну як то може бути? Жінки скільки боролися за свої права, щоб бути рівними з чоловіками.

— Чоловіки ніколи не будуть їх сприймати рівними з собою, це не природно. Закони мають бути однакові для всіх, рівноправною жінку чоловіки рахувати можуть, але рівною з собою — ні.

Тоня і Ілентина вранці йдуть по музею архітектури і побуту, продовжують розпочату увечері розмову.

— Поки я не стала писати книжку, я не розуміла, що різниця така велика.

— Ну то всі знають, що між чоловіком і жінкою є різниця.

— Тоня, як що чоловік шукає секс, він не шукає любов, а жінка секс і любов часто ототожнює, вона думає, що як що чоловік хоче від неї сексу він її любить. А це не так, йому просто захотілося сексу. Жінка може полюбити чоловіка незалежно ні від чого. Чоловік завжди буде дивитися, яке в жінки місце в суспільстві і матеріальне забезпечення. Просто так, не дивлячись ні на що, він може полюбити тільки в молодості, потім уже буде все враховувати. Чоловіки дуже боляче переживають нещасливе

кохання, вони набагато більш ранимі ніж жінки. Після того, як я зареєструвалася на сайті під чоловічим іменем, я стала чоловіків розуміти більше.

Проїшли по ґрунтовій дорозі через поле. Зупинилися.

— ! Тоня, нам же потрібно в інший бік, взяти речі в хаті.

— Ми могли піти туди по прямій, а не робити круг.

— Уже зробили.

Повернули, пішли по стежці в протилежний бік. Вернулися до попередньої розмови.

— Чоловіки, один перед одним відстоюють свій рівень, свою важливість. В природі самця вибирає самиця. «Сучка не захоче, пес не скочить.» Це так є, тому, що від того залежить потомство. Між самцями йде конкуренція за право мати потомство. Між самицями такої жорстокої конкуренції не має, тому, що вона має більше можливості мати потомство. У чоловіка наявність самиці, яка його хоче, підвищує його статус і самооцінку. Розумієш, чоловік просто не може вважати жінку рівною собі. Уяви, Тоня, що ми з тобою визначаємо свою важливість кількістю і красою овечок, які маємо. І раптом ці овечки заявляють, що вони з нами рівні. Уявляєш? Як вони можуть бути рівні до нас, як що не мають власних овечок і не можуть їх мати?

Підходять до огороженої плотом хати, йдуть через перелаз, стають на подвір'ї.

— Ага, і ці овечки “бекають”, що вони з ними рівні і хочуть такі самі права.

— Права в суспільстві можуть мати такі самі, а сприймати жінку рівною собі, чоловіку образливо. Знаєш, чому чоловіки більш страждають від нещасливого кохання? Їхня підсвідомість сприймає це, як відмову в продовженні роду, Для природи, це саме страшне, що може бути, тому чоловіки сприймають це так трагічно. Від нещасливого кохання жінки також страждають, але м'якше, адже потомство все рівно буде, як не від цього, то від іншого самця.

Заходять в стару хату, йдуть по долівці притрушеній травою, беруть речі.

— Ілентина, я розумію, нещасливе кохання занижує їхню самооцінку.

— Угу, комплексує. Тому стараються мати секс без кохання, вони себе цим стверджують і при цьому захищені від страждання.

Тоня і Ілентина йдуть стежкою на Співоче поле, де буде осінній ярмарок. А значно пізніше, коли ярмарок уже затихав, після того як витримали потужну рекламу майонезу, пережили шок від канкану під звуки «Запорізького маршу» і вже зібралися йти до дому, зустріли Ворона з дружиною. Ілентина після привітання, розповіла всім про свої досягнення в написанні книги.

— Ворон, Яся, поділіться своїм досвідом, всі діляться.

— Через комп'ютер я не можу, хіба по телефону.

— Добре, Яся, давай по телефону. Чому комп не освоїш?

— Та все немає коли.

— Знаєте, один чоловік з Одеси, свято вірить, що роблячи йому мінет, жінки досягають оргазму.

Яся розсміялася, Ворон засмутився.

— Є жінки, які отримують задоволення, роблячи приемність комусь.

— Так тож задоволення, Ворон, а не оргазм.

— Ворон, тримає свої сексуальні досягнення в секреті?

— Щоб описати мої сексуальні досягнення, твоїх сторінок буде мало.

— За сторінки не хвилюйся, напишемо другий том і третій. Зараз ми вже будемо йти, в Тоні квитки на поїзд.

Ще раз обмінялися телефонами, Тоня і Ілентина пішли через поле.

Реальність.

— Арію, тобі привіт від поляків, особливо від Киці, яку ти називаєш Марго.

— Бався, бався!

Арій і Ілентина зустрілися біля «Театру на подолі».

— Роверист тобі прислав фото, фрагменти жінок на дикому пляжі. Я була трохи «зависла», але подумала, що тобі сподобалися б, і похвалила.

— Ну так, я б також похвалив.

— Ми оглядали їх разом, я і Тоня, вона раніше не бачила

такого. Сказати, що вона здивувалася, то нічого не сказати.

— Тоня? Зі Львова? Вона дуже скромна, раніше вона не дивилася таких фото.

— Вона й зараз не дивиться, я не думала, що Роверист такі вишле. Ще прислав тобі фото голих, зв'язаних жінок.

— Чого вони зв'язані?

— Арію, ти відстав від життя, зараз так модно. Ти написав Роверисту, що японці ліпше в'яжуть, і відправив йому японських зв'язаних жінок, та поцікавився в нього, чи він так пробував. Написав тобі Роверист, що не пробував, але ще молодий, є час попробувати. Я думаю, ти не пробував також, бо я написала, що ні.

— Як їх зв'язують? Для чого? Не доганяю я ці панські витребеньки. — Арій дістає цигарки, закурює.

— Ти забагато куриш.

Ніяк не реагує на зауваження, мовчки курить. Кивнув, привітався з Лелею-Барашкою, що підійшла, слідом за нею підійшов Значок.

— Ви хочете, щоб він відмовив собі відразу у всіх задоволеннях: не пив, не курив, і не ходив по жінках. Так не можна, то завеликий стрес для організму, — говорить Значок, також закурює, розповідає, яку шкоду наносить організму куриво, робить висновок, що алкоголь менш шкідливий.

— Від жінок може не відмовлятися, тільки від курива і алкоголю. Арій, я вчора гуляла з Кізочкою, пили пиво. Вона також буде писати книжку про секс.

— Ви пишете книжку? — Леля-Барашка підтримує культурну бесіду.

— Так, я пишу про секс, Арій пише про Узвіз.

Леля-Барашка не зразу розуміє тему книги, яку пише Ллентина, не може повірити в почуте, кілька раз перепитує. Тоді Ллентина їй «добиває» і просить розповісти про свій сексуальний досвід. Леля-Барашка глибоко вдихає і видихає повітря. Вона молода, ще не одружена, не може відразу вирішити, як їй ліпше говорити, має вона такий досвід, чи не має.

— В мене не багато такого досвіду, — сказала, подумавши.

— Мені вже Арій розповів про свій досвід, Кулон, Авалент, розкажи й ти, можеш не зараз, а подумай, потім розкажеш.

Леля—Барашка не обіцяє. Трохи заспокоїлася, але не пообіцяла. Поцікавилася, що Арій пише про Узвіз.

— Про те, як украли прокладку також потрібно написати.

— Яку прокладку?

— Звичайну жіночу прокладку. Діна поклала в задню кишеню штанів, на всякий випадок, гуляла тут по Узвозу, а якийсь злодій витяг.

— Навіщо вона йому?

— Не відомо, мабуть думав, що то щось хороше. Йому не потрібно, а в людини забрав.

— От, зрадіє, як побачить, що то.

Розмова вичерпується, деякий час, всі стоять мовчки. На обличчі Лелі-Барашки видно боротьбу почуттів. Молода жінка не ніяк не вирішить, як краще для її іміджу, чи те, що вона має сексуальний досвід, чи те, що його не має. Так і не вирішила.

— Я вам потім розповім, як матиму настрій, — сказала Ілентині.

М. Бойко. Начерк.

Реальність.

— Дзвонила Таленка, робила за Ярку соцопитування.

Діна прийшла з вулиці переодягалася, а Ілентина ходила за нею слідом розповідала.

— В Яркі якийсь новий проект. Люди мого покоління мають відповісти, що за своє життя зрозуміли, що відкрили для себе? Таня відповіла, що потрібно цінити життя. А я про те, що зрозуміла, чоловіки не можуть вважати жінку рівною собі, це для них не природно. Як що наполягати на цьому, виникає внутрішній конфлікт і купа проблем. Рахувати її рівною перед законом можна, на роботі можна. А там де вона для них тільки жінка, категорично ні.

— І не потрібно. Хай не рахують жінку рівною собі.

— Таленка сказала, що Ярці це буде, «як серпом по яйцях». Для неї це дуже болюче питання, сімейний конфлікти з чоловіком.

— Ілентина, ти не зрозуміла, чоловіки не повинні бути рівні жінці. Вони з нами не рівні.

— Так, можна дивитися з цього боку, що чоловіки жінці не рівня.

Діна помила овочі й фрукти, заварила чай.

— Ти не зрозуміла. Подивися, як у природі, красивий розкішний лев, а левиця не виразна. В більшості видів самець великий красивий і яскравий, думаєш чому?

— Щоб самці сподобатися.

— Та ні! Самці вони сподобаються полюбому. Вони такі, щоб бути більш помітними, Щоб хижак в першу чергу на них полював, а самиця уціліла. Вони є жертва. природа приносить самця в жертву. Тому чоловіків більше народжується і більше гине, ти ж бачиш, вони кидаються захищати жінку. Для них це природно. Не можуть вони вважати жінку рівною собі, повинна ж бути якась компенсація за «жертву». І не потрібно, щоб мали за рівну, хай захищають.

Реальність.

— Жінки, які в молодості дуже гуляли, вони потім стають серйозними і порядними, — сказав Арій, сів поряд з Ілентиною, дістав цигарку.

— Арію, не кури.

— Тут дуже мало нікотину, я хочу кинути курити, але не могу. Ти не запитувала в Таленки, коли вона буде.

— Вона сама не знає точно. Уже скучив?

— Скажу чесно, так. Так от про жінок, взяти хоча б Галю.

В студентські роки з ким вона тільки не трахалася, й зі мною в тім числі. Дивлюся, на останньому курсі вона сама вирішила виконувати свою дипломну роботу, не взяла виконавців. Приходила кожного дня в майстерню, сиділа, ткала і сама виконала досить складну роботу. А потім батьки знайшли для неї хорошого чоловіка, якогось відставника, вона народила одну дитину, потім другу. Другу дитину вона сама годувала груддю десь півтора року. Груді вже після першої дитини в неї були, як вуха спанієля, так що втрачати вже було нічого.

Арій захопився спогадами, викуривши одну цигарку, хотів запалити другу, Ілентина не дозволила.

— В молодості вона нагулялася, так що потім можна трохи і попрацювати.

Коли до них підійшла Леля-Барашка, Арій знову повторив свою розповідь, особливо наголошував на вухах спанієля, а як став вдаватися в деталі, Ілентина не витримала.

— Арій, вийшовши вдало заміж, і маючи успішного чоловіка, Галя мала постійного коханця, також успішного. Він допоміг їй зі спілкою, з майстернею і зробив співвласником галереї.

— Так, я знаю.

Арій довго думає, потім називає прізвище коханця Галі.

— Він для неї багато зробив. Вона в нього була не одна.

Виявилося, Леля-Барашка також знає його, того успішного коханця Галі, цікавиться подробицями, Арій згадує. Більше про «вуха спанієля» того дня розмови не було.

Реальність. Минуле.

Осінь. Бабине літо. Сонце світить крізь вікно автобуса. В шибку б'ється кілька бджіл. Молода дівчина, що сидить біля вікна, відмахується від них, її хлопець хоче ті бджоли придавити.

— Не потрібно, не бий! Я зараз їх випущу, це трутні.

Жінка збирає їх в руку, відкриває вікно і випускає на вулицю.

— Ех, хлопчики, їм не довго осталося до морозів, з вулика їх вигнали на зиму.

Дівчина здивована, вітер з вікна розвіває їй волосся. Жінка більше нічого не пояснює, автобус їде своїм маршрутом.

Реальність.

— Яка незалежність, таке й свято.

— Я не думав, що буде так багато людей.

— Хіба це багато.

— В театрі буде якась акція?

— Думаю, що ні, там нікого немає, в них канікули.

Свято Дня незалежності в Києві. Люди йдуть по вулиці, оглядають роботи художників. Не зважаючи ні на що, художники все таки приїхали і зробили експозицію. Ілентина і Арій також вивісили свої роботи.

— О! Ви тут, як я рада вас бачити, — Кізонька вітає їх з Днем незалежності.

— Ілентина, як що ти не пишеш, то я стану писати книжку про секс.

— Кізенька, я пишу, але ти пиши також, ти напишеш зовсім іншу книжку ніж я. Арій також пише книжку, але він пише не про секс, а про Андріївський узвіз.

— Арію, Ілентино, я вас люблю! В нас на кафедрі чоловіки вже не для сексу, так і кажуть.

Кізенька метушиться, організовує пиво, час від часу, хоч доторкнеться до Арія, або пригорне. Заводить розмову про його дачу. Він розповідає не кваплячись детально, але в гості не запрошує, ні на дачу, ні до себе на квартиру. Не може простить Кізеньці «динаму», пройшло вже два чи три роки, а він все ще пам'ятає, що вона йому “не дала”.

Реальність. Минуле.

— Пройшов місяць, як я була одружена, а я все ще була дівчина. Щоб нам ніхто не заважав, ми поселилися в старій хаті якихось родичів мого чоловіка, у селі. Коли у вечері ми лягали в ліжку, я стискала й стискала його член, іноді так сильно, аж він скрикне. Я була молода, не мала ніякого досвіду, нічого не розуміла, він значно старший мене, бачив, що я нічого не розумію, тільки нічого мені не пояснював. Однієї ночі ми лежали в ліжку, я знову м'яла його член, а він в цей час вів серйозну бесіду, розповідав про відомих діячів культури минулого і пестив мені груди. Мені стало так гарно, аж я засміялася. Як він образився, став на мене кричати, що він говорить такі серйозні речі, а я сміюся. Так прикро мені стало, що вискочила з хати і пішла геть за село. За селом біля соснового бору був став, може й не став, а так трохи води, жабі по коліна, я пішла туди поплакати з горя. Біля самого ставу він мене наздогнав, а ніч була тиха, місячна, в ставу жабки стрекочуть, гарно фантастично. Тоді ми сіли біля того ставу, обнялися та почали співати, і так нам добре тоді стало. Все у нас потім вийшло, просто він давно не був з жінкою, потрібні м'язи були не натреновані, міг би мені про це сказати, хоч навряд чи я тоді щось зрозуміла б.

Реальність.

— Ой, це що в мене на штанях? Реп'яхи?

— Де це ти лазила?

— Так бігали ж ми, жир розтрушували за Теремками, телебачення нас знімало.

Кізенька стояла з Ілентиною і Арієм, розповідала, одночасно чистила холоші спортивних штанів.

— Це череда? — запитав Арій, щоб показати своє знання в ботаніці.

— Ні це реп'яшки.

Всі, як з'ясувалося, в ботаніці були дуже обізнані. Розмовляючи, Кізенька обскубувала ці реп'яшки з голубих штанів.

— Ти ходиш в якусь групу бігати?

— Ілентина, я ж і тебе запрошувала, а ти відмовила, ми бігаємо, щоб живіт розтрусить.

— Розтрусила?

— То не так відразу. Ми хотіли бігати в Гідропарку або в Голосіївському, тільки нам не дозволили, там не можна було багаття палити, тому ми за Теремками. Потім накрили таку гарну поляну. Але говорили, що будуть шашлики, а підсмажили тільки крильця. Всього приготовленого було так багато, що й осталося, трохи з собою розбирали, і ще залишилося.

— Добре худнете, побігали, а потім наїлися.

— Це ми зробили так, бо телебачення знімало, і бігали організовано, і вогнище запалили. і інтерв'ю давали, а в інші дні так просто тільки бігаємо.

— По якій програмі вас можна подивитися?

— Програма якомось так називається наче «Їх розшукують».

— Хто розшукує? Міліція?

— Та ні! Вони самі себе розшукують. В наші групі знайшли одного, його друзі знайшли свого однополчанина, через цю телепередачу, і знімали їхню зустріч. Ми так красиво бігали, потім вогнище, поляна.

— В основному бігають одні жінки?

— Ні! Чоловіки також є. Десь приблизно одна четверта.

Арій відійшов від жінок і проходжувався віддалік, час від часу на них поглядаючи.

— Кізенька, ти до Арія в спортивному одязі не підходь. Ти ж бачиш, він не може допустити, щоб його бачили з жінкою в такому наряді.

— Так це він тому відійшов?

— А ти що думала? Минулого разу ти була в спідниці, то він від тебе не відходив, навіть біля метро чекав, а зараз бачиш де. Має комплекси чоловік.

— Ой! Мій зайчик, я буду до нього строїтися і губки фарбувати. Ох ці мужики! Не можу забути німу сцену на кафедрі, коли я сказала, що кожна жінка повинна мати чоловіка, якого хотіла б облизати. Такий тост сказала. Ілентина, ти мабуть і Діні розказала.

— Звичайно. Вона зрозуміла, що ти помилилася, по-Фройдю мабуть, хотіла сказати «облобизати».

— Вона в мене вірить! Я її люблю! Діло а тому, що я сказала якраз те, що хотіла сказати, «облизати».

Ілентина відкрила рота й довго думала.

— Ти когось облизувала, Кізенька?

— Ні! Всі знають, як потрібно, чимсь смачним чоловіка помастити, а потім облизати, наприклад збитими вершками.

— В мене чоловік не асоціюється з солодким, і це ж він потім буде липкий, до нього не доторкнешся.

— Ілентина, чому ти так буквально. Мені захотілося, то я свого кавалера, взяла й за плече лизнула. І все, більше нічого. Мені сподобалося, я навіть сказала тост, щоб у кожній жінки був такий чоловік, якого хотілося б лизати. Бачила б ти вираз їхніх облич, чоловіки, ще нічого, дехто навіть груди розправив, мов — ми такі! А жінки, ті тільки скривилися.

Ще трохи поговорили Кізенька, так і не висмикала всі реп'яхи на штанях, пішла. Тоді до Ілентини повернувся Арій.

— Чому ти так до Кізеньки? Ти на неї ображений?

— Бо вона мене була образила. Я запросив її до себе на дачу, вона прийшла, ми випили коньячок, закусили, і вона пішла до дому. Не залишилася на ніч.

— Не дала?

— Не дала. В неї тоді дочка була вагітна, вона не хотіла залишати її одну.

— Арій, коли то було, а ти все ще дуєшся! Коньяку шкода, що його випила, а дати не дала?

— То я жартую.

Підійшла Леля-Барашка, Арій розправив спину, став рівніше.

— Коли я був молодший, я мав всіх тих жінок, яких хотів. Для мене не мало значення, одружена вона, чи має коханця, як що вона мені сподобалася і я її хотів — я її мав.

— Ну звичайно, ніхто не має ніяких сумнівів, — Леля-Барашка багатозначно посміхається і підморгує Лентині. Арії пропонує їй поцілуватися.

— Немає в нас зараз такої нагоди. День народження уже минув і сьогодні не свято, і ви уже не хворий. Будемо чекати дня народження, або якогось свята. Де мій шалик до дня народження, який ви обіцяли?

— Буде, який колір ти хочеш?

— Красивий.

8

Реальність.

— Привіт, Юзліс, де ти пропадав?

— Та все ж виконую замовлення. За три тижні набрав 870 сторінок.

— Багато.

— А то!

— Мені тут пропонують близько познайомитися парами.

Що це таке?

— Груповий секс напевно.

— Ти коли-небудь робив?

— Ні, я не по цьому.

— Я також ні. Як розпитати в них деталі?

— Спробуй. Зацікався, хочеш узнати, як це, ще ні разу не робила. Спробуй.

— Спробую. Я так і напишу, хай опише деталі.

— А як книга, ти вже багато написала?

— Багато, але ж я поки що пишу як попало, потім потрібно буде причесати, відшліфувати.

— Ну звичайно, можна написати все від однієї дійової особи.

— То вже в кінці потрібно буде дивитися, як краще, а зараз я просто набираю. Молодь з мене жартує, говорить, що я зараз «набиваю зади».

— Це як?

— Коли навчалась в інституті, в нас ректором був скульптор, він тоді якраз коней робив, великий пам'ятник, а студенти на практиці тим коням зади набивали, щоб набрати масу, скульптура робилася спочатку з глини. Так от зараз я роблю таку саму роботу, як те “набивання задів”, необхідна, без цього ніяк не можна, мабуть наступний етап буде більш творчий.

— То добре, «набивай зади»!

Розпрощалися.

Реальність.

Дзвінок телефону, Ілентина бере мобілку. Дзвонить Адам.

— Ви дома? Ви ще мене чекаєте?

— Так. Чекаю приходь.

Знову дзвінок телефону.

— В вас який номер квартири?

— Уже забув? Так часто в мене буваєш, — Ілентина говорить номер квартири, чекає, щоб відкрити двері.

— Тобі який чай заварити?

— Та я мабуть чаю не буду. Можна я поставлю на підзарядку плеер?

— Став.

Потім сідають один навпроти одного, говорити про секс для книжки.

— Я не знаю, про що я можу вам розповісти. Це буде якась розважальна книга? — питає Адам.

— Я вже не знаю, мені тепер здається, що це буде серйозний науковий трактат. Розкажи про свої відчуття.

— Відчуття. Вони залежать від ситуації, і ще багато від чого, вони різні, і як їх розкажеш?

— Опиши якусь одну конкретну ситуацію.

Адам пускається в хащі філософічні, довго мислить над тим, що є секс з філософської точки зору. Критикує Фрейда, який абсолютно не правий, він все спрощує. Проходиться по природі неприродного суспільства. Потім розповідає, як його друг гірник тиждень працює в шахті, а потім два вихідні дні напивається і розслабляється сексом з жінками, без цього він не може потім працювати. Адам вважає, що це надто примітивно

і просто, «трахайся бо член стоїть» він так не хоче, потребує більш витончених стосунків. Говорить довго, складно, і нічого конкретного.

— Адам, тоді опиши свій перший сексуальний досвід, від початку, як він був, де це відбулося.

— На Замковій горі, — говорить Адам і дивиться на Ілентину багатозначно. Вона пам'ятає ту Замкову гору.

Реальність. Минуле.

— Де Адам? Він сьогодні прийде на заняття? Я домовилася, дівчина прийде йому позувати.

— Не знаю, я не бачила його, повинен прийти, але не знаю.

Між Ілентиною і Галою, така розмова майже кожного дня. Адам не прийшов цього разу. Іноді він все таки приходять, але настільки змучений, що важко йому працювати.

— Де Адам? Я домовилася з викладачем, який підготує його до вступу в інститут.

— Не знаю. Про нього вже запитували, але я не знаю.

Адам проспав. Адам запізнився. Адам не знайшов майстерню. Адам не прийшов.

Реальність.

— Я знав, що це має бути, хотів сексу і шукав дівчину. Ми знайшли один одного. Зустрічалися тижнів два, чи три. А потім на Замковій горі обставини склалися, я мав там свій перший сексуальний досвід.

Адам стулив долоні рук до купи, щоб показати Ілентині, як гарно склалися обставини.

— Там були люди, чи ви якось усамітнилися?

— Ми то усамітнилися, але було дуже екстремально, бо на Замковій горі є завжди люди. Та все було добре і все у нас вийшло добре.

— Розкажи детальніше.

— А що детальніше? Трава в коліно тиснула і дряпала. Такі деталі?

— Такі також.

Адам бере на столі червоний перець, розрізає його на

тоненькі смуги, кладе на стіл. Ілентина подає темно-синю тарілку, тоді він розкладає червоним на синьому геометричні узори.

— Ми стали зустрічатися, два роки зустрічалися, потім розійшлися.

О. Бойко-Гулівата. З серії «Історія одного кохання».

Реальність. Минуле.

— Це мені подарувала Троля.

Діна показує Ілентині фенічку. Потім бере блокнот і записує номери телефонів.

Тінь, Палач, Леший, Троля.

— Там було так цікаво. Вони люблять «Толкіністів», тренувалися битися палицями, як мечами. Адам мене познайомив з ними.

— Добре, ти вже доросла, але старайся не затримуватися допізна.

— Я ж не піду раніше всіх, мене проводить Сірій.

— Познайом мене з ним.

— Він не хоче.

— Що робить там Адам?

— Зустрічається з Даньою. Він часто буває п'яний. Там скидаються і купують горілку, нікого пити не примушують, тільки хлопцям здається, що вони тоді більш дорослі. Один

набагато старший за всіх, він там всім заправляє, має дівчину, вона подарувала мені кулон.

Реальність.

— Адам, постарайся згадати подробиці.

Адам підправляє геометричний малюнок на тарілці, з'їдає кусочки перцю, які не вписалися в композицію, додає зелені шматочки огірка.

— То не важливо все. Одні гоняться за кількістю, скільки жінок мав, але ж є ще й якість, яких і як.

— Давай вернемося на Замкову гору.

— Та все ви знаєте.

Реальність. Минуле.

— Адам, схоже, хоче зраджувати Дані. Тінь і Троля зробили йому зауваження, що так не роблять, але мабуть він не зрозумів. Йому сподобалося з Даньою, тепер хоче показати всім як добре в нього це виходить? Хлопці всі такі?

— Не всі, але більшість.

Ілентина і Діна їхали в художку.

— Адам не вмів себе контролювати, коли змагаються на палицях, він лупить зі всієї сили, а так не можна, це ж тільки гра.

— Це від невпевненості, або від слабості, хоче ствердитися.

— Що мене вразило, так це Сірій. Говорить, що як би я згодилася на секс з ним на Замковій горі, він перестав би мене поважати. А для чого ж тоді пропонував?

— На всякий випадок, раптом би згодилася.

— А ще Адам осуджує мене, що не «дала» Сірому, хлопець ходив сумний і змучений, стільки старався і даремно. Як він може так говорити?

— Я поговорю з ним при зустрічі.

Реальність. Минуле.

— Суліко.

— Суліко? Як пісня?

— Як ім'я жінки, Суліко.

Осінь на городі у селі викопували картоплю.

— Так ми в армії називали цей аналіз, «суліко».

— Як його робили? — запитав Адам, у відповідь чоловіки сміються. Довго жартують, а потім розповідають, як через задній прохід пальцем медсестра стимулює простату, щоб зробити потрібний аналіз.

— Адам, там на Замковій горі, ти абсолютно був неправий, ти повинен захищати Діну. Що значить, вона не “дала” Сірому? Ти вважаєш, що мала «дати»? — Ілентина вирішила скористатися нагодою і провести виховну роботу.

— Вона вже доросла, хай вирішує сама. Хіба ця «плівочка», щось значить? Це не має значення, — говорить Адам, переконаний в своїй правоті, чоловіки сміються.

Реальність.

— Як ми розійшлися, я зустрічався то з однією, то з другою дівчиною, але все це було не те. Як що шукаєш на місяць, на два, то таких і знаходиш, які так само шукають. Це не те, задоволення є, але це не те задоволення.

Ілентина пропонує Адаму чай, він відмовився, потім подумав і вирішив поїсти, став робити собі салат. Не поспішаючи кришив помідори і перець.

— А сир у вас є?

— Сьогодні немає.

— А олія?

Ілентина дає йому оливкову олію. Адам відрізує житній хліб, їсть.

— Я не розумію, під що ви хочете підігнати. Моя перша дружина, вона народила мені дитину, я був у неї перший. Друга, що також народила мені дітей, я був у неї перший. Так вийшло, що жінки які народили мені дітей були не займані. Тут є якесь таке почуття, можливо трохи почуття власника.

Реальність. Минуле.

— Бачила як у Адама подряпані руки?

— Я не звернула увагу.

— Подивись. — Діна затримала Ілентину в коридорі. І пізніше, частуючи Адама чаєм, Ілентина пильно дивиться на руки. Вони були в ранах, свіжі подряпини перетиналися зі старими шрами.

— Я бачила його нову дівчину, з якою він їздив до Львова, вона схожа на Даню.

Лентина також бачила нову дівчину Адама, і не одну, і кожна була схожа на Даню. Інші йому не подобалися.

Реальність.

— Я не знаю, що ви хочете почути, і що я повинен розповісти.

— Розкажи, що для тебе значить секс і що ти відчуваєш. Дехто розповідає, що було в дитсадку, або перед дитсадком.

— Задоволення в сексі звичайно є і воно затягує, це така сама залежність, як алкоголь, наркотики, куриво. Можна це задоволення шукати і шукати все більш цікаве і більш гостре, але це не вихід. Всяка залежність однаково закінчується погано.

— Адам ну звичайно у всьому має бути культура. Можна культурно харчуватися, а можна обжиратися. Все залежить від рівня культури. Ми не вирішуємо глобальні проблеми, мене цікавить тільки твій секс і твоє відношення до нього.

— Це в першу чергу почуття, тут все важливо. Це не так, що ось двоє вирішили та пішли зайнялися сексом, це буде грубо. Тут все важливо, що сказав погляд, що було до цього, хто що подумав. Секс це так само, як шлях до бога, як мантра. З Девою, десь щось близько до цього було.

— Було? З Девою також розійшлися?

— Так розстався.

— Яка причина?

Адам зітхає, дивиться сумними очима, опускає голову і їсть салат.

— Вся моя ситуація є причиною. Не маю зараз майстерні, не маю житла, а маю троє дітей. Все було досить складно, Дева мене тримала, але і Інга не відпускала.

— Ти повернувся до Інги?

— Я зараз сам по собі. — Адам став збиратися, дістав свій плеєр з підзарядки, склав, що потрібно, в рюкзак.

— Я вам досить розповів?

— Не досить. Давай продовжимо наступного разу. Здзвонимося.

— Секс, як танець, щоб гарно танцювати, потрібно навчитися.

— Всьому, Адам, потрібно вчитися.

Адам хотів, ще щось сказати, але Ілентина вже поспішала, потрібно було йти на роботу.

Реальність.

— Ти подобаєшся Роверисту, — сказала Ілентина Ремізці. Вони біля «Театру на Подолі» чекали на вікторину, яка відкривала початок театрального сезону.

— Скільки йому років?

— На два роки старше тебе.

— А як багато має грошей? Я тепер тільки по цьому й дивлюся. Бо для спілкування в мене досить чоловіків. Я хочу, мати можливість поїхати відпочити, щоб могли більше не працювати. Просто спілкуватися мені не потрібно.

— Думаю, що він не олігарх. А так, то не знаю, але мабуть не багатий.

— Ким він працює?

— Не знаю.

— Я то подивлюся на нього, але Польща, та ще не багатий, навряд, чи мене зацікавить. Мене більше інтересує Франція, Англія і тільки заможні.

— З Фінляндії стукався один заможний і досить молодий, все хотів говорити, але я не знаю англійської мови, можу дати тобі його координати.

— Та ні. Я також не знаю англійську мову. Тут до мене Арсен підходить, я йому подобаюся.

— Так в чому справа, в нього коштів досить, їдь з ним відпочивати.

— Я навіть не знаю про що з ним говорити.

— Не знаєш? Ти заходила в його кафе? Там все як на човні. Говори з ним про море, кораблі, яхти, і він повезе тебе до моря.

— Так? Може якраз так і є. Побачу, багато мною цікавляться, а що мені з того, я хочу грошей. Може це й не так гарно звучить, але мені набридло весь час працювати й працювати.

На балкон театру вийшли артисти, «врубали» музику, почалася вікторина.

— Знаєш, Ремізка, те що ти хочеш, то є якраз та полячка, якій Арій подобається. Вона і має гроші, всім забезпечена, любить подорожувати, ціле літо відпочивала біля моря, дуже активна. Тільки вона для тебе не тої статі, а чоловіки, так вони всі ліниві, я не знаю, чи є такі, яких жінки хочуть.

— Ким вона працює, що має гроші?

— Піаністка. Її запрошують, вона дає концерти. Їй чому Арій подобається, вона думає, що він до жінок уважний, бо я уважна, роблю те, що жінки хочуть. Таких чоловіків, як ти хочеш, не бачила, може їх немає взагалі.

Реальність.

Еней продовжив свою розповідь по асці, писав.

— В ніч, на минулу неділю я зустрівся з дівчиною, що давно мені подобалась, але ніколи не була моєю, вона приїхала з відпустки. Їй хоча ми зустрілися як друзі, в середині був той самий вогонь який чітко розумієш, що зможеш передати, сила, натхнення, наснага. Береш за волосся притягуєш до себе й цілуєш, але це було настільки природно, наче так і мало бути. Далі була прогулянка по Києву, гроза, поцілунки, це був той випадок, коли ви обоє не лише готові, а й додаєте, додаєте, — Еней робить паузу, я чекаю, потім не витримую.

— Продовжуй. Ви говорили про любов?

— Ні. Ну а далі ми поїхали до мене. Хмм, здається ми окремо прийняли душ, я приготував чай. Але чай ми вже не пили. Там було багато фаз, від ніжності, до чогось звіриного, від відкритості до владності. Контрольована, неконтрольована шаленість, вдячні очі, щаслива посмішка, ніжність, довіра, а ранком зготував сніданок й ми попрощались. Десь так.

— Попрощалися, щоб зустрітися знову?

— Ми з того часу не бачились.

— Неділя була вчора.

— Я ж казав в минулу, то було тиждень назад.

— А? Розкажи, як ти любиш, щоб тебе пестили? Як пестила вона? Що ти відчував при цьому?

— То ж від настрою залежить від стану обох, це ж імпровізація, якщо лягає з уваленням, що це має бути так і так, то капець, це відразу рамки.

— Ти ж мав конкретний стан в минулу неділю його й опиши.

— Там була виразна ніч. Це складно описати. От певно ти не повіриш, але в моєму житті були просто такі обійми за які я залюбки віддав би багато чого, чи такі поцілунки.

— Вірю описуй.

— Можна дуже багато чого вкласти в дотик, в погляд. Й якщо є та атмосфера між вами, відчуття “ми”, там може бути такий простір для взаємодії, що вже просте дихання в один ритм може зривати дах. Здатність відчувати, чути один одного, вміння відкриватись, вміння вести й бути тим хто слідує, це дуже багато. Просто щось, дозволяє зробити навіть простий дотик, безмежно витончено вивіреном, глибоким, й здатним тебе підняти. Я й не знаю що далі сказати, просто коли ти можеш відкрити душу в такій близькості, й тобі назустріч відкриють свою, і коли ви повністю віддаєтесь цьому моментові, один одному, тоді рухи, дотики, це вже все другорядне.

— І після таких відчуттів ти не шукаєш з нею зустрічі, не дзвониш?

— Ні.

— Як це пояснюєш?

— Не хочеться. Я не відійшов від минулих серйозних відносин. Й не хотів би починати одні відносини, не закінчивши інші. Хоча можливо я й не правий.

— Еней, чим відрізняються в тебе серйозні відносини від несерйозних?

— Наміром, бажанням продовжувати, зобов'язаннями. Рішенням продовжувати, так точніше.

— Що впливає на таке рішення?

— Готовність будувати щось разом. Я зараз не знаю вірної відповіді на це питання, інакше вже б був би одружений, я власне й планував цього року.

О. Бойко-Гулівата. Начерк між лекціями курсів по підвищенню кваліфікації.

Реальність.

Сабріна знайшла кліп з величезною лялькою, значно більше людини, і стала ділитися зі всіма своїм захопленням.

— Побачте то люди, від А до Я. Для мене це бомба! Такої величини лялька, я буду тепер з моїми колегами з війська над цим працювати. Але їзда!

Відгукнулися відразу всі її приятелі, правда, по черзі. Першою була Вода.

— Сабрінко, як ти будеш мати такі методи праці з колегами з війська, то очевидно, все буде люкс.

— Одна лялька, чоловічого вигляду, особливо мене зацікавила. Чи можеш мене вкрутити до цієї вистави? — по діловому підійшла до розмови Киця.

— Я підійду до справи дуже лагідно, — заспокоїла всіх Сабріна. І додала для Киці. — Кицюнечко, нуль вільних місць. Хіба ти не розумієш?

— Для Киці немає речей неможливих, — кинула коментар Вода, вона в Кицю вірить безмежно.

— Трудно. Я повертаюся до своєї старої, вживаної, пом'ятої ляльки.

— Ти маєш стару, кохану ляльку Марго? — то вже встряю в розмову я під іменем Івана. Тільки Мовчун, Вода і Тиха знають, що я Ілентина інші мають думати, що я Арій.

— Мабуть куклака. Ляльку хлопця, — відповідає Киця.

— Цікаво? — пишу я.

— То перед усім ти покажи, а ми порівняємо з куклаком, — кидає мені Киця. Що я маю їй показати? Тобто, що має їй показати Арій для порівняння?

— Іван, Марго є непередбачувана, вважай, — попереджає мене Сабріна.

— Дякую, Сабріна, я знаю, що Марго не виконує свої обіцянки.

— А що? Щось тобі я не зробила, а пообіцяла? То неможливе, я завжди роблю все до кінця.

— А що зробила? Забуваєш їх, свої обіцянки, ти є жінка, — гну я своє.

— Ну хай тільки я дізнаюся, що то правда, то буде ремінь по голій попі, як ти любиш Кицечко, — грозить Киці Сабріна. Після такого коментаря, знайомі Киці чоловіки заворушилися.

— Так, так, я хочу побачити цю голу попу, — обізвася Пернатий, самий активний з них.

— Домовляйся з Кицею, — відпровадила його до Киці Сабріна.

— Я також хочу побачити попу, — приєднуюся я до Пернатого.

— Ну Іван, ти вже розпустився. Все ти хочеш побачити. Попові? То ти може не дивися!

— Попові, Святий Боже, куди цікавість завела Івана, — кидає репліку Киця.

— Пане милостивий пробач Івану, — додає Сабріна.

— Щось знову не так? Я щось не то захотів? Я хотів бачити голу дупу, про яку говорила Сабріна, що по ній потрібно плескати.

— Іван, я благаю, вже мене не сміши, бо буде нещастя.

— Марго, тримайся! То не я, то перекладач, я цілком серйозний.

— На голу дупу потрібно плескати, я є — за! — кинув репліку, Пернатий. Далі він став гратися словами. — Шука, сука, штука — це природно.

На польській штука, означає мистецтво, написано мало якийсь двоякий смисл. Киця його розкритикувала, заявила, що сука це вульгарно.

— Як то говорять, «душа не трактор, а тягне», — продовжив Пернатий, він не здався. Тоді Киця перевела розмову на інше, що кожна артистка хотіла б мати стільки коментарів, як Сабріна. Потім ще і ще похвалила Сабріну і відправила всіх спати. З Пернатим Киця завжди дуже толерантна, не так, як з іншими.

9

Реальність. Минуле.

Дивилася на сайтах, що шукають чоловіки, вибирала матеріал для книги. На сайті знайомств він шукав жінку для спілкування і листування, я написала, що шукаю велику любов.

— Любов завжди егоїстична, як що ви віддаєте, то хіба не хочете взяти щось взамін? Любов — щастя, як що взаємна і нещастя, як що взаємності немає.

Так А.А. розпочав розмову зі мною.

— А відсутність любові, це щастя, чи нещастя?

— Ні одне ні друге, це просто стан душі.

— Сумний стан, без любові.

А.А. також живе в Києві, тому вирішив зорієнтуватися в просторі, розпитав де я проживаю, в якому районі з ким. Сам А.А. ділив квартиру з колишньою дружиною.

— А.А, у вас є скайп чи аська, — запитала я, важко спілкуватися, коли відповідь приходить через пів години.

— Ілентина, перше ніж спілкуватися в асьці, я вам дещо розповім про себе. Навряд чи це вам підійде, — написав А.А. і прислав мені свої вимоги до жінки, та трошечки інформації про себе. Як би я шукала чоловіка, звичайно, мені б це не підійшло. Але я шукала сюжет для книги. Для книги це підходило. Уважно прочитала все, що він шукав.

— Познайомлюся з Пані, яка допускає різні аспекти

взаємодії зі своїм нижнім. Підкорюю Пані, як в Темі, так і поза Темою. Спеціально для тих, хто дивиться на мій календарний вік (вік був солідний), мій біологічний вік — 25 років. Інтереси в “Темі”: куннілінгус, ануслінг, фетиш ніг, ЗД, strapon обережно, легке шмагання, побутові послуги, пажізм, все інше обговорюється. Виключно гетеро. Класичний секс і мінет, це категорично ні.

Тоді я ще не знала, що означає його слово «Тема», чому воно з великої літери. Значно пізніше Еней мені розповів, це як пароль серед своїх, в голубих своя “Тема”, в садо-мазо — своя. В той час я сприймала це слово як звичайне, без усякого іншого трактування.

— А.А, ви писали, що ціль знайомства, дружба та спілкування, листування, так написано в вашій анкеті. Листування мені зараз підійде. Ми можемо детально обговорити кожен аспект, там так багато незрозумілих для мене слів. Ви хочете знайомитися реально? Навіщо з цим поспішати?

— Добре, Ілентина, давайте спілкуватися, задавайте питання про те, що вам не зрозуміло.

— Мені не зрозумілі відчуття чоловіка, що він відчуває роблячи куннілінгус, яке йому задоволення?

— Для мене відчуття при куннілінгусі набагато приємніші ніж від класичного сексу. Одним подобаються одні фрукти, другим інші. Навряд чи варто докопуватися до причини такої відмінності. Набагато простіше жити, якщо розслабитися і отримувати задоволення від своїх сексуальних орієнтацій.

— Давайте не будемо про фрукти, А.А., що таке «ЗД», як його роблять і яке задоволення отримує чоловік?

— «Золотий дощ», жінка пісяє чоловікові в рот. Яке задоволення? Для цього вам потрібно стати чоловіком!

— О! Цікаво! Що таке « strapon обережно»? І яке задоволення чоловікові? — запитала, всі ці терміни я брала з його анкети.

— У чоловіків є простата, коли жінка трахає чоловіка straponом (фалоімітатор) в попку, є такі, хто отримує від цього фізичне задоволення. Особисто я пробував пару раз, ніяких дуже приємних відчуттів не відчув, а от психологічний кайф від того, що жінка тебе трахає в зад, неймовірний.

— А.А., що у вас означає «легко шмагати»? Все відносно, хто кого шмагає і яке від цього задоволення?

— Легкешмагання, Ілентино, це так званий, «оксамитовий БДСМ», коли нагайка зі звичайної матерії і шмагання чисто гра, без синяків і так далі. Шмагає верхній нижнього, тобто жінка чоловіка. Для мене кайф тільки психологічний, суть якого тільки в домінуванні над мною жінки.

— Вам подобається коли жінка домінує? Яке від цього задоволення? Що таке «БДСМ», що таке «побутові послуги» і яке від них задоволення?

— БДСМ. Б — бандаж, фіксація тіла за допомогою різних засобів, як правило, наручники, мотузки, муміфікація пелюшкою. Д — дисципліна, тут зрозуміло, низ підкоряється верху. С — садизм, причиняють біль нижньому, це не для мене. М — мазохізм, отримання задоволення від болі, також не для мене. А яке від цього задоволення, потрібно запитувати у небесної канцелярії. Побутові послуги, це всі роботи по дому, чоловічі і жіночі.

— А.А., як що ви в цьому не знаєте про задоволення, то навіщо напружуватися? Що таке «ануслінг» і яке задоволення?

— Ілентина, це у вас гумор такий, чи ви дійсно не розумієте, чому я написав про небесну канцелярію? Причини задоволення глибоко в підсвідомості і свідомості не доступні. Невже ви насправді цього не знаєте? Ануслінг — вилізання ануса Пані, незалежно від його чистоти. Цим Пані виключно сильно прив'язує нижнього до себе, мені ануслінг подобається більше всього.

— Це не гумор, я серйозна, мені дуже цікаво. Що таке «пажізм» і задоволення від нього?

— Пажізм — прислужування жінці: подати каву, їжу, вимити їй ноги, зробити масаж, взагалі все, що вона хоче. На мій погляд, це обов'язок любого чоловіка, просто у нас забули, для чого власне потрібен чоловік. А вам для чого потрібний? Щоб годувати його, прати йому, дивитися на нього як на ікону? Це замість того, щоб він на вас дивився, як на свою Королеву!

На його запитання, що хочу від чоловіка, я відповіла, як змогла.

— Чоловік мені потрібний, для того, щоб його любити. У

вас написано, що все інше обговорюється, що саме?

— Про це можна говорити тільки тоді, коли ви напишете мені, що я вам підходжу як чоловік.

— Як я можу знати це? Ви знаєте, яка жінка вам підходить?

— Лентина, я вже вам писав про це. Всі запитання ви уже поставали. Жінка, якій це підійде, та і є моя жінка. Чи ви хочете все спочатку, по новому кругу?

Наше спілкування на цьому скінчилося. Схоже, що його пошук листування і спілкування, це був стратегічний маневр, не хотів він спілкуватися, хотів тільки, щоб жінка його “трахала”.

Реальність.

— Так виконай свій план, — написала в асці Енею, про його намір женитися.

— Знаєш. ми прожили разом місяць, в мене три тижні й потім ще один, боліло серце, дівча схудло кілограмів на десять.

— Чому? Не було що їсти?

Еней ігнорує моє запитання. Натомість виливає все, що йому наболіло.

— Хоча я вперше закохався як в «особистість» і в нас дуже багато в чому однакові цінності, прагнення, цілі в житті, смаки що до їжі й ми захоплювались захопленнями один одного, не вживались разом, ранили один одного.

— Чого пишеш все в минулому часі? Чим ранили?

— Діями.

— Поясни.

— Сварились весь час, не було порозуміння, була боротьба за владу, не було відчуття «ми».

— Але ж, як що багато спільного, чому не порозуміння?

— Не знаю. Я вже йтиму.

— Добре, продовжимо завтра?

— Так. А Ви казали, що будете по ходу добавлять коментарі, я ще жодного не отримав.

— Буду, став питання. Я повинна обдумати.

— Хм, тоді я також подумаю. Пізніше задам тобі запитання. Наскільки ми відсотків наблизились до мети нашої розмови?

— На один.

— На один??? І???

— А як би я тобі так про жінок розповідала, поетично?

— Як же тобі треба? Добре, продовжимо наступного разу. Щасти.

— Щасти.

Еней соромився і губився, через раз звертався до мене то на “Ви”, то на “ти”.

Реальність.

— Жінкам секс не потрібний, як що й потрібний, то не настільки як чоловікам. От подивіться на самиць в природі, вони не яскраві, їм не потрібно привертати увагу самця.

Лентина підійшла й почула частину розмови Галки з Костею, говорила Галка. Лентина не змогла промовчати.

— Самці яскраві, а самиці ні, це щоб хижак полював на самця, тоді самиця вціліє і буде потомство. Для природи це важливо. Хоч самці також є важливі. Секс тут ні до чого, вони й так знайдуть один одного по запаху.

— Ні самці для природи не настільки важливі як самиця, — заперечив Костя і став складати шахи, або вже закінчили партію, або передумали грати.

— Чому так? Вони також необхідні.

— Не настільки, як самиці, — ховає Костя шахи і додає. — Як що буде десять самиць і один самець, популяція виживе. Як що десять самців і одна самиця, популяція загине.

Питання про потрібність, чи не потрібність сексу для жінки, більше не обговорювалося. Костя, пішов шукати нового партнера для гри в шахи. Лентина подумала, що фалоімітатор медики придумали, щоб лікувати жіночу істерію, а не чоловічу. Подивилася на Галку, побачила, що жінка переконує сама себе, раз не має сексу, то й не треба. Не стала нічого говорити, також пішла.

Реальність.

Педрада підходила до кінця. Зробили каву.

— Коли нас збирають на нараду, кожного разу виступає директор восьмої школи, просить прибрати ту скульптуру. Має до мене претензію, ваш скульптор її зробив.

— Що за скульптура?

— Йожик її зробив, «Райдуга». Дуже цікава скульптурна група, весела, чотири оголені чоловіки пісяють, струмись різнкокольоровий, йде такою дугою, як райдуга — на запитання Тасі відповіла Єва, Шефа покивала головою погоджуючись, що це так.

— Вони стоять, ті чоловіки, попами до школи, а батьки дітей, особливо бабусі не задоволені.

— Так що ж їх поставили біля школи?

— Архітектор, який розглядав проект, дивився на архітектуру, а не на те, що в ній розміщене, про те, що там школа, ніхто не подумав.

— Як тільки з восьмої школи хтось хоче щось сказати, всі відразу знають, що буде про попи. Їй уже радили одягнути їх, як у Європі «Пісяючого хлопчика», або фартушки на попи пов'язувати.

— Мені так не подобається, що одягають «Пісяючого хлопчика», пошили український костюм, це якась дикість, — сказала Тася, як завжди, високоморальна і категорична.

— Директор восьмої школи таким плаксивим тоном розповідає, як це жахливо, щодня техслужба має попи тим хлопчикам, бо на них завжди щось пишуть. Писати на них дуже зручно, ті попи якраз на рівні обличчя.

— Там симпатичний скверик і вони дуже гарно туди вписалися, якимось так вийшло, ніхто не подумав, що вони будуть спинами до школи. Не можна бути такою ханжею, Тася, може і всю античну скульптуру зодягнути?

— Мені якраз не подобається, що одягають, але перед школою попи...

— Потрібно виховувати батьків, прищеплювати їм культуру.

Після такої репліки замовкли всі, навіть Шефа, яка ту репліку сказала.

— Ні, мабуть це не можливо.

— З пісяючими, не можу змиритись. Оголена фігура, це одне, а пісяюча, це зовсім інше. В мене асоціація, як ніби, на все насцяв, і ми в цьому засцяному.

— Ви її не бачили, Тася, це весела «Райдуга»,

різнокольорові струмені.

— Я не можу це сприйняти, мене дуже дратує, як мужики стоять і сцять.

Ніхто нікого не переконав, кожен лишився при своїй думці, але від цього нічого не залежало.

Дома Ілентина розповіла про «Райдугу» Діні.

— Ти хоч бачила цю скульптуру?

— Ні.

— Подивися.

Діна знайшла зображення в інтернеті. Там не було нічого надзвичайного. Чотири дитини, хлопчики різного кольору, ніби пісяють великою дугою. Просто яскрава і кольорова дуга.

М. Бойко. Начерк.

Реальність.

— Люди. Два дні мене не було дома, я мешкаю сама, от же звідки тут такий бордель? Баляс мав ключі, тобто Мовчун Жаров. Що тут могло діятися? — так вокала Киця до всіх зі своєї сторінки. Її друзі стали напружувати мізки, що ж там могло бути.

— Може ти мала там виборчий пункт? — запитав її друг Пернатий.

— Я не люблю політику і тих хто її робить. Хіба там був колега? Хм... Хіба був занадто гострий коментар, а потім запала передвиборча тиша.

Пернатий запевняє, що також не любить політику, дуже вони не допрацьовують.

— Особливо язиком.

— Кицю, хтось до тебе вломився, коли ти була в Лешне? — питає Кицю її подруга.

— То не був Арсен Люпен? Мабуть ні, — знову показує свою ерудицію Пернатий. Після такої репліки, Мовчун обзивається також.

— Був, словом, один раз і також перелякався.
— Я також не раз боюся того, що сам наробив, —
Пернатий коментує з розумінням справи.
— Марго, що сталося? Мовчун не прибрав в квартирі? —
пишу я, стараючись делікатно втрутитися в розмову.
— Гірше. Наробив на килим. Власне, як був «словом один
раз». А ти говорив, що я на піску роблю, то сором. А може то не
він, а я його підозрюю?
— Марго, ясно, що це не він. Може він приходив з кимось,
хто мав мокру парасолку?
В самому цікавому місці Киціна приятелька розігнала
всіх нас.
— Кицю, то йде «всім доступно», не приватно!
Всі замовкають, замовкаю і я, для Мовчуна — Іленина,
для Киці, надіюся, все ще Арій.

Реальність.
Еней стукається в асці. Привіталися.
— Так, можна задавати більш конкретні запитання. а я
тим часом поїм.
— Еней, я ставлю питання, чи ти?
— Ти, я ж бо зі всіх сил прагнув відповісти якомога
точніше.
— Добре. Як пестила тебе та дівчина? Де гладила? Де
цілувала? І твої відчуття при тому?
— Наскільки детально потрібно описати?
— Чим детальніше.
— Що ж, я поїм і за деякий час почну описувати.
— Добре. Їж і думай.
— А Ви о котрій плануєте лягати? — запитав, що цікаво,
Еней звертається до мене на “Ви”, коли говорить про побутові
речі і на “ти”, коли мова йде про секс.
— О 12 ночі, а що?
— Просто уточнюю.
— Подумав?
— В процесі.
— І як?
— Смачно.

— Що їв?
— Їм. Макарони, зі смаженим м'ясом та з салатом.
Поївши, Еней згадав запитання і дав на нього відповідь.
— Все тіло й голова. Й це від поцілунків, дотиків волоссям, грудьми, до льоду, кігтів й зубів.
— А лід до чого?
— Знаєш, можна краплями талої води по тілу пройти, а можна на контрасті прикласти цілу грань й неквапно провести. Відчуття будуть ще ті!
— Розкажи. По яких частинах тіла?
— Скажи що ти шукаєш, може так буде швидше. Ти знаєш, як сильно відрізняється у тебе іннервація навіть на руках?
— Що це слово значить? Іннервація.
— Іннервація — це кількість нервів на частину шкіри, у жінок на 25% більше ніж у чоловіків. Й відчуття краплини льоду на грудях вельми відрізняється від відчуття усєї грані кубика, скажімо на передпліччі. Й доторкатись можна ніжно, а можна придавити, так щоб аж холод обпікав.
— Вона до тебе дотикає, чи ти до неї?
— Ти запитала про те як мене. Взагалі, чого саме ти шукаєш? Адже описувати різні типи пестоців можна довго, я певний, що ними інтернет аж кишить.
— В інтернеті то більше фантазія, потрібні реально відчуті, наприклад тобою. Ти просиш її торкатися льодом і показуєш куди дотикати?
— Ні. Як правило, коли є контакт, то ти дозволяєш імпровізувати.
— Лід готуєш до зустрічі?
— В мене він завжди є в морозилці, я люблю морс з льодом. Я от думаю яких саме відчуттів ти шукаєш? Часом може бути психологічний стан такий, що буде зривати дах.
— Пиши всі які є.
— Ага... сповідь Енея, кльово. Я проти.
— Всі не потрібно, Еней, опиши детально один. На яку частину грудей дотикаєш лід?
— Зверху в низ. Спочатку поцілунки, то нестримні й швидкі, то жадібні поглинання, то ніжні пестливі. То рот, то шия, ключиці, шкіра по краю волосся, лід, про нього я вже розповідав, язик, по животі, та вниз.

— Лід не уточнив, яка частина грудей?

— Зверху вниз. по лівій та правій стороні, неквапно утискаючи, обпікаючи холодом, каплі талої води то на живіт, далі вони самі стікають. Пестоці геніталій.

— Опиши свої відчуття від початку.

— Від початку чого?

— Мінету.

— Передчуття, цікавість, тепла хвиля всередині, довіра. Потім захоплення коли розумієш наскільки тонко тебе відчують, пестять, а далі просто віддаєшся процесу. Не так вже й багато знають про поцілунок Хатхори, а ще менше вміють це реалізувати.

— Я не знаю що це значить? Розкажи.

— Це схоже на мереживо поцілунків та дотиків внизу живота, частково на стегнах, в проміжності, яечках, непрямому масажі простати.

— Не прямий масаж, це як?

— Між анусом та яечками є точки натискаючи на які, ти давиш на простату. Це можна зробити віртуозно, просто поцілунки в цій зоні, правильного тиску і тривалості, можна ще й нігтиками пробігтись. А потім секс.

— А під час сексу ти вже не маєш відчуттів?

— Їх так багато, коли відчуваєш жінку під тобою що віддається, підкоряється тобі, коли відчуваєш її бажання, своє бажання, себе в ній. Навіть просто поклавши руку їй на низ живота.

Ми закінчуємо розмову, до наступного разу, Еней так нічого і не запитав про відчуття жінок. Можливо запитає наступного разу?

О. Бойко-Гулівата. З серії “Історія одного кохання”.

Реальність.

— Це не погано, Діана не боїться.

— Хто не боїться?

— Мій кудлатий, мій собака, а в принципі сука, ну ми мешкаємо разом.

— Ревнує тебе до жінок?

Ми з Роверистом обмінялися зсилками, він мені оголених жінок, я йому, майже одягнених, танцюють під гарну музику. Його собаці сподобалося. Я думала, що по секрету йому сказали хто я є, отримавши такі фрагменти, засумнівалася. Мабуть, для нього я і далі є Арій.

— Ясно, часом хоче жінок боронити.

— Від тебе боронити?

— Ну, від мене, хіба не знає, що їм добре.

— Ревнує, все знає, не хоче, щоб ти був з жінкою, жіноча натура.

— Хіба ні. Скорше, це пес пастух, стадо має бути ціле і спокійне.

- А «стадо» не спокійне?
- Часом хтось скрикне.
- Тоді, звичайно, вона повинна навести порядок.
- Вона коханий рятівник. Завжди можу відправити її на кухню.
- Роверисте, навіщо відправляти її на кухню, хай допомагає, в потрібний момент хай гавкне.
- Ха, ха, ха, ну що ти, Арій, дівчата власне не хочуть тоді допомоги.
- Собаки розумні. Вона гавкне тоді, коли потрібно.
- Я, то я, але вона, то її чудна ознака, не знає, але захищає.
- Вона є добра, ти її не кривди, як закриваєш на кухні, то дай хоч, щось смачного, для компенсації.
- Двері є завжди відкриті, вона може вийти, але не любить того, то справді добра сука. Мій Цербер.
- Я бачив на фото, гарна і мудра.
- Дбаю. То часом моє сумління, багатьох людей вітає іклами перший раз.
- Кусає?
- Мабуть хотіла б, пильную, то ж я запрошую, не вона. Зараз стоїть у вікні і дивиться, що робиться на вулиці.
- Вигулюєш її у вечері?
- Буває по різному. Виводжу рано і у вечері, є щаслива.
- Одна моя перевага від колишньої дружини.
- Сумуєш за колишньою дружиною?
- Ні. То поразка, 15 років помилки.
- 15 років прожили разом, то багато, любив її?
- Інтелігентність твоя тебе обманює, Арій. 15 років без почуттів, я не є хіба психопатом.
- Як що не любив її, для чого на ній одружувався?
- Але, то хіба наврочені 15 років.
- Мусиш тепер любити когось, щоб нагнати пропущене.
- Хотів би, Арій, хотів би. Не поспішаю, але не люблю бути сам, не люблю сам прокидатися. Тільки Цербер мій трохи мене пильнує.
- Розумію. Ти кохав коли-небудь жінку сильним почуттям?
- Не хочу про то говорити.

— Не мусиш, як не хочеш. То складно. Тобі подобається Ремізка? Вона є моїм другом на сайті.

— Чудна жінка.

— Кинь їй на сторінку руду білку, хотів їй показати, та не можу знайти, я ще не дуже опанував комп'ютер.

— Зваблюєш мене, Арій, і маєш рацію, дякую. Я не маю занадто багато знайомих, спробую.

— Пробуй Роверисте, вона є далеко, нічого тобі не зробить.

— Пробую.

Спробував і став другом Ремізки. Я не знаю спілкувалися вони, чи ні, в Ремізки дома виникли проблеми і вона не виходила в інтернет, не мала часу. Може спілкуватимуться в майбутньому, хто знає.

Реальність.

— Був на роботі сьогодні?

Запитую я Енея після привітання наступного разу. Він ігнорує моє запитання, переходить відразу до справи.

— А є щось для прикладу, схоже почитати?

— Еней, всі різні. Ти повинен бути сам собою. В цьому цінність.

— Просто приклад детального опису. Та я й буду сам собою. Просто навіть один поцілунок можна описувати пів книги.

— Одна жінка детально описала мінет, правда не мені, а кавалеру, він переслав для книги. Еней, кожен пише як може, опиши ситуацію з льодом, такого ще не було. Опиши детально, де був лід, хто взяв, куди клав, які відчуття. Добре? Постіль при цьому сильно намокає, чи ні?

Потім я висилаю Енею фрагмент про натурницю, описану Юзлісом. Еней не має часу читати зараз, поспішає, обіцяє глянути пізніше, а потім вирішує, що нам ліпше зустрітися, він розповість мені усно.

Є. Смаж. “Натурниця”.

10

Реальність.

— Шефа забрала в мене клас, не маю куди приткнутися. Може поговоримо про вічне? — Ілентина нагадала Галі, дану обіцянку розповісти про своє відношення до сексу.

— Може давай завтра? Дуже цікава і складна тема, я вже навіть записувала нотатки дома, мама на мене коситься, що я таке роблю. Знаєш, секс без любові, це зовсім не те. Чоловік і жінка — це одне ціле, це дві половинки цілого. Але, як що воно не склалося в одне ціле, то буде десь муляти, муляти і толку не буде. Я згадала, як було у Джона Ленона.

Гала ще згадує багато відомих людей, яким любов допомогла стати талановитими.

— Але, Ілентино, дуже важко знайти свою половинку. Справжня любов рідко буває, але коли є, то це якесь чудо.

— Добре, Гала, хай завтра, я підійду до тебе.

— Мені є про що розповісти. Ти ж знаєш мою трагедію. Той Гігор, він був буквально підняв мене, я йому вдячна, але то

все, там закінчено. Знаєш, я не можу ділити чоловіка з іншою жінкою, а він єврей, його сім'я, його дружина, для нього це святе. Ти ж бачила тоді мене, я Ріа два рази Гігорем назвала. Віриш, як я узнала, що Ріа звільнилася, я плакала. Вона дуже добра, побачила, що зі мною робиться, дала оголошення в газету. Я навіть не знала. А вона написала, що красуня, блондинка, познайомиться з порядним чоловіком. Я не могла. Я була в такому стані, що ні з ким не могла. З одним познайомилася, запропонувала йому зустрічатися з Анако, з другим — познайомила його зі своєю подругою, тепер вони зустрічаються. Сама не могла зустрічатися ні з ким, все в мене Гігор в голові. Тепер все добре, тепер в мене є Гітя. Також є проблеми, син не сприймає його, я як між двох вогнів. Але є життя, є надія, що все буде добре. Я тобі розповім, мені є про що розповісти, — Галя говорить дуже емоційно. Коли закінчують розмову, Ілентина пригадує, що не зможе завтра, тоді вони вирішують поговорити наступного тижня.

Реальність.

Я повісила Сабріні чоловічий торс на сторінку. Їй не сподобалося, вона про це написала, я його тут же прибрала.

— Вибач, але мені було бридко, то не твоя вина, — пише Сабріна, не хоче сваритися зі мною.

— Які чоловіки тобі подобаються? — запитую.

— Не такі як той.

«Той» то була гора «м'яса», суцільні м'язи, Сабріні такі не сподобалися. Вона звертається до мене як до Івана, думає, що я Арій, не знаю, знає, чи не знає, що я насправді — Ілентина.

— Сабріна, тобі подобаються молоді і красиві?

— Ні. Скоріше в чоловікові мені подобається його доброта.

— Як ти то можеш побачити?

— Відповідаю, трохи добрий чоловік всередині і назовні. У мові, тілі, і вчинку. Добре, як цей вчинок пливе з його тіла. Ха!

— Кого знаєш з таких чоловіків?

— Існують такі, але даруй, я на тебе не обмінюю.

— Добре, що такі існують!

— Дуже добре! — написала Сабріна, не хотіла мене образити, але мала бути сама собою, не могла хвалити те, що не

подобається. Схоже вона вирішила загладити свою різкість. В цей час друг Сабріни Кучер написав їй на сторінці.

— Інтернет є злодієм часу, відволікає чоловіка від інших залежностей, таких як валяння на дивані, алкоголь і інші.

— З тим, що відриває від алкоголю і валянням дурня, з цим ще можна змиритися, — відповіла Сабріна, тоді я також втрутилася в їхню розмову.

— Час все рівно йде, на запас його не збережеш. Вибираємо тільки на що тратити. Сабріна, на що тратиш свій час?

— Іван, я не вмю вибирати. Люблю і роблю все, що люблю. Хоч, щось люблю більше, щось менше. Але ти вже про деталі не питай, бо і так тобі не відповім.

— Так і роби, те, що тобі подобається робити. Не псуй собі задоволення сумнівами.

— Але я стільки люблю всього, що доба закоротка.

— Тому й вибирай, між добрим і ще ліпшим, бо доба закоротка.

— Проблема в тім, що я завжди даю шанс, щоб добре, могло бути ще ліпше. Тому ніколи не доганяю часу.

— Краще коли не доганяєш, а ніж коли його нема куди дівати.

— Ну, Іван, маєш вибір, — пише Сабріна і вішає мені кліп, де багато різних жінок, щоб Іван мав з чого вибирати.

— Мені таке не подобається, а ні жінки, а ні чоловіки. Бутафорія.

— А ти є вибагливий. Я бачу, що є нічия, що до вподобань. Сабріна до Івана, Іван до Сабріни: 0:0, — так розсудила нас Вода, вирішивши між мною і Сабріною стати арбітром.

— Сабріна мені подобається, — пишу я.

— Через випадок, розігрався матч, — вирішує Сабріна.

— Іван, Сабріна подобається тобі, але то не Сабріна мала подобатися. — Вода знає, що я — Ілентина. Розповіла вона іншим, чи ні?

— Вода, а хто? Хто має мені подобатися?

— Зачинаються «яйка». Ха, ха, ха, яйця, яечня, — пише Сабріна, щось дуже розвеселило її, не розумію що.

— Не розумію про яйця, поясни.

— Сабріна, поясни тепер ти, бо я уже на вияснялася на

тему хмар. Іване, про яйка теж було, а власне про яйця.

— То це ті самі яйка? Тоді, ха, ха, ха.

— Ті самі, Іване.

Я зрозуміла, що ті яйка в поляків означають якийсь жарт, робити яйка — жартувати. Може це означає приколи? А про хмари, вони далися мені тяжко, ті хмари. На одне наше слово поляки мають два. Тлумач, звичайно, вибирає те, яке найбільше не пасує до тексту.

Є. Смаж. Комп'ютерна графіка.

Про історію цієї роботи читайте в нашому першому романі "Правда про секс. Ілентина."

Реальність.

— Ти завтра їдеш з нами?

— Не знаю, домовилася зустрітися з Енеєм.

— О котрій?

— Про місце і час ще повинні домовитися, — Ілентина розмовляла з Діною, Роджер сидів за комп'ютером. Прислухався, розмова про Енея цікавила його також, бо вчилися колись з ним разом.

— Ти б подзвонила.

— Я пробувала, «абонент поза зоною досяжності».

— Боїться! Здорово забарикадувався, — такий висновок зробила Діна. Роджер був з нею згідний.

— Рджер, може в Енея є друга мобілка? Ти маєш номер?

Чоловіча солідарність взяла верх, Роджер не признався.

— Я не знаю, він їх часто міняв.

— Спробую подзвонити ще завтра вранці, сьогодні його ніде немає і в асці також.

Еней був згодився розповісти Ілентині про свій сексуальний досвід, але, схоже, сумніви його мучать.

Реальність.

— Ти вже дзвонила Енею? — Вранці запитала Діна.

— Ні поки що, може ще спить.

— В робочий день?

— Подивлюся, може є в асці. О! Діна, Роджер, Еней є в асці! Ми домовилися зустрітися біля його роботи в обідню перерву.

— В людному місці, звичайно, перестраховується, боїться, щоб ти його не згвалтувала. Ілентина, секс, сексом, але я тебе прошу, розпитай у нього, що з тією дівчиною, на якій він збирався одружитися.

— Добре, Діна, розпитаю в першу чергу. Ти говорила, Еней ходив на пікаперські курси?

— Ходив. Його мама проговорилася.

Ілентина збирається, уточнює місце зустрічі, розпитує, як туди доїхати, йде.

Реальність.

— Вітаю, Барин! Зайнятий?

— Маю трохи часу до вечері.

По скайпу я запитала Барина, а потім взяла зятів ноутбук і спробувала налагодити нормальний зв'язок. Вийшло. Я зробила виклик, Барин відповів. Поговорили про наші майбутні заняття з вивчення польської мови, говорити він хоче, а починати заняття, ще ні. Я зовсім забула польські слова, говорю українською, Барин польською.

— Барин, як пані Ковальська?

— Вона мене кохає.

— Ти зустрічався з нею?

— Ні.

Як же він зустрінеється з нею, як що боїться її запросити до себе в гості.

— Так то ж потрібно поприбирати, навести порядок. Знаєш, як що я її запрошу, а вона відмовиться, мені буде прикро.

— Але вона не може приїхати без запрошення, раптом ти не захочеш її прийняти і їй буде прикро.

— То виходить ми обоє боїмося?

— Виходить так.

— Ти зустрічався влітку зі своєю колишньою дівчиною?

— З Баріолі?

— Так, з нею.

— Ні. Вона не хоче. Має дуже багато роботи, та й говорить, що стосунки наші більше не мають сенсу. Останній раз вона приїжджала до мене першого квітня. У вас також в цей день жартують?

— Так, в нас також цей день — день сміху.

— Якраз першого я її проводив до автобусу, вона говорить, що давай я буду жити в тебе, прибирати, готувати тобі їжу, любити тебе. Я не захотів, зробив вигляд, що сприйняв то як жарт, а після того вона більше не приїздить.

— Чому ти не захотів жити з нею разом?

— Мене влаштовує, щоб жінка була “пришлюю”, в нас це так називають. Прийшла, прибрала, наготувала їсти, покохала, і пішла, так дуже добре, чоловіки так хочуть.

— Жінкам так не подобається, жінки хочуть жити разом.

— Є такі, яких так влаштовує.

— Тоді шукай, щоб вона близько жила, щоб не далеко їздити. Пані Ковальська мешкає далеко?

— Сто кілометрів.

— Не дуже далеко.

Я розповідаю Барину, як записалася на сайті під чоловічим іменем, як жінки мене люблять, його це не цікавить. Запитавши дозвіл, він починає вечеряти не перериваючи розмови, п'є червоне вино. Прошу його розповісти про секс для книжки. Не захотів, не побачив в цьому нічого цікавого. А що може його в цьому цікавити, як що від першого квітня до першого жовтня в нього не було ніякого сексу? Це навіть рідше, чим раз в квартал.

О. Бойко-Гулівата. Начерк в конспекті.

Реальність.

Зустрілися на станції метро, Еней і Ілентина. Він впевнено вів її між кіосками по вулиці.

— Куди ми йдемо?

— В мене обідня перерва, я голодний, тут не далеко є кафе.

Вибрали столик окремо від всіх, в самому кутку.

— В першу чергу тобі привіт від Діни і Роджера. Діна просила розпитати, що з тією дівчиною, на якій ти збирався одружитися?

— Ми посварилися. То вже все. Вона місяць жила в мене, ми сварилися кожного дня, аж до істерики. Вона схудла на десять кілограмів, так не могло бути далі.

— Яка була причина сварок.

— Не було причини, через дрібниці, не так ложку поклав, не так кружку поставив.

— Як у вас було з інтимом?

Еней зітхнув. Офіціантка до столика принесла меню. Став вибирати, що замовити, замовив обід. Ілентина замовила каву для себе.

— З інтимом у нас якраз було погано. Вона не хотіла мені довіритись, не хотіла ніяк пробувати.

— В основному була класична поза?

— Можна сказати, що так.

Принесли Енею узвар і каву Ілентині. Еней нервував, зминав серветки, крутив у руках зубочистки.

— Ми зустрічалися, потім розійшлися. А потім знову стали зустрічатися, в неї померла мати, їй потрібна була підтримка. В нас було дуже багато спільного. Нам подобалися однакові кетчупи, однакові страви, ми однаково думали.

— Тоді чому ви сварилися? Можливо, потрібно, щоб трохи були різні, щоб доповнювали один одного?

— Ми разом ходили на танці, вивчали танець танго. В танці в нас було все чудово, злагоджено, це також не так просто. Двоє повинні робити одне, в танці ми відчували один одного, в сексі ні.

— Ви мабуть тому й сварилися, що не були сексуально задоволені.

— Вона говорила, що це не важливо.

— Вона могла не вміти отримувати задоволення від сексу.

— Едя говорила, що я в неї другий, перший був її чоловік, з яким розвелася.

— Її звати Едя? Так могло бути, чоловік її нічому не навчив і вона не вміла. Чому вони розвелися?

— Я думаю, що він такого не витримав і втік. Вона весь час хотіла, щоб було так, як вона скаже. Не йшла ні на які поступки. Я раз уступив, другий, скільки може бути компромісів? Є ж таке поняття, як чоловіча гідність. Кожен день я став пити валер'янку, через місяць весь смикався, а Едя схудла на десять кілограмів. Я відправив її жити до батька, а сам ще довго відходив. Є така порада, хочеш забути одну жінку, «трахни» десять інших, але це не допомагає, — говорячи Еней активно допомагає собі руками, жестикулює, тому перекидає стакан з узваром, заливає скатертину, руки, підлогу. Пробоє вимочити серветками, не дає з тим ради. Порадившись вони переходять за інший столик,

розташований в центрі. Грає музика, розмовляти стало гірше, приходиться шум перекрикувати. Ілентина міняє тему розмови.

— Розкажи про секс з льодом. Як ти це використовуєш, як при цьому постіль, мокра?

Еней ніяковіє, посміхається, знову мне серветки, бере нові дві зубочистки.

— Це було в сауні, після парилки.

— Звідки там лід?

— Я приніс з собою в термосі, — признався нехотя. Говорити, що задалегідь до цього готувався, Енею не хотілося.

— Жінка була з другого міста, я запросив її в сауну і вона згодилася. Перед тим, я то повторював її рухи, потім дихання. Цим здорово можна завести людину. Ми стали зустрічатися. Вона знала, що я маю дівчину, сама була заручена з одним хлопцем, і безнадійно закохана в другого. Я запитав її на скільки вона має до мене довіри, вона відповіла, що багато, тоді згодилася піти зі мною в сауну.

Енею принесли обід, Ілентина допила каву, щоб чути вона витягує шию над столом, занадто голосно грає музика.

— Останні сто метрів я вів її за руку, зав'язавши очі. Це також дає емоційний настрій, щоб так іти, потрібно довіряти. Потім після парильні, я дістав лід з термоса.

— Вона дивилася, як ти дістаєш?

— Ні. Я попросив її закрити очі. А потім бризнув, це було — «Ох!». Коли розпарений і такий контраст температури, не розумієш відразу, це гаряче, чи холодне. Тільки потім розумієш це з полегкістю. Потім я бризнув їй на спину, перед тим відшмагав березовим віником, також контраст, такий, що — «Ах!». Березовим віником можна по різному висікти, можна різко, а можна ніжно, так щоб заводило, — Еней майже показує, як можна робити березовим віником, потім їсть борщ. Бере в руку дві зубочистки, двома одночасно торкається своєї руки.

— От, я торкнувся в двох місцях, А коли людина добре розігріта, вона сприймає це як один дотик. І льодом можна провести легко кантом, а можна так, щоб аж боляче було.

— Ви робили секс прямо в сауні, чи пішли до дому?

— Там в джакузі, ми пішли в джакузі на годину, трохи ароматичним маслом бризнув, запах він також збуджує. Але, ви будете сміятися.

— Розповідай, не буду.

— Жінку зрозуміти не можна, вона все дозволяла, окрім поцілунків. Перед тим я два місяці з жінкою не був, в сауні розпарився, і так розпалився. Ну, коли дійшло до діла, то в мене пішла носом кров. Вона побігла за серветками, щоб зупинити. Ви смієтеся. — Еней їсть рибу і салат, зітхає. — Потім все було, і було добре, поцілунки також були. Вона мабуть комплексувала, що зуби чистила аж вранці.

— Ви потім ще зустрічалися?

— Вона періодично приїздила до Києва.

— Що ти відчував?

— Я відчував, як вона реагувала на мене, на кожную мою дію, вона відгукувалася, це як у танці.

— Це її емоції, ти їх співпереживав, а що відчував ти, що хотів?

— Я? Ви якось так поставили запитання. Я був настроєний на її емоції, на її переживання, я не знаю, що я відчував.

— Що ти відчуваєш, які маєш відчуття коли хочеш жінку?

— Я з нею знайомий, чи я її не знаю? Як що не знайомі, то я постараюся привернути до себе її увагу, піймати і затримати погляд, повторювати рухи. Познайтися і зацікавити її.

— Що ти при цьому відчуваєш?

Еней замовк, замислився. Запитання Ілентини його спантеличило. А Ілентині здавалося, що Еней переповідає почуту десь лекцію, в якій не було теми про власні відчуття.

Розраховалися за обід і каву, вийшли з кафе.

— В мене потім було так, що я мав відразу три дівчини, одну за одною. Ні, чотири, три я хотів, а четверту, то так вийшло, я її втішав, вона розійшлася з чоловіком. То був небезпечний секс, я сказав їй, що може робить все, що хоче, так вона і біла, і кусала, і дряпалася. А дівчина, з якою я був у сауні, приїхала до Києва, до того хлопця, якого любила, заручини вона вже на той час була розірвала, не хотіла мати нелюбимого чоловіка. Я був дома, якраз, після всього того сексу, ніякий, в мене в ліжку лежить дівчина, і тут дзвонять в двері, відкриваю, стоїть вона з соняшником. Говорить мені, що я найкращий, а з тим, її любимим, нічого не вийшло. А я такий вимотаний, нічого не метикую, запросив її зайти. Сидимо втрьох на кухні, п'ємо каву.

— Ми йдемо в напрямку метро?

— Так.

— В тебе, ще продовжується обідня перерва?

— Ні, вона вже закінчилася, — відповідає і по дорозі Еней ще кілька раз вертає до питання, як так могло бути? Чому так сталося? Стільки спільних інтересів у нього і Еді, а під одним дахом жити не змогли. — Жінок не можна зрозуміти. Я розповів вам багато?

— Поки що, нічого. Ходив увесь час довкола теми, мабуть соромився. Потрібно буде набратися сміливості, називати речі своїми іменами.

— А інші не соромилися?

— Всі спочатку соромляться, з першого разу ніхто не розповідав.

Енея задовольняє така відповідь. Домовившись про наступну зустріч, вони розходяться, Ілентина йде в метро, Еней повертається на роботу.

Реальність.

Ілентина і Діна стоять біля вікна, дивляться, як подає дощ. Ілентина розповідає про розмову з Енеєм.

— Ти права, відчувається, що він ходив на пікаперські курси.

— Та його дівчина, на якій він думав одружитися, Едя, також ходила, вони там познайомилися.

— Вона ходила на ті, що для жінок?

— Так, вони якось називаються, здається «школа для стерви», чи щось такого, не пам'ятаю.

Дощ збільшився. Ілентина радіє, що не встигла вийти з дому.

— Я збиралася в бібліотеку, добре, що затрималася. Дзвонила до Юзліса, він зараз весь час зайнятий, літо, відпускний період, приймає гостей, одну за другою.

— Сам не їде?

— Ні, звичайно, для чого напружуватися, і то ж витрати, дорога, а ще якийсь подарунок потрібно купити. А так, дає їм в себе зупинитися, як що якась хоче сексу, то з задоволенням, а ні, то ні, в кращому випадку Київ покаже. Йому важливо, щоб, ініціатором до сексу була жінка.

— Щоб пожаліла, заспокоїла, втішила.

— Так, в нього така приманка. Такий ідеально хороший, любить покійну дружину, страждає не посміхається. Його знайомлять з порядними самотніми жінками. Він зустрічається, а коли вже пора приймати рішення і женитися, він прикладає всі зусилля, щоб вона його покинула. Потім дякує за те, що втішала.

— Скільки жінок його вже так втішало?

— Я думаю, що достатня кількість.

— Думаєш, він користується презервативами?

— Думаю, що ні. Чоловіки, як правило, не люблять презервативи. І він же з порядною жінкою, він їй вірить.

— І вони ж йому вірять. Знали б вони, скільки його вже так втішало.

— Пікап, це насильство над жінкою. Пікаперів учать, як змусити жінку зробити те, що вона не хотіла робити свідомо і так, щоб не могла його звинуватити. Щоб була сама у всьому винною. Багато пікаперів, які закінчили ці курси, потім розчаровані. Вони настільки звикають грати роль когось, що уже не знають хто вони є насправді, — каже Діна, різко змінюючи тему.

— Яку роль вони грають?

В шибку барабаняють краплі, Діна заварює чай, Ілентина каву.

— Яку роль? Дивляться, якого б полюбила та дівчина і прикидаються, щоб думала, він якраз такий, якого вона хоче. З одною, він один, з другою, інший, завжди прикидаються, забувають якими були насправді.

— Такі хитрі, що хочуть обдурити дівчину, завжди були, тільки, можливо по іншому називалися. Роблять так, щоб вона сама себе ошукала. Це в них від комплексів, бо насправді для сексу і для щастя, досить одного постійного партнера.

— Там на курсах, в них показник успіху, кількість сексуальних партнерів у місяць.

— Я не розумію, для чого? Навіщо кількість?

— Це як мисливець, чим більше вполював, тим кращий. Подобається сам процес, підкорити, обдурити, змусити зробити те, що не хотіла. Як на рибалці, хіба рибалка думає, що відчуває риба?

— Відношення до жінки не зазидне. Навіть не знаю з чим порівняти. Про любов уже мовчу.

— Не тільки жінкам, яких вони обдурили погано, самим пікаперам також погано. Платять гроші за курси, навчилися і що? Пікапери також люди і приходять час, закохуються. Це трагедія, трахатися він її хитрістю зможе примусити, а добитися любові — ні. Буде грати роль такого, який їй подобається, і як довго він її буде грати?

— Знаєш, Діна, найбільше вони обдурюють якраз порядних дівчат.

— Це логічно, непорядні самі їх обдурюють.

— І на сайтах знайомств, вони не вибирають тих, що шукають секс. Вони полюють на тих, що шукають серйозних стосунків, або любов.

— Тих які шукають секс, не цікаво, як їх обдуриш? Немає полювання.

Замовкли. Відволіклися, випили каву, з'їли печиво.

— Летина, можна я ще про пікап?

— Давай.

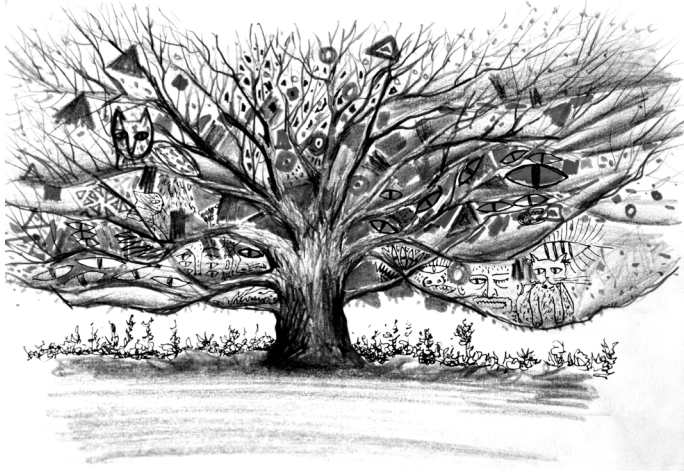
— Дивилася фільм посібник для пікаперів. Все так розраховано, і так противно. Це як що жінка не знає і може себе обманювати, а як що знає, що за цим стоїть, то дуже противно, аж нудить. Їм показали одні прийоми, і всі повторюють їх, як мавпи, там не має людини, немає мислення.

— Це від слабкості, від комплексів. Впевнений в собі чоловік на ті курси не піде, йому це непотрібно. І розумний також не піде. Це ідіотизм, трахати жінку, щоб самоствердитися.

— Ти не можеш собі уявити, їх учать гвалтувати жінку. Для практики, їх, групку, посилають в якийсь нічний клуб. Один з них вибирає жертву, знайомиться, догоджає, а інші йому підігрують, всіляко допомагають. Так що фактично в неї немає шансів.

— Знаєш, навіть, як що все так обставлено, що вона не може прискіпуватися, жінка все рівно буде почувати себе одуреною, або відразу, або трохи пізніше.

— Ці пікаперські курси кругом рекламують, а їх потрібно заборонити. І відношення до жінки в них жахливі, там жінка це об'єкт полювання, жертва.

М. Бойко. "Дуб".

11

Віртуальність.

Стерня. Суха скошена трава колола ноги. Нічого дивного, що колола, буде колоти, як що по стерні ходити босоніж. Хтось говорив, після війни, як влітку ходили босі стернею, жінки опускали полотняну сорочку на всю довжину, до самого низу. Полотно трохи захищало ноги, тоді стерня колола менше. ВОНА обережно йшла. Обгорнула ноги, до самого низу опустила шовкове покривало, але шовк не захищав, так як полотно, стерня й далі колола, нічого не змінилося.

— Потрібне взуття, мені потрібні тухлі, або черевики, — подивилася в бік моря, до піщаного берега було ще далеко. Збоку лежала група каміння, підійшла до неї. — Так і буду тут босоніж ходити?

Відповіді не було, тому що нікого не було поряд, а голос за кадром мовчав. Вдалині на пагорбах паслися однороги. Сіла на камінь, обгорнула ноги шовком.

— Я його тут почекаю.

Чекати можна було довго, ВОНА нікуди не поспішала, і не хвилювалася. Як що рішення уже прийняте, то ні хвилюватися, а ні поспішати не має потреби.

— Власне, це є віртуальність, як що добре пошукати, тухлі можна знайти й тут.

Уважно оглянула камені. Так і є, вони стояли внизу, прикриті сухою травою. Приміряла. Потрібний розмір, трохи модель могла б бути ліпша, але і так непогано, може бути. Одягла. Тепер можна йти. Оглянула довкола себе, вибираючи напрямом, звичайно, в бік моря. Пішла. Тухлі захищали від стерні, але ще місцями тиснули, їх потрібно розходити. Степ солом'яного кольору, через пісок переходив у море.

Реальність.

— Як Арій? Як ти? Я не обзивалася, бо мала погані дні, але то мине. Цілую міцно, — так написала мені Тиха. У відповідь, я написала їй про здоров'я і проблеми Арія, запевнила, що все буде добре.

— Добре, що у вас все гаразд, бо сумно мені в моїй самотності.

— Тиха, розкажи мені про себе.

— Не маю сили сьогодні, але добре, що ти є. Колись розповім тобі. напишу багато, а зараз піду спати. Па— па..

— Па— па, — відповіла я. Але жінка в Тихій перемогла сон і вона вирішила зі мною порозмовляти.

— А як насправді, то що хочеш про мене знати?

— Хто ти є? Ти є інакша ніж Киця і Сабріна, а разом навчалися.

— Так, я є дійсно інша. Вони веселі, динамічні, голосні, а я є замкнута, депресивна і боюся людей, — писала Тиха, потім запитала в мене, може їй ліпше писати мені на англійські, щоб було зрозуміліше. Я вибрала польську, англійську знала ще гірше, хоч здавалося, гірше нікуди.

— Чому боїшся людей, Тиха?

— Боюся, бо я не довіряю людям. Мене багато разів обманювали, я говорю людям правду і завжди вірю, а мене дурять знову. Мій перший чоловік повторює мені, що я наївна. Я маю з ним гарного сина.

— Чому розлучилися?

— Перестали любитися. А хотіли поважати себе завжди (і так є), знаєш, ми розійшлися, коли Йвасю було три роки. Мій другий чоловік уже не живе, був залежний від алкоголю і інших речей, але було трудно з ним розходитися.

— Розкажи.

— Я є залежна від людей.

— Давно живеш одна? Чому ти залежна від людей?

— Одна десять років. Потім була з чоловіком протягом чотирьох років, але також не вийшло. Тепер відчуваю себе, якби невидимою, прозорою. Чоловіки шукають молодих гарних дівчат, а я є непоганою інтелігентною літньою жінкою. Я не знаю, чому я залежна від людей. Хм... тлумач — дупа. Я не залежу від людей, то є залежність, це велика різниця. Залежність, то як від алкоголю, цигарок, наркотиків. Я не залежу ні від кого, я самостійна і маю свою думку.

— Розумію тебе. Я зовсім інша крайність. Маю багато друзів чоловіків, з ними приятелюю, і не більше. То якесь диво, що я закохалася в Мовчуна.

— То не диво, то так напевно мало бути. А чи він знає, що ти — Ілентина?

— Він знає, не знає Киця і Сабріна.

— Йду вже спати, завтра до роботи, перед роботою зайду в лікарню до моєї тітки. Це добре, що Мовчун знає. Про те, що і я знаю, можеш бути спокійна, то наша таємниця, я нікому не розповім. А тепер на добраніч, і я маю надію, до завтра.

Тиха пообіцяла мені не розповідати нікому, і схоже, тримає своє слово. Через якийсь час ми знову зустрілися в чаті. Вона зраділа, що має вісточку від сина.

— То дуже добре, Тиха, що маєш від нього звістку.

— Звичайно, це добре, бо не мала від нього ніякої відомості і нерувала.

— Розумію. Діти не люблять писати батькам. Твій син подорожує, як турист?

— Так. Подорожує з рюкзаком і наметом, з закордонним паспортом, без грошей — ненормальний. Я також люблю подорожувати, але не так екстремально. Бачила уже частину світу, є гарно.

— Це добре!

Реальність.

— Привіт, Ворон! Коли мені можна подзвонити Ясі на тему сексу?. Нагадай мені свій номер стаціонарного телефону.

— Вона зараз на роботі і я також, — відповів в чаті Ворон і написав номер телефону.

— Коли буде дома?

— Спробуй після дев'ятнадцятої години.

Я спробувала. Мабуть Ворон попередив Ясю, взявши телефонну трубку, вона вже приготувалася розповідати.

— Ілентина, запитуй серденько. Правда сексуальний досвід в мене тільки Ворон і все.

— Цього досить, це також цікаво. Розкажи про свій перший сексуальний досвід.

— В гуртожитку з Вороном. Я перейшла на третій курс в інституті а він на другий, хоч він старше мене, бо після армії поступав. Я його нагледіла, ти ж знаєш, таким шибздикам, як я, подобаються великі хлопці, тому на нього око кинула. Є дівчата, які не мають сексу і не хочуть, а я була не з таких. Сексу я ще не мала, але уже була «навзводі», мені снилися еротичні сни постійно. В транспорті чоловіки на мене реагували, вони мабуть відчували, що я готова. Я жила в кімнаті вдвох з однією великою дівчиною, вона була росіянка, але дівчина хороша. І вона, звичайно дивилася хлопців по своєму зросту. Ворон якраз сидів на вахті, ти знаєш, ми чергували в гуртожитку, вона запросила його до нас під приводом, навчити грати на гітарі. Чи то він сидів і грав, чи так сказав, що вміє. Потім Ворон говорив, що тільки глянув на мене, відразу зрозумів, що це його майбутня дружина. Отак все відразу і відбулося, боюся, що на першій зустрічі.

— Чого ж тут боятися? Та дівчина десь вийшла?

— Ні. Між нашими ліжками була ширма.

— Ви її поставили?

— Вона давно стояла, та дівчина була запропонувала, поставити на всякий випадок і ми поставили. Там ми з Вороном, за тією ширмою усамітнилися.

— Як все відбулося?

— Дуже гарно і природно. Я вже була заведена, хіба я могла втриматися, коли мене став пристрасно цілувати такий гарний хлопець, як Ворон.

— І як у вас вийшло? Ворон говорив, що ти в нього перша.

— Він в мене був перший, я в нього була перша. Все в нас дуже гарно вийшло. Не могло не вийти, з тими еротичними снами, я вже дуже хотіла сексу. В мене мало досвіду, от Ворон і весь мій досвід. Не знаю, що ще розповісти, запитуй.

— Давай сьогодні я запишу почуте, потім ми продовжимо завтра.

Домовилися з Яською, який час нам підійде і попрощалися.

Реальність.

«Жінки, як квіти, дивитися можна, брати ні.» Такий зміст пісні на сторінці у Мовчуна.

— Дуже гарна пісня в тому виконанні, — прокоментувала Киця.

— Шукайте жінок, які вас хочуть, тоді є дуже просто. То мазохісти, чи збоченці, хочуть тих, хто їх не хоче. На щастя до них не належу, — порадила Мовчуну Сабріна, мабуть ця пісня була адресована їй.

— Так, то дуже велике щастя, що не всі такі, часом бувають жінки, що як причепляться, то не знаєш, як від них відчепитися. Хіба, та квітка реп'яхом називається, — написала я, Мовчуну, підписалася Іваном, не могла публічно підписуватися інакше, він і так добре знав, хто я. Але відповів Мовчун мабуть не мені, а Сабріні.

— Дуже просто й доступно, не означає ліпше.

— Так, Мовчун, тоді не має відчуття «мисливця» і здобутої перемоги. Ти абсолютно прав, — добавила я. І на цей мій коментар, Мовчун також не дав відповідь. Не писав мені нічого, не помічав мене, тепер підкреслено не помічав.

О. Бойко-Гулівата. Начерк.

Реальність.

Наступного разу Ілентина і Еней зустрілися біля кафе. Офіціанти привіталися як з постійними відвідувачами. Сіли за той самий столик, замовили так само, Ілентині каву, Енею обід.

— Ти завжди обідаєш тут?

— Ні, тільки коли з кимось зустрічаюся.

Ілентина розповідає, як молодий поляк їй, (думав, що Арію), прислав відверті фото голих жінок з нудійського пляжу.

— Еней, від думає, що я чоловік, тому мусила похвалити, після чого він прислав зв'язаних голих жінок. Також похвалила, хоч Діна сказала, що то відстала версія, японці зав'язують краще.

— Зв'язування додає відчуттів, але потрібно вміти.

— Ти вмієш?

— Так.

Приносять каву і обід. На якийсь час розмова припиняється.

— Про які відчуття ви хотіли, щоб я розповів?

— Опиши якийсь випадок від початку до кінця.

— Останній секс в мене був у минулі вихідні. Я зареєструвався на сайті знайомств, написав, що шукаю спілкування, подивився хто є в активному пошуку. Зацікавився трьома, одна відпала відразу, з другою трохи поспілкувався і також відпала, а з третьою домовились зустрітись. Буквально десь одинадцять фраз і домовилися.

— Де ти її знайшов.

— Я не шукав.

Ллентина замовляє здивована. Еней продовжує їсти суп.

— Ти шукав в інтернеті на сайті знайомств.

— А, ну так. Мене запитують знайомі, як я так вмію знайомитися і зустрічаюся з дівчатами, які мені віддаються. А я знайомлюся для спілкування, потім все само собою виходить. Ми зустрілися на Хрещатику, там є кав'ярня, коли я працював в тому районі, я часто туди ходив. Коли піднімався в метро ескалатором, побачив зі спини дівчину і подумав, що то вона. Дивлюся, так нормально, все непогано, йду за нею, а вона повернула і пішла в інший бік. Може й помилився, подумав, пішов в кафе, чекаю. Коли приходить, таки вона, я її навіть зі спини впізнав. Випили каву, поговорили, це відчувається відразу, є відчуття пари, чи ні. Я підтримую її увагу, їй цікаво, мені цікаво. Потім провів її до дому.

— І зайшли до неї?

— Ні до неї було не можна. І ми тільки розмовляли, нічого такого, тільки спілкування. Стала прощатися, вона мене поцілувала, так скромно легенько. Я тоді став її цілувати, не відпустив до дому, запропонував їхати до мене, вона побоялася. Тоді говорю: «В такому разі я тебе викрадаю! Я не зроблю нічого того, що ти не захочеш.» Зупинив таксі.

— Що ти відчував в цей час?

— Відчуття мисливця. Вона думала, що контролює ситуацію, я давав їй можливість так думати. Сіли в таксі, бачу, вона напружилася, я розмовою заспокоїв, розслабилася. Приїхали, зайшли до мене, знову скована, я дав їй можливість думати, що все залежить від неї. Потім знову пили каву з морозивом і поцілунками зі смаком морозива на губах. Можна відчуття підсилювати, нарощувати такими хвилями. Роздягли

один одного, я весь час уступав їй, як що вона чогось не хотіла, не робив того. Вона думала, що все може контролювати, і зупинитися, коли захоче. А коли побачила, що це не так, то було вже пізно. Все було, просто — ах! Хоч вона і не планувала секс на першому побаченні.

— Звідки ти знаєш, що і їй було добре і отримала задоволення? Вона сказала?

— Це ж зрозуміло, як що я бачу щасливе обличчя.

— Ви займалися звичайним, класичним сексом?

— Можна сказати, що так.

— Ви ще зустрічалися?

— Ні. В неї часу не має, в мене часу не має.

— Еней, коли ти зв'язуєш дівчат, як ти їм це пропонуєш?

І вони згодні?

— Я показую фото, кліпи про зв'язування, і дивлюся на реакцію. Є такі, що цього ніяк не сприймуть. А декого це зацікавлює. З тими можна далі ту тему розвивати. Одна дивилася і говорить, що занадто грубі мотузки, вона такі до тіла не сприймає. Я тоді запитав, що вона сприймає, виявилось — шовк. Коли вона прийшла наступного разу, я говорю: «А в мене для тебе сюрприз!» і кладу на її тіло холодну шовкову стрічку.

— Чому ти говориш, що шовк холодний?

— Бо я його охолодив, поклав у холодильник. Такий контраст дає більше відчуттів.

— Де ти брав той шовк? В секшопі?

Еней замовк. Ілентина відставила порожню кружку, дивиться, як Еней їсть обід.

— Можна було б і в секшопі, але я купив в звичайному магазині тканин.

— Ти зв'язуєш так, що жінка не може рухатися?

— Так, потрібно, щоб відчувала себе залежною від мене, але шовковою стрічкою я не затягував сильно, бо тоді не можна було б розв'язати. Я не хотів, щоб в перший раз виникли якісь проблеми і прийшлося розрізувати ножом. Зв'язав і вийшов з кімнати не надовго, такий психологічний момент, вона має відчутти, як що я піду, вона буде безпорадна, нічого не зможе зробити. Дослідження показали, що більше четверті жінок мріють бути поневоленими.

— Чиї дослідження?

Еней називає організацію, яка Ілентині ні про що не говорить.

— Зв'язування дуже збуджує. Можна зав'язати тільки груди під одягом і піти гуляти на прогулянку. Ще ні одна з жінок не витримала до кінця прогулянки.

— А з цією жінкою, зв'язаною шовковою стрічкою, як було далі?

— Далі був секс, я її розв'язав.

— А тебе зв'язували?

— Так, це була інструктор по бандажу з Москви. Був зліт бандажників два дні, я там з нею познайомився, прийшли до неї.

— Так мало часу і ти встиг.

На такі слова Еней не відповідає, скромно, гордо мовчить.

— Коли закінчується твоя обідня перерва?

— Вона закінчилася пів години тому.

— Що ж ти не говориш?

Вони розраховуються і виходять з кафе. Еней проводить Ілентину до метро, по дорозі розповідає, яке важливе в сексі відчуття пари, таке як в танці. А ще важливе бажання жінки. Ілентина думає, згадує попередні розповіді, запитує.

— Деякі чоловіки розповідали, що як жінка була надто активна, хотіла відразу секс, то їм це все зіпсувало. Чому?

— Так буває. Прийшла одна до мене, “творити добро”, віддатися. Запитую її, що повинен я відчувати? Що повинен робити? Абсолютно ніякого відчуття пари.

Прийшли до метро, ще кілька слів і кожен пішов у своєму напрямку.

Реальність.

— Привіт! А що без картинки?

— Не знаю, давно не виходила в скайп.

— Не порядок! А що полячки, відстали? — після довгої перерви в скайпі до мене постукав Петер.

— Ні! В мене з ними любов! Петер, в тебе знову новий скайп?

— Так, лікував комп'ютер і скайп при цьому зник. Установлював знову.

Ми поговорили з ним про відпочинок, про літо, підійшли до сексуального питання.

— Ти говорив, що брав участь в груповому сексі, розкажи в деталях.

— Збери пару дівчат і запроси.

— Не робити, написати, як було.

— Так то ж давно було, пора освіжити.

— Тренуй пам'ять, згадуй.

— Ліпше не пам'ять тренувати.

— Як було?

— Дуже добре! — Петер радить мені домовитися з близькою подругою і запросити його. Радить напів жартома, щоб було не образливо, як що не захочу, але, як би запросила, приїхав би.

— Петер, для початку розкажи сценарій, що і як повинно бути.

— Тобі все напиши, а експромти, а фантазія як? От і пофантазуй, запиши фантазію, а потім і реалізувати можна.

— Поділися досвідом, щоб було від чого фантазувати. Хто, що повинен робити.

— А твоя фантазія, що нічого не підкаже? І не повинен, а напевно — хоче.

— Як розподіляються ролі?

— Всі є рівні і займаються другими. Все одночасно і бажання доставити задоволення.

— Не уявляю. Як не крути, а у чоловіка один член.

— Так, проводимо для Ілентини лікбез. Як у чоловіків, так і у жінок, окрім безпосередньо член, піхва, є ще чим, куди і як. Підійшла до люстра?

— Ну. Люстро навіщо?

— Шукати описане.

— Петер, ти мене доводиш.

— Ні. Я можу це тільки в тісному контакті.

Ще поговорили про різне. Петер чітко розділяє секс і любов. Він сміливо говорить про секс, але там де хоч трохи були присутні почуття, він не розповідає. То для нього дуже особисте.

Реальність.

— Я не хочу говорити на цю тему.

Сказала Таленка Ілентині, коли та поцікавилася, де Арій, чи прийде сьогодні. А говорити було ні про що, обоє знали, що він не прийде і чому.

— Давай говорити про щось хороше, про секс наприклад.

— Зараз осінь, чоловіки втратили свою сексуальну активність. Таленка, знаєш, коли вони найбільше цікавляться сексом?

— Не думала про це, розкажи.

— Я проаналізувала почуте і побачила, що у чоловіків є цикл сексуальної активності. Легка зацікавленість в сексі прокидається в них зимою і тримається на середньому рівні до весни. В кінці весни і початок літа в чоловіків пік сексуальної активності. Кінець літа, різкий спад і осінню відпочинок, ніякого сексу, «всі набіи вистріляні», цілковита реанімація. Потім потроху, до зими відновлюють свої сили і починають зимою, вже подумувати про секс.

— Деякі кажуть, що їм секс потрібний кожен день.

— Як ти це уявляєш? Два дні підряд? Чи кожен день, всі 360 днів на рік?

— Не уявляю. Говорити можна, що хочеш, але я такого чоловіка не зустрічала.

— Я також не зустрічала. Кізочка говорить, що в кращому випадку, регулярно раз в квартал. А все інше, то тільки розмови. Чоловік може говорити, що йому потрібно кожен день, але все щось завадить, то робота, то рибалка, та все ніяк. Тільки раз в квартал обставини складаються успішно.

Перед театром розбирали на вулиці бруківку. Підїхали трактори і за зеленим парканом запрацював відбійний молоток. Розмовляти далі не було можливості.

Реальність.

Ілентина зайшла до Гали, адже домовлялися поговорити.

— Ох, то така широка тема, я знову не готова, конспектую, вже на мене і Гітя, і свекруха поглядають косо. Може давай в четвер?

— В четвер мене не буде, зможеш в середу?

— Добре в середу, а зараз ми зможемо десь поговорити? Я хочу тобі розповісти дещо. Де б ми змогли заховатися?

Гала з Ілентиною шукають тихе місце і закриваються в роздягальні, ще тепло, в роздягальні зовсім немає одягу, а значить ніхто туди не зайде. Гала жаліється Ілентині на Тасю, коли вона закінчила розповідь і отримала потрібну дозу співчуття, Ілентина запитала, чому вона так довго збирається з розповіддю про секс?

— Так потрібно ж сформулювати свою концепцію погляду на цю тему.

— Можна просто розповісти.

— Як так просто? Секс це не просто, секс і все, він одночасно зв'язаний зі всіма вимірами, це щось космічне.

— Гала, розкажи про свій перший сексуальний досвід.

Гала замовкає, думає. Приймає рішення, розводить руками.

— Це дуже просто.

— Потрібно ж з чогось починати, а перший сексуальний досвід у всіх є.

— Воно звичайно. В мене він був у дитсадку. Там був такий активний хлопчик Ігор Первий. О, і ім'я таке, що підходить і прізвище. Він мені ручки цілував, а мені це подобалося, я йому ручки підставляла. Вдень нас клали спати, а наші ліжка були поряд і його рука була відразу у мене під одіялом.

— Він тримав тебе за руку?

— Ні! Він мене пестив, і досить так гарно, мені це подобалося, — Гала жестом показує, де він її пестив, щоб Ілентина зрозуміла.

— Там ще був Володя закоханий в мене, але він мені не подобався, не був активним. Влітку, коли всі роз'їжджалися, я Володю використовувала, він тримав гумку, через яку я стрибала. А потім була республіканська школа, вона мене змінила, там було багато закоханих в мене хлопців. Я кохала тоді К., безнадійно кохала, це було якесь шаленство. Він виїхав, зараз в Англії, так і не одружувався, і дітей не має. Можливо я нашкодила йому своїм коханням, занадто сильно кохала, може ауру йому перекрила, не знаю. Ну а потім, ти знаєш. Ти знаєш мою трагедію, коли Гігорь помер, вона плакала, — Гала кладе руку на своє лоно і Ілентина бачить, хто плакав.

— Любов, це не один зв'язок, голова, це один, серце, це другий, а між ними, — показує на лоно, — ще є свій зв'язок, своя любов. З цього жакливого стану мене вивів один єврей, також Гігорем звати, можливо не випадково в мене любов до Гігорів. Нас познайомили по справі, а він такий ловелас. Розумієш, голова боїться, а вона ніби, каже мені — «давай». — Гала знову показує рукою своє лоно. В двері роздягальні кілька раз заглядають, але не турбують.

— Я закохалася в нього, ти бачила, яка я була минулого року. Але це було безнадійно, він одружений, любить свою дружину, а що я. А ще була тоді завагітніла, не від нього, ні, від іншого, музикант, на гітарі грав. Мені прийшлося зробити аборт. Ну то інша справа. Одного разу у вечері я хотіла постояти у Гігоря під балконом, просто подивитися, зовсім здуріла, не змогла підійти, він живе в такому будинку, що закритий для посторонніх. Йшла на роботу, якимось, і побачила його з дружиною, йшли з протилежного боку вулиці, розмовляли між собою, несли в обох руках виноградну лозу, щоб садити. Не знаю як, але я в момент була позад них, ніби мене хто штовхнув. А потім, я знаю, що зробила погано, розпустила своє біле волосся, вітерець його трохи розвіяв, наздогнала їх. Як обганяла, торкнула його за руку і привіталася, я дивилася на неї, хотіла побачити її обличчя, вона засмутилася, нагнула голову. Тоді я йому сказала: «Будь здоровий і прощай!». Отак ми й розійшлися. Але він ще дзвонить, цікавиться мною. Я зрозуміла, що я не можу ділити чоловіка з іншою жінкою. Не можу!

— Вам краще мати гарні стосунки, бути просто друзями.

— Та воно так і є, ми є друзі. Зараз у мене є Гітя, раз ми йшли, розмовляли, і зустріли Гігоря, ситуація повторилася, тільки ми несли не лозу, а вінок на могилку, у Гіті був помер батько. З Гітьою ми живемо відкрито, ніяк не бережемося, і поки що нічого, не вагітнію, хоч він говорить, що хоче від мене дитину, а я не хочу, в мене вже є дитина, в нього вже є дитина, досить.

Їхню розмову переривають в цьому місці. Гала з Ілентиною домовляються поговорити в середу і йдуть кожна в своїх справах.

Реальність.

— Ой який ви засмаглий, я також хочу туди де ви були.

Тася з порога накинулася на Йожика, а він сидів спокійний з відсутнім поглядом і ніяк не реагував.

— Який гарний колір засмаги. Розкажіть же, що то було?

— Розглядали проект озеленення Криму.

— А при чому тут ви?

— Я був представник від Києва.

— Де це було?

— В Планерському.

— Ви були в Планерському?

Тася влаштовує допити Йожіку, не дає нікому вставити слова. Розпитує детально про всі його пересування по півострові. Дійшли і до нудійського пляжу.

— Там бухта, на березі стоять наметами, всі вже звикли.

Як заходити в бухту, потрібно пройти через вузький прохід між скелями. На тій скелі хтось написав олійною фарбою: «залиш свій одяг всякий, хто входить». І дійсно роздягаються, а хто не хоче, не роздягається, тільки на нього дивляться, як на придурка. За продуктами ходили в місто, що поряд. Пішли одні. Йдуть і мають таке враження, що щось забули. Подивились, чи все потрібне взяли: паспорт взяли, гроші взяли, сумку взяли, ніби все, а враження, що щось забули, лишилося. Дійшли до міста, де вже ходять люди, дивляться на себе, а одяг забули. Вийшли все-таки з ситуації. На щастя, зустріли тих, хто вже поверталися в бухту, позичили в них їхній одяг, а потім повернули.

12

Реальність.

Мовчун перестав мені писати. В котрий раз, знову перестав мені писати. Я розумію це так, як тільки стосунки стають приємними, він відмовляється від них. Я знову пишу йому листи, листи без відповіді.

«Мовчун, так, я не розумна і втрачаю голову. Не гнівайся. Я люблю тебе. Я не знаю, що мені робити, ти мені потрібний. Сьогодні я пофарбую волосся, а завтра почну робити закордонний паспорт, це займе пару місяців. Я хочу тебе бачити, як що ти не проти. Мовчун, чому ти не хочеш писати мені? На

сайті мене цікавиш тільки ти, як що тобі не приємно, що я там «Іван», я не буду туди виходити. Просто хотіла тебе бачити, хоч все це вийшло по дурному, звичайно, ніби краду тебе в інших.»

Щоразу в кінці листів я його обнімаю, цілую і підписуюся, “Ілентиночка”. Від такого листа, він звичайно, ще більше заховався. Як що ж він і заходить на сайт, мене не помічає, а я по всякому показую бурхливу радість, хоча б тому, що він заходить на цей сайт.

«Мовчун, ти є дуже важливий для мене, дуже багато для мене значиш. Ти зробив для мене багато хорошого, тільки тим, що ти є таким, який є. Я тобі дуже вдячна! Мовчун, коханий не гнівайся на мене. Я не хотіла тебе засмутити, я тебе люблю.»

Знову обійми і поцілунок на прощання, та тиша у відповідь. Не витримую, пишу Мовчуну в чаті.

— Не будь жорстоким, “коней на переправі не міняють”. Обіцяв допомагати, допомагай.

Вішає кліпи Киці, мене не бачить, а я радію, що він є.

— Мовчун, і книжка не пишеться без тебе, і фантазії немає. І взагалі, я дуже скучаю за тобою.

Тиша. Тільки на свою сторінку вивішує пісні різного змісту, я відгукуюся на них, ніби вони призначені мені, в своїх листах на зміст пісні даю відповідь.

— Мовчун, я люблю тебе. Ні до чого тебе не примушую, не хочу тебе ранили, і не хочу зробити тобі боляче. Не зроблю нічого того чого ти не захочеш. Я щаслива, що ти є. Як що писати книжку не хочеш далі, то не мусиш, буде так, як є, розумію, що це тяжко для тебе. Мовчун, добре, що ти є.

А в чаті додаю, ще раз пишу відповідь словам тих пісень, що він їх вішає, так як я їх розумію, як трактує їх перекладач.

— Мовчун, я не буду більше. Буду тобі другом, буду для тебе тим, ким хочеш! Вибач, як що я ранила тебе.

Не пише, але повісив мені на сторінку кліп про початок війни в Польщі. Я розцінила це як крок до миру. Я відверто раділа. І знову тиша. Потім написав: «для Івана» і повісив мені на сторінку пісню «Розмарин». “Як мені сказати дівчині, що я її не люблю, що піду в козаки, де смерть мене поцілує, але не вона” — десь такого змісту. Але кліп дуже красивий, коні, коні, коні.

— Мовчун, з твоєю допомогою, закінчуємо нашу книгу.

Роботи ще багато, але вже «видно світ в кінці тунелю». Без тебе нічого не було б. Як що тобі важко, я не буду присилати фрагменти. Я люблю тебе, вибач, як що я роблю щось не так.

Тиша. Ніякої дії відносно мене. Я не знаходжу собі місця. Мені його не вистачає, до попереднього листа додаю ще один.

“Мовчун, ти є співавтором, тому ти мусиш знати. Зараз ми пишемо так. Я зустрічаюся з різними людьми і вони розповідають мені про своє відношення до сексу. Виявляється у людей з цим багато проблем, різних, і вони чекають, що книга ці проблеми поставить, відкриє і допоможе вирішити. Сьогодні мені буде розповідати Гала. Мовчун, ми піднімаємо питання насильства, дискримінації, пікаперства і ошуканства. Я хочу хоч раз поговорити з тобою, як нормальна людина, а не як ідіотка.”

Попрощалася без поцілунку. Чекаю. Звична тиша, але є покращення, відмітив, що сподобалося репродукція від мене на його сторінці.

Реальність.

Мовчун веде себе так, що мимоволі, згадується минуле, проводяться паралелі. Схоже він у себе завів стосунки з жінкою, і не все там гладко, не може він вирішити, і не хоче вирішувати. Це з тією жінкою він був у Киці на квартирі, коли вона була у від'їзді і залишив там бардак. Це їй він вішає пісні різного змісту, від подяки, до пішла геть, або я пішов, залежно від ситуації, які стосунки є між ними на той час. Я думаю, що ця жінка — Сабріна, вона дає йому любов, або крихти любові. Чи правильно я думаю, чи ні, не знаю. Даремно Мовчун уникає мене, як що йому добре, я щаслива з ким би він не був.

О. Бойко-Гулівата. Начерк.

Реальність. Минуле.

— Поля запитує мене, що сталося, а я нічого не можу їй відповісти. Все було добре, а зараз я її уникаю і мовчу. За що Бог так карає нас, мене і Пательню?

Пижик жалівся Ілентині. Був дуже сумний і причина для суму була вагома. Пательня підозрює, що «підзалетіла» від нього. А гірше всього, було те, що зустрівся він в цей час з Полею, і хотів на ній одружитися.

— Чого ти взагалі поліз до Пательні?

— Так вийшло. Вона прийшла до мене в майстерню, позичити білило, і так тазом крутнула, лобком повела, а я ж не пацан якийсь.

Лобок у Пательні був виразний, гарно збудований, повести було чим. Ілентина згадала, як Пательня розчервоніла примчала до кімнати і попросила вийти на пів години, їй потрібно привести себе в порядок. Ілентина вийшла, але то вже було пізно, той порядок Пательня мала б зробити відразу. Пижик

послав її проспринцюватися, тільки в Пательні нічого не було приготовано, вона не планувала секс. Так вони і «підзалетіли», Пижик не зміг себе контролювати, зробити перерваний акт, Пательня не встигла прийняти якісь міри безпеки.

Тепер Пижик уникав зустрічі з Полею, не міг дивитися їй в очі, і розповісти нічого не міг. Чисто по чоловічому чекав, може все якось само собою вирішиться. Пательня була другом Ілентини і другом Пижика, Ілентина співчувала обом. Їм не варто було псувати дружбу сексом. Пижик переживає, жаліється Ілентині на життя, розповідає, як сильно він любить Полю, а Ілентині прикро за Пательню, не гвалтувала ж вона його.

— Поля так любить собак, я вже знаю кожного собаку по імені в її дворі.

Ілентина по можливості вітає і Пательню, і Пижика.

— Я обнімав її, Полю, і рукою так під сукню заліз, а вона пручалася дуже сильно, я не розумів чому, адже відчував, що їй подобаюся. А потім я зрозумів, на комбінації в неї була дірочка і вона соромилася, мене це так зворушило. А зараз вона не розуміє, чому я уникаю її, — зітхав розповідаючи Пижик.

Все потім вирішилося само собою, це в Пательні була просто затримка перед менструацією, на щастя, все обійшлося.

Реальність.

— Галя, як сьогодні?

— Ілентина, я не змогла, така концепція. Розумієш, я ж зараз у свекрухи, стараюся догодити, і синові хочеться приготувати щось смачного. Я на два фронти готую, нічого не встигаю. Може на наступний тиждень. Сьогодні прийде Ріа, ти знаєш?

— Тепер знаю.

Ілентина і Галя перекинулися кількома словами і розійшлися по своїх справах. Зустрілися знову, коли прийшла Ріа.

— Коли Шефа узнала, що я записалася на сайті під чоловічим іменем, вона виставляє мене, як активну лесбійку, робить мені такий імідж. А я гетеросексуальна, — шокує її новиною Ілентина. Розповідає деталі, розпитує новини.

— Я не можу. Вона весь час щось крутить і увесь час бреше, я так і не змогла до цього звикнути.

— Ми звикли, знаємо, все, що вона говорить, це брехня.
Гала в цій розмові, згоджується і з Ріа, і з Ілентиною.

— Ріа, Гала обіцяла мені для книжки, розповісти про секс, і все ніяк не збереться. Може і ти мені розповіси? Ми можемо зустрітись і поговорити «тет а тет».

Ріа замислюється, видно на цю тему розмова з Галою між ним уже була.

— Гала може й сама написати на цю тему повість.

— Хай напише! Цікава тема.

— Ми можемо поговорити при всіх, чому сам на сам, Ілентино?

— То ж делікатна тема, потребує інтимної обстановки.

Власне, після слів про повість, Ілентина розуміє, що розмови не буде, сексуальний досвід Гали і Ріа не буде освітлений в її книзі, тому розмова переходить в русло жартів. Стали розповідати Грицю, як Шефа тепер рекламує сексуальну орієнтацію Ілентини. Він ніяк не може зрозуміти з ким на сайті вона спілкується як жінка, з ким як чоловік.

— Ти мені скажи конкретно, хто ти там?

— Я там, «два в одному», Грицю. Мені там один поляк, як другу прислав фото голих жінок, але видно йому по секрету сказали, що я жінка. Він зараз заховався і мовчить.

Гриць розуміє того поляка, співчуває йому. Потім чомусь згадує розповідь свого друга про гермафродита.

— Мій друг, як узнав, що то гермафродит, ходив за ним слідом, говорив: «Заплачу любі гроші, тільки віддайся.» І був потім в нього закоханий. Я такого не розумію, як можна закохатися, як що в нього член такого розміру...

Гриць розводить руками, замовкає, видно хотів порівняти зі своїм, але опам'ятався, ще подумав з чим порівняти, зітхнув і сказав просто, що великий. Потім Ріа розповідала про свою поїздку, щойно приїхала з Німеччини, темперамент німців не йшов ні в яке порівняння з її темпераментом.

Реальність.

— Добрий ранок. Все в силі?

— Так, Еней. Я буду. Вітаю тебе.

Так вранці Еней нагадав мені про нашу домовленість зустрітись.

— Ок. Можна буде вас попросити підійти відразу на (він назвав адресу)?

— Це там де ми були? Добре.

— Ні, ні, це трохи далі.

— Не там, а де?

— Далі по тій вулиці, від того місця йти ще хвилин десять.

— Добре.

Реальність.

Вони зустрілися.

— «Песиміст думає, що всі жінки бл..ді, оптиміст надіється на це», — з такого анекдоту, Еней розпочав розмову.

— Той в зеленому, біля будинку, мій шеф. Ліфти не працюють сьогодні, спускався пішки з 19 поверху. Вчора обіймався, виконав тижневу норму по обіймах, це було танго. Роботи назбиралося, бачу, що все рівно не встигаю, то вирішив, ну її ту роботу і пішов на «танго». Перші три партнерки були не дуже, а четверта дівчинка просто чудова, ми як з нею обнялися, так і протанцювали до першої години ночі. Такі емоції, так гарно, що не потрібний ніякий секс, він не замінить цього. Ви не зрозумієте.

— Чому? Я розумію. Один парашутист говорив, що зі стрибком з парашута ніякий секс не може зрівнятися, настільки це здорово.

— Я його розумію.

— Куди ми йдемо?

— Ми йдемо обідати, в мене обідня перерва. Ви можете зразу ставити запитання, щоб зекономить час, я буду відповідати по дорозі.

— Розкажи від початку до кінця про секс, який мав з інструктором по бандажу, як вона тебе зв'язувала.

— Що вважати початком?

— Зустрілися, познайомилися, дальший розвиток подій. Еней вів Ілентину через лабіринт припаркованих автомобілів і розпочатих будівництв. Замислився.

— Те що ви пишете, там не будуть згадуватися імена?

— Всі імена будуть видумані, все це буде вигадка.

— Тоді добре. Для цього зльоту, був орендований

двоповерховий особняк. Там було організовано, де можна поїсти, кімната де власне були покази, і були кімнати де можна було усамітнитися для інтиму. З своєю дівчиною, яку я зв'язував, я розстався, а інтерес до бандажу залишився. Я пішов туди без пари, просто подивитися.

— Скільки це коштувало? Скільки ти заплатив?

— Я уже не пам'ятаю, та й ціни тоді були другі.

— Скажи приблизно, розумна ціна?

— Так, десь доларів 60 чи 80.

Прийшли, найближче кафе біля роботи Енея, симпатичне, Лентина була тут вперше, Еней, мабуть часто. Сіли за віддалений столик в кутку. Традиційно замовили, Енею обід, Лентині каву. Еней продовжив розповідь.

— Більшість присутніх прийшли туди з парами, вони демонстрували хто що уміє. Я був без пари, то тільки дивився.

Еней і Лентина сиділи за столиком кафе, чекали поки принесуть замовлене, Еней крутив в пальцях зубочистки, розповідав.

— Що таке БДСМ ви знаєте?

— На всякий випадок розкажи.

— Це бандаж, домінування і садо-мазо. Багато жінок хочуть, щоб над ними домінували, особливо ті, в яких успішна кар'єра. На роботі вони всім диктують, а в сексі хочуть підкорятися.

— Еней, теорію ми уже проходили, на теорію не відволікайся.

— Щоб зв'язувати, потрібна велика довіра, це не насильство, з нею роблять тільки те, на що вона згодна. Один повинен домінувати, а другий бути підкореним. В цій групі домінували чоловіки, зв'язували жінок. Спочатку все було скромно, зв'язували в одязі, дехто частково знімав одяг. Але навіть так, тільки само зв'язування, уже збуджувало. Можна так зв'язати жінку, що залишаєш її на годинку і вона отримує оргазм без всякого сексу. Настільки йде емоційне збудження, що більш нічого не потрібно. Там була досить таки вільна атмосфера. Там були мої знайомі дві жінки, вони прийшли зі своїми чоловіками. Коли зустрілися, я поцілував їх в губи, прямо в засос, при чоловіках, і це було нормально. Коли сиділи дивилися, одна

сиділа в мене на колінах, а друга за спиною і мене гладила. Це сприймалося нормально, була така атмосфера.

Лентина пробує каву, добавила цукру, покуштувала, добавила ще. Еней розпочав з узвару, його принесли першим, разом з кавою.

— Після першої частини, під час перерви пішов пити пиво, вона також там була, стали один до одного загравати трохи, я не знав тоді, що вона інструктор. Потім до мене підходить моя знайома, говорить, що Руда хоче на мені продемонструвати свою майстерність, чи я згоджусь? Руда, то в цієї інструктора така кличка була. Я не захотів, вирішив тільки дивитися. Друга частина, уже було більше напоїв випито, більше учасників роздягнених.

— Зв'язували і показували, що роблять далі? Імітували секс?

— Спочатку тільки імітували. А потім було все більше емоцій і більше збудження, я чув запах бажання, то ж близько, може метрів два від демонстрантів. Коли жінка хоче, це чути по запаху, в мене хороший нюх. Дехто робив уже не імітацію, а з проникненням.

Принесли суп Енею, на якийсь час розмова затихла.

— Потім ми зі Рудою пішли на балкон, Вона притягла туди шкуру білого ведмеда. Ми домовилися, що вона зробить тільки те, на що я згоджуся. Перше, що я зробив, це передав їй контроль над собою. Зв'язала мене, — Еней сказав як, Лентина не зрозуміла, перепитала. Еней не міг зрозуміти, як можна не розуміти такого простого. Нарешті вияснили, Руда зв'язала так, що зв'язаним таким чином, можна довго лежати, а руки і ноги не затікають. Є інші способи зав'язування, які обов'язково потрібно розв'язати, через певний час, одні через пів години, інші через годину, але обов'язково, тому що порушиться кровообіг.

— Зв'язала, і залишила мене на балконі, сама вийшла поїсти. Знаю, як має на мене діяти, я так само роблю, а все рівно діє, іде збудження. Руда прийшла, принесла їжу, нагодувала мене з руки.

— Вона тебе пестила, цілувала?

— Там ідуть такі емоції, що то не важливо. Можна так зв'язати жінку, залишити на пів години і вона отримає оргазм.

Коли була демонстрація, ще в першій частині, одна згодилася бути зв'язаною в одязі, її зв'язали і стали розстібати блузку. Уже пішла буря емоцій.

— У вас був секс там на балконі?

— Ні. Але залежно як то назвати. У Рудої був раб.

— Вона зробила собі раба?

— Ні, він сам зробив себе її рабом. Я не знав спочатку, то стало відомо значно пізніше. Ми не стали дивитися третю і четверту частину, вирішили піти до неї, де вона знімала квартиру і там продовжити.

Після супу Еней їсть друге, потім салат “вінегрет”, їсть не поспішаючи, часто зупиняється, щоб продовжити розмову.

— Вона прив'язала мене до ліжка зіркою. Ми домовилися, Руда нічого не робитиме з того, що я не хочу. Руда симпатична жінка, я знову передав їй контроль над собою. Це вимагає великої довіри. Вона зав'язала мені очі шовком, запитала в мене згоду, я згодився.

— Зіркою, це як?

— Це коли розкинути руки й ноги.

— Ти лежав на спині?

— Так. Зовсім по іншому сприймаєш, як що не бачиш, а тільки відчуваєш, як протягують нігтями по грудях, не так, щоб роздряпати, але досить відчутно. А потім проводять гладеньким шовком. Це дає сильні відчуття.

— Як вона тебе пестила? Що ти відчував?

— Відчуття можна підсилити, зовсім інакше відчуваєш, коли на тебе капають розплавленим воском і проводять холодним шовком.

— Еней, давай тільки те, що робили ви, воском на тебе ж не капала.

— Якраз капала.

— Куди?

— Спочатку на живіт, потім на ногу, близько до паху.

— Не внутрішню частину?

— Так.

— Що вона робила?

— Я не бачив, я тільки відчував. Звичайно вона була зверху. Мушу сказати внутрішні м'язи в неї гарно натреновані.

— Ти був з презервативом?
— Ні. Я не розраховував, що так повернеться.
— Ризикуєш.
— Постукайте по дерев'яному.
— Я то постукаю, але “внутрішні м'язи в неї гарно натреновані”. Що було далі? Був оргазм?

— Так, бурхливий оргазм з криками. Потім вона мене швидко розв'язала, вміє швидко зав'язувати, вміє швидко розв'язувати. І я відразу на неї накинувся, знову сексом зайнялися, так до ранку, Руда була здивована. Уже не було зв'язування, але емоції залишилися, секс був неймовірний. А вранці якраз я й побачив, що вона має раба. Йшов у ванну і зустрів його в коридорі, він так ревниво подивився. Я його бачив там на зльоті, тільки не думав, що він з нею, вони себе так вели, ніби просто знайомі. Він спав у кімнаті поряд, під наші викрики.

— Ти йшов у ванну голий?

— Ну, а як же! — Еней закінчив обідати, розрахувалися, вийшли з кафе. Ілентина зупинилася вирішуючи на який транспорт їй краще йти, пішли разом в бік маршрутки.

— Ви ще зустрічалися?

— Ні. Домовилися, як що я буду в Пітері, постукаю до неї, як що вона буде в Києві, постукає до мене. Вона стукала, але я якраз в Києві не був.

— А з Едьою зустрічався, як у вас?

— Там уже все. Ніяк. В неї новий хлопець.

— Як ти знаєш?

— Був на фестивалі і бачив їх разом.

— Це ще нічого не значить.

— Я ж можу відрізнити, як вона його тримає, то і доторкнутися не можна, а то тулиться.

Якийсь час ішли мовчки, постояли на світлофорі, перейшли вулицю.

— Тобі сподобалося бути зв'язаним?

— Так, але більше подобається коли я маю контроль, я маю бажання домінувати. Був ще випадок. Я зустрічався з дівчиною, а потім випадково в знайомих на дні народженні бачу її серед гостей, там вона зі своїм чоловіком, виявилось, що вона одружена. З чоловіком у неї були не дуже добрі відносини от вона

й шукала собі когось. Я зорієнтувався, став загравати до іншої, але мені прикро було, обманювала мене приховувала те, що одружена. Уже всі трохи випили, вона за чимсь вийшла на кухню, я за нею. Я думаю, що я тоді відчув її бажання, рукою затиснув їй рота, труси спустив і вставив.

— На кухні, стоячи?

— Так. І мені сподобалося. Правда, долоня була покусана. Багато жінок хочуть бути підкореними, щоб їх примусили. Відчуття було таке екстремальне, влюбий момент хтось може зайти, вона, як струна, нерви напружені. Мені дуже сподобалося. А потім я вийшов і знову став дивитися за іншою, а вона потім вийшла до свого чоловіка.

— Ще потім зустрічалися?

— Ні. Вона дзвонила, а я все зайнятий, зайнятий, зайнятий.

— А сказати, що ти не хочеш з нею зустрічатися, не можна?

— Вона мені перед тим голову морочила, весь час була зайнята.

— Вона й була зайнята.

— Так, не думав, що аж на стільки.

Зупинилися на перехресті і Еней показав на невеличку вулицю.

— В понеділок тут побачив Едю. Швиденько купив троянду, наздогнав, зайшли в кафе, випили каву, посиділи, і виявилось, нам нічого сказати один одному. Так і пішли, я на роботу, вона на роботу.

На перехресті Еней і Ілентина домовляються про наступну зустріч, прощаються.

Реальність.

— Чекай, так як ти розповідаєш, виходить, що він скористався тим, що вона не зможе нікому поскаржитися і її просто згвалтував, з великим задоволенням.

— Виходить, що так.

— І він упевнений, що жінки так хочуть, мріють бути так підкореними.

— Діна, мабуть так.

— Це жахливо!

Діна готувала вечерю, чекала з роботи Роджера. Лентина старалася їй не заважати, ділилася враженням від зустрічі з Енеєм.

— Еней не любить бути підкореним, йому подобається домінувати над жінкою. Йому потрібні її емоції.

— Емоції потрібні всім. Емоції важливіші чим сам секс і оргазм.

Прийшов Роджер, повечеряв під сексуальні розмови.

— Наш однокурсник, як був одружився, вивісив тоді в інтернеті, що його жінка під час сексу вставляє йому палиць в попу, і задоволення тоді набагато більше. Його жінка старша від нього, мала досвід, він ділився, а ми його обхіхікали.

— Що ж ви так? Він з вами поділився досвідом, а ви?

— Він не з нами поділився, він поділився з усім світом, виставив в інтернеті, це те саме, що всім сказав.

Реальність.

Вже тиждень Роверист не з'являється на сайті. Немає і Води, але про неї зрозуміло, вона у від'їзді. За всіх старається Руна, вивісила мені репродукцію гарного коня, це після тієї корови, яка відчувала себе конем. Видно їй уже розповіли по секрету, хто я є, і як то вийшло, а може й ні.

— Видно по зображенню, Руна, що трохи любиш нашого Івана, — так прокоментувала Киця.

— Не трохи, а дуже! Марго, не ревнуй. Куди подівся Роверист? — запитую в Киці.

— Як що річ іде про Руна, то я їй заздрю. Вона є гарна фантастична дівчина і порядна. А Роверист вчора їздив зі мною на велосипеді і поїхав до дому, до свого дому.

— А чому до свого? Як знаєш? Може він десь звернув «наліво»? Не доїхав до дому, до комп'ютера.

— Того не знаю, не проводжала його.

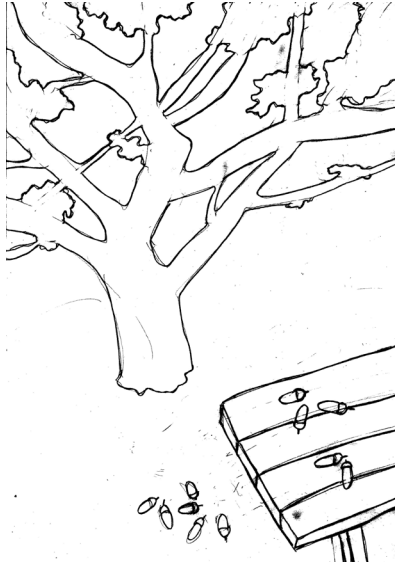
Роверист просто так, зник і все. Думаю, йому розповіли, що я не Арій, а Летина, і він засоромився. Тепер відсиджується, строго по чоловічому, згадує, яких гарних голих жінок мені присилав.

— Роверист, в тебе все добре? Не виходиш до інтернету,

на то є причина? Чи просто стало не цікаво? — так я постукала до Ровериста в чаті.

— Інтернет в домі умер. Часом включається. Вітаю Іван.

Я привітала його ще раз, від хвилювання наробила купу помилок. Хвилюватися було чого, раніше в чаті він називав мене Арієм. Отже тепер він, напевно знає, що я жінка, але буде мовчати, щоб не виказати Води. По тій же причині не подаватимуть виду, що знають і Киця, та Сабріна. Що ж, поки що, хай буде так.

В. Корнієнко. Начерк.

13

Віртуальність

— Літо минуло

— Буде осінь.

— Вже є осінь.

Суха трава вкривала степ. Вони сиділи не далеко від великого дуба. Гарно обставлене місце для пікніка: столик, лави, трохи далі місце для вогнища. ВІН розставляв жолуді по столі, викладав ними різні фігури.

— У вас будуть вибори, будете вибирати з гіршого краще?

ВІН промовчав, хотів було говорити їй про політику, та не став, знав, що не зрозуміє.

— Коли в нас були вибори, ми думали, що вибираємо напрямок розвитку країни, а знаєш, що ми вибирали?

Тільки подивився на неї і змінив узор з жолудів.

— Ми вибрали того, кого потім купили ті, які програли. І з кого ти думаєш, вони потім вижали гроші компенсувати те, що на підкуп потрачене? — емоційно продовжила.

Виклав жолудями велике півколо.

— Вибори, то несерйозно, як що не можна відкликати того, який не виконує свої передвиборчі обіцянки. А в нас такого закону немає, можна обіцяти, що завгодно і потім не виконувати, — говорила і говорила, мабуть ВОНА невміла мовчати.

Згорнув жолуді на середину і почав викладати новий узор.

— Трава посохла. Як будуть зимувати одноноги? Підуть на південь від зими? — запитала.

— Тут буде взимку сніг?

— Не знаю.

Тільки дивилася на нього, то на обличчя, то на руку, яка переставляє жолуді. І коли випадково їх руки торкнулися, проскочила іскра. Тоді залишив жолуді і накрив її руку своєю.

— Як що ми не цікавимося політикою, це не означає, що вона не цікавиться нами. Ми маємо пильнувати свої інтереси.

— Ми її переживемо, ту політику.

Стиснув її руки, притягнув до себе, потім розстебнув гудзик, торкнувся шиї. Здрігнулася.

— Пальці холодні!

— Зараз нагрію.

Притиснув пальці до її теплої шкіри. Завмерли, потім губи знайшли губи.

— Тобі не буде холодно?

Груди торкнулися грудей.

— З тобою завжди тепло.

М'яко і ніжно пестили один одного, допомагали розстібнути гудзики.

— Уже осінь. За літо мабуть всі снаряди витрачені, всі набої вистріляні?

— Для тебе ще щось знайдеться.

— Ого! Ми маємо два ядра і пушку! Ти є озброєний!

— Я є озброєний і дуже небезпечний.

Жолуді посипалися на землю, на горизонтальній площині двоє воювали тією зброєю.

Реальність.

Роверист став часто присилати мені по емейлу

зображення. Я дякувала йому в чаті. Він називав мене Арієм знову, писав мені анекдоти.

— Блондинку відправили в космос з мавпою. Інструкція для мавпи: «Включити комп'ютер, приступити до випробувань.» Інструкція для блондинки: «Нагодувати мавпу, покласти спати.»

— Роверист, ти давно знаєш Мовчуна?

— Мовчун, то знайомий Киці, ми знайомі можливо років чотири. Приятелюємо, але не йдемо однією дорогою.

— У вас мало спільних інтересів?

— Добре взяте, Арій.

— Знову тлумач щось втнув?

— Ні, ти попав в точку, то такий зворот.

— В Мовчуна часто бувають зміни настрою, не можу його зрозуміти?

— Знаєш, Арій, про то ліпше запитай в Киці. Я тримаюся від Мовчуна на дистанції і не дуже можу розповісти щось правдивого. А з другого боку, чи насправді мусиш всіх розуміти? То вже майже втручання в боже. А людина є, така як є, не все бачить, не все розуміє, але так хіба є набагато цікавіше.

— Ти правий, Роверисте, так набагато цікавіше. Але часом хочеться зрозуміти іншу людину. Марго я вже набрид питаннями про Мовчуна, вона думає, що я ревную.

— Хіба ні, Арій, можливо, що Киця хоче трохи зберегти таємницю приватних Мовчуна справ.

— Можливо й так, Роверисте, кожен має право на своє приватне життя.

Реальність.

— От що б ти зробила, як би тобі сказали: «А тепер знімай труси, будемо знайомитися»?

Лея—Барашка стояла посеред вулиці, мимо проходили люди, вона дивилася на Арія і не знала, що відповісти на його запитання.

— Я ж уже не хлопчик якийсь, поговорили трохи з жінкою, та й пора знайомитися ближче.

— Мені так не говорять, я так не знайомлюся, — нарешті знайшлася Лея-Барашка. Вона не хоче образити Арія, але й не хоче говорити на цю тему.

— Ми сиділи довго, пили вино, настала ніч, і тоді я сказав їй так, — Арій називає жінку, якій він то сказав.

— Вона відреагувала абсолютно нормально, ми роздяглися і лягли в ліжко знайомитися ближче.

Дальших подробиць Леся-Барашка не витримує, йде геть. Арій залишається біля Таленки й Ілентини. Таленка чула його розповідь разів десять і їй не цікаво, а Ілентина слухає, може підійде для написання книжки.

— Коли ти став так жінкам казати, Арій? В студентські роки?

— Ні, вже десь тепер, в зрілому віці.

— І кому ти так казав?

— Та я багатьом так казав.

— Як реагували?

— Нормально. В основному більшість знімали труси і ми знайомилися. Правда, деякі психували, стукали дверима, йшли геть, а деякі робили вигляд, що нічого не розуміють, і вели себе так, ніби я нічого не говорив.

— І де вони ті твої жінки зараз? Чому ніеш, що не маєш жінки?

Арій губиться, такі запитання йому не подобаються. Таленці ж навпаки, запитання сподобалося.

— Ілентина, він ще любить сказати жінці комплімент: «ти скотина спітніла, тварина вузьколоба», і чекає, щоб вона від такого компліменту ошчасливилася.

Арій задоволений, що його цитують.

— А що? Деяким подобається.

— Ми таких не зустрічали, Таленка?

— Ні не зустрічали.

Реальність. Минуле.

— До нас прийде Палітра, але з нею зараз неможливо говорити. Вона ходить в релігійну секту, говорить зараз тільки словами біблії і не чує співрозмовника.

Сказала Тоня Ілентині й Токалі. Літо, було тепло, гули бджоли, діти бавилися в піску, жінки накривали столик під яблунею, щоб можна було з Палітрою, коли вона прийде, випити чаю.

— Окрім чаю вона нічого не п'є.

— Є такі секти, що й чай не п'ють.

— Я пам'ятаю її в інституті, була трохи нервова, але цілком приємна.

— Я також пам'ятаю і забути не можу.

Токаля різала хліб, робила канапки, а ще згадувала про Палітру.

— Я була шокована, коли побачила її вперше. Ми були компанією, нас познайомили. Ілентино, знаєш, що вона зробила в першу чергу? Вона сіла моєму хлопцеві на коліна, обняла його і вела себе так, ніби все це нормально і по другому не може бути.

Відійшовши до дітей і подивившись, що вони роблять, повернулася до столу Тоня.

— Після інституту у всіх були проблеми з роботою і з хлопцями. Я зустрічалася з нею, вона мені розповідала. Їй було важко, вона шукала підтримку в релігії, говорила, що зайшла в церкву, але не відчула там спокою, церква не справила на неї враження, а коли зайшла на богослужіння секти, вони там співали й танцювали, залишилася під дуже сильним враженням. А після того зустріла свого чоловіка, думає, що то Бог дав. Не знаю, як він то витримує, вона зараз вся в тій секті, з нею не можливо говорити.

Прийшла Палітра, під яблуною випили чай, більше ніхто нічого не міг сказати. Говорила тільки Палітра і тільки словами біблії.

Реальність.

Вода в від'їзді, через Руну попросила вивісити для неї котів. Вивішую, не тільки їй, всім крім Мовчуна і Тихої. Мовчуну був, як завжди кінь, Тихій природа. Киці дістався летючий в ромашках, чи маргаритках весняний кіт.

— А одна маргаритка працює навіть за «фіговий листочок». Як ти дуже дбаєш про мою моральність.

— Звичайно, дбаю за тебе, Марго! Знову летиш?

— Той кіт, напевно щось вжив і не була то миша. Цікаво, щоб кіт так високо літав, зовсім, як Марго на мітлі, в «Майстер і Маргарита».

— Вжив кіт, можливо й мишу, але специфічну, яка жила

на певнім полі.

— Маєш на увазі поле коноплі індійської, чи макове?

Друзі Киці також стали коментувати, показувати свої знання твору Булгакова і навіть писати з нього цитати.

— Ти є велика ерудитка, дорога Пампушко, — похвалила Киця подругу, і цитату нею приведену, натякнула, що знає де їх можна брати, ті цитати.

— Ерудитка, не ерудитка. Просто якраз мала під рукою, не довго я й шукала. Перечитувала якраз для відпочинку.

Я втрутилася в той час, коли та подруга явно виправдовувалася.

— Дівчатка, я нічого не розумію, але так приємно, маю від вас багато уваги.

— Вміння використання, чи надання очевидності, не охоплює ерудиції — ерудиції. Іван робить найліпше, удає, що не знає де є зараз.

— Мабуть йому перекладач заклинило.

Тепер вони вдвох з Кицею стали скубати мене, Івана

— Ні, я не удаю, сьогодні дуже повільно думаю! — відповідаю.

— Ну, ну, повільно думаєш. Добре, що вже є по двадцять другій годині і діти уже сплять.

— Марго, думаєш мені пора до ліжка?

— Хто спить, той не грішить, — такими словами до нашого гурту долучився Пернатий.

— Ха! Не той контекст, але часом тлумач-дупа і не те замісить. А ліжка маєш, чи спиш на землі? Бо я як приїду до тебе, то на каріматі буду спати. Вже не довго, знаєш, ліпше щось випий, бо говорити будемо до ранку.

— З тлумачем? — перепитав Пернатий. Тим часом я трохи відволіклася і не відразу помітила той діалог. Киця мене активно чихвостила.

— Івана заткнуло, або знепритомнів зі страху, або заснув.

— Це стратегічний маневр. Аля Гудерян (Guderian), — вирішив Пернатий.

— Гудерян виключено, Іван пропив армію, немає чим атакувати.

— Маю дивне враження, що контекст мав більше

спільного з цією маргариткою, ніж з самим сном. Не знепритомнів, тільки шукає омонімів, — на мій захист стала Киціна подруга Пампушка, сиплять дотепами, а я все гальмую.

— Омоніми, з тобою згідна, але що там з омонімами на Бога?

— Відрізало, — то так лаконічно Пернатий.

— Спокійно, дійде й до того, тільки в іншій книжці, — висловила своє припущення Пампушка. Якраз в цьому місці я помітила, що вони до мене пишуть, а вони помітили мене.

— Буде бійка, Іван встав, — Киця опередила інших.

— Тлумач таки є дупа, але як весело тлумачить. Що встало, Марго? Що буде? Ти мене інтригуєш.

— Не маю більше сили сміятися, пасую.

Мовчун не долучився до розмови. Як йому читати, дивитися на моє загравання до його подружок?

Реальність.

Як що Роверист узнав, що я є жінка, то зрозуміло, чому він соромиться і не виходить в інтернет. Перечитала наше спілкування, коли він вперше прислав до мене лист по електронній пошті. Я була здивована отримавши тоді лист по емейлу. Підбірка фото з нудійського пляжу, крупним планом фрагменти голих жінок. Спочатку думала, що спам, і тільки потім зрозуміла, що це прислав Роверист.

— Вітаю, Роверисте, по електронній пошті то ти мені прислав? Я не можу відправляти кореспонденцію зі своєї пошти, бо зле працює. Тобі які більше подобаються, голені, чи кучеряві?

— Кожна має свою чарівність. І що гірше, негарні також милі.

— Хіба бувають немилі?

— Хіба так, негарні бувають хіба їх власниці.

Потім Роверист вислав фото жінок зав'язаних — бандаж.

— Дуже сексуально! — хвалю і запитую, чи любить він жінок зав'язувати.

— Не пробував.

— Я також не пробував.

— Але я ще молодий, може варто спробувати?

— Спробуй, розкажеш, як то є.

- Хіба потрібно розпочати від прив'язування до кухні.
- На кухні то також є цікаво.
- Йшлося про гарячі горщики.
- О! Гарячі горщики, це небезпечно.

Роверист згоджується, що то небезпечно, і я розумію, що на кухні сексом він не займається.

Скільки повинно пройти часу, щоб він міг спокійно згадувати наші діалоги?

Реальність.

— Ілентино, ти запросила Енея до себе до дому на той час, що ми їдемо?

Діна запитала і виникла німа сцена. Роджер стояв широко відкривши очі, Ілентина завмерла з відкритим ротом. Запитання шокувало обох. Роджер здивований тим, що Діна просто взяла і прямо запитала, адже він сказав їй по секрету, а йому сказав Еней. І взагалі, Роджер вважав, що нічого лізти в особисте сексуальне життя Ілентини, Діна була певна, що немає тут ніякого сексуального життя, а Ілентина не знала, що й подумати.

— Я запрошувала його, але це було півтора місяця тому, і ще ніхто нікуди не їхав. Я запропонувала йому зустрітись з вами. Він відмовився, мотивував це тим, що ви підслуховуватимете нашу розмову. Більше на цю тему ми не говорили.

Діна і Роджер переглянулися.

— От бачиш.

— А Еней прямо так і сказав?

— Ні, прямо не сказав, але дав зрозуміти. З нього це пікаперство, аж пре, вже став його до друзів застосовувати.

Роджер мовчав, все таки Еней його друг хоч і він здивований його поведінкою. Діна не могла заспокоїтись, її обурював вчинок Енея.

— Ілентина, який імідж він тобі робить?

— Всі мене хочуть. Це не поганий для мене імідж, молодий чоловік хоче мене.

— Він подає так, ніби ти його домагаєшся.

— Він всім дає зрозуміти, що я цікавлю його, як сексуальний об'єкт.

— Там у тебе імідж лесбійки, тут ніби ти домагаєшся

молодого чоловіка.

— Я пишу на таку тему, що такий сексуальний імідж мені не зашкодить. А як видамо книжку і вона стане популярна, тоді кожен, хто мене хоч раз бачив, буде говорити, що зі мною спав. А зараз, бачиш, всі мене хочуть.

— Бачу, хочуть тільки секс. Я Роджеру зразу сказала, що як би ти хотіла з Енеєм зайнятися сексом, ти б нам сказала, а він не повірив.

— Я не розумію секс без любові, я знаю, що так буває, але мене це не цікавить. Все рівно це не доставить мені задоволення.

— Ти права, тоді вже ліпше з фалоімітатором, він буде більш чуткий, ніж чоловік, який не кохає. За то якщо чоловік кохає, то його нічого не замінить, до нього досить доторкнутися, взятися за руку, і уже отримуєш задоволення таке, що не потрібно ніякого сексу. До речі про сексшоп, там є такі круті фалоімітатори, таке виробляють, не кожен чоловік так зможе. Я дивилася рекламний ролик.

Діна розповідає, що цікавим їй здалося серед товарів сексшопу, потім згадує про Шефу, замислюється і робить висновок.

— Слухай, але ж Шефа також подала все так, ніби ти її домагаєшся.

— Напевне так, раз говорить, що в мене був «метал» в голосі і «сталь» в очах.

— Ти в ній, може, щось таке розбудила, що вона розмріялася.

— Потрібно дуже розмріятися, щоб в карих очах побачити сталь. Вона розчарувалася в чоловіках, чим старший чоловік, тим йому всі жінки не такі красиві. Її б шукати молодого, який ще кидається на все, що рухається, але тоді відразу видно, що це тільки для сексу і ніякого кохання. А кохання все таки хочеться, всім хочеться.

— Ілентина, ти думаєш Еней дійсно хотів би зайнятися з тобою сексом?

— Думаю, так. Знаю, що так! Він провів тест, як я відреагую. Строго по інструкції, як вони один одного вчать. Спочатку покласти руку на плече, потім м'яко погладити і дивитися, як відреагує. Скине руку, чи не скине.

— Він поклав тобі руку на плече?
— Так.
— І ти скинула?
— Ні, я її не помітила. Ніби він поклав руку на дерево, а те дерево собі далі пішло. Я ж не мушу знати, що це є тест, який щось для нього значить.

Реальність. Минуле.

— Ні я не можу, вона вважає, що пише вірші. Надрукувала вірш, а там рядки про круті стегна. А сама худа, як глиста, взагалі ніяких стегон не має, не те що крутих.

Сім'я поетів, чоловік і жінка були в гостях у Кліма. Він цинив цей візит. Довго готувався. Розповідав своїй дружині Тоні, як вона має себе вести, як мають вести себе її гості — Токаля і Ілентина. В решті решт всі гості Тоні готові були на час візиту поетів піти до лісу і перечекати там цю напасть, та Клим запротестував, поетам потрібні були слухачі. Нарешті цей час настав, поети читали, слухачі слухали. Слухали поки що не вірші, а критику на вірші поетеси конкурентки, а можливо й жінки конкурентки, бо дуже великої критики зазнали її стегна. Почалося, нарешті, читання віршів, слухали дуже уважно, але критика стегон все-таки була цікавішою.

Є. Смаж. "Віка"

Реальність.

— Дуже добре! Чудово, що ти є. Завжди піднімаєш мені настрій. Люблю тебе за це. Щойно повернулася з лікарні. Була на такій маленькій операції. Скоро в мене розпочнеться академічний рік, — так написала мені Киця у відповідь на мій черговий жарт. І не знаю, написала вона мені, Іванові-Арію, чи Ілентині. Буду сприймати як два в одному.

— Що сталося, Марго? Ти маєш бути здорова!

— Нічого страшного, ще не пора мені на той світ.

— Дійсно, ще не пора! Тримайся!

А потім пізніше, я знову пишу їй, прочитавши, що вже летить на велосипедну прогулянку.

— Як відчуваєш себе, як що так швидко літаєш, то мабуть добре? Що відбувається з інтернетом Ровериста, і який настрій у Мовчуна?

— Роверист на разі не має інтернету. Мовчун поїхав до Кракова, до своєї приятельки. Я була сьогодні у приятеля поза

Лодзем, а ти що робив?

— Нічого важливого, розмовляв з друзями.

Ми залишилися задоволені один одним такою розмовою. А Мовчун тим часом відпочивав у Кракові, іноді заглядав до себе на сторінку, мої знаки уваги не помічав. Сам знаки уваги нікому не виказував. Вивісив у себе кліп про пораненого в руку. Я зреагувала, написала до Киці, раз він мовчить на сайті, може говорить з нею по телефону.

— Вітаю, Марго! У Мовчуна знову поганий настрій? Розваж його, прошу.

— Пердолі то! Я не є блазень до розважання. Хочеш, то розважай його сам. Він є в Кракові і має все в дупі, за винятком “Радіо Марія”, ну і Ярослава Качинського.

— Ти розвеселила мене, Марго! Як що йому там з жінкою добре, я щасливий. Хай насолоджується! Ти вже працюєш?

— Ще не маю нормальних занять. Погода починає псуватися, а разом з нею і мій настрій.

— Настрій має бути добрий при любій погоді, — я пробую Кицю розважити, але важко розважити жінку, яка ревнує.

Віртуальність.

— «Пам’ятаєш була осінь», так називалася пісня на його сторінці.

— Не випадай з віртуальності, — обізвався Голос за кадром.

— Я не випадаю, тоді також була осінь, і він також не писав.

— Значить в нього такий цикл і стиль.

— Ти сьогодні є, Голос за кадром?

— Я завжди є, але я не зобов’язаний тебе втішати, витирати тобі сльози й соплі, і не мушу відповідати на твої глупоти.

— Я писала йому листи, листи в нікуди, листи без відповіді, багато листів, частину я не відсилала, щоб не було занадто багато.

— Листи з віртуальності?

— Так, листи з віртуальності у віртуальність.

О. Бойко-Гулівата. З серії “Історія одного кохання”.

Віртуальність. Минуле.

ВОНА за ним скучала, виходила на берег і не знаходила його. Стала писати йому листи, віртуальні листи у віртуальність. Писала про своїх друзів, про словака, який не витримав домагань гомосексуалістів і видалив свій профіль з сайта. Писала про свою велику любов і не отримувала відповіді.

Звала любимим, звала сонечком — не було відповіді. Тоді писала. як вчить польську мову, щоб розуміти його.

— Мене навчає один поляк пенсіонер колишній учитель математики. У нього поганий зір, він любить випити, і увесь час хоче навчити мене математики, або фізики пише мені формули.

У відповідь тільки бурчав голос за кадром. А ВОНА продовжувала писати листи.

— Той математик, щоб навчити мене, говорить до мене тільки польською мовою. Розповів, що живе в селі, їздить на велосипеді до магазину, робить собі салати з редиски. В суботу і неділю ми не спілкуємося, до нього приїздить його подруга.

Тиша, тільки Голос за кадром дивується її впертості.

— Шкода, що не ти мене навчаєш.

Голос за кадром потроху звикає до її монологів. В віртуальності настала осінь. ВОНА все ж таки докликалася його. ВІН був тут.

Будинок за містом, уже порожній перед зимою, велике ліжко. ВІН пестить її, але в його дотиках немає ніжності і любові. ВІН робить секс грубо і впевнено, не турбується про партнерку. Так можна займатися сексом з силіконовою лялькою з сексшопу. В його очах сльози. Зовсім не до речі ВОНА пригадує анекдот: «А я її таку маленьку, маю і плачу.» Розмови немає між ними. Потім, коли ВІН стомлений засинає, ВОНА тихо встає, прикриває його ковдрою, щоб не було холодно, одягається. Розуміє, що їй потрібно піти, але його любить і йти не хочеться.

— Що ще можна зробити, щоб зберегти любов? — відповіді не отримує, і закриває за собою двері. А на вулиці осінь, тухлі м'яко ступають на листя, вітер холодить коліна. Осінь! А ВОНА хоче ніжності ласки і любові, головне не оглядатися на минуле. Йде по опалому листі в ніч, а потім повертається. ВОНА не змогла звідси піти, тому що осінь. Тому, що тут є ВІН. Скоро буде світати. ВОНА тихенько повертається, ступаючи обережно на вкриту памороззю траву. ВІН їй потрібний.

— Може і я потрібна йому?

Заходить в будинок, де є ВІН, з середини закриває за собою двері. ВІН притягує її до себе сильною і лагідною рукою, не запитує де ходила. Тулиться грудьми до грудей, ВІН ніжно пестить. Стало тепло і затишно.

— Любимий, сонечко, я люблю тебе!

За вікном вітер розгортає хмари. Осінь. Вони цілуються, тому що осінь, тому що їм хочеться поцілуватися.

Реальність.

Під якимсь черговим кліпом на сторінці в Киці точилася розмова. Жартували, як завжди, нас там топталосся чоловіків чотири. І коли я, зовсім не до речі запитала про Мовчуна, всі зникли, залишилася тільки Киця.

— Який настрої має Мовчун, перед вашими виборами?

— Ху.овий! — Киця відповіла мені одним словом.

— Як можна йому його покращити? Змінити, хоча б на «Заїїстий». Марго, може ти його поцілуй.

— Хіба підслати до нього молоду жінку. Навіщо йому літня, як що може мати молодих? Але не знаю, чи то допоможе. Хіба прочитає, що тут пишемо і стане веселий, або заб'є нас обох. Мусимо бути обережні.

— Марго, він тебе кохає! І не завжди люблять молоде вино. Мені втрачати нічого, Мовчун все рівно на мене ображений, але я буду чемний, ради тебе.

— Про то, хто кого кохає ми не пишемо тут, хіба жартома.

— Так то все були жарти? А я сприймав серйозно, я насправді всіх вас люблю.

— Всіх я не здолаю, згідна на частину.

— Добре, хай буде частина, як що я є в тому числі.

Майже невинна розмова, і все ж Киця видалила цей кліп з коментарями зі своєї сторінки. Боїться Мовчуна?

Реальність.

— Та наплювати нам на Тасю! Вона ніколи цього не зробить! Чому, ми маємо від неї залежати? Ми можемо обійтися без неї, для цього тільки потрібний подовжувач метрів двадцять.

Нарешті Ілентина помітила, що колеги мовчки дивляться на двері. В дверях стояла Тася. Зайшла, демонстративно зробила паузу і вийшла.

— Пішли в клас, я покажу як можна зробити, — зве колег Ілентина.

І Галя, і Шефа почувають себе вимушено, але йдуть. Ілентина показує в класі, як можна провести подовжувач в обхід Тасіної шафи. Як можна прибити до стіни шнур.

— Ні до стіни не можна прибивати, потрібно, щоб його можна було зняти. А то що я скажу пожежнику? Можуть оштрафувати.

— Добре, тоді можна не прибити, а зробити затискачі.

— Скажете які затискачі і скільки їх потрібно лаборанту, він зробить. Ви не вірите, що Тася може звільнити шафу?

— В чому проблема? — запитує Галя, вона хоче зрозуміти ситуацію. Шефа пояснює де в класі має стояти комп'ютер, де є розетка, яку потрібно замінити, бо не працює. Щоб замінити

розетку, потрібно переставити шафу Тасі, а для цього потрібно забрати з неї речі, бо дуже важка. Тільки перекласти те все з однієї шафи в другу Тася ніяк не може.

— Не хочу я від неї залежати, вона цього ніколи не зробить. Квартира, де вона жила раніше, там до цього часу порядок не зробила, вже пройшло три чи п'ять років.

— Ні, ні! Про це не потрібно говорити, — Шефа замахала руками, ніби Ілентина торкнулася забороненої теми.

— Тася не може по іншому, в неї такий стиль. Я не хочу від неї залежати.

— Добре, добре, Ілентино, скажете лаборанту, він зробить. — Шефа поспіхом виходить з класу.

— Я розумію Тасю, Ілентина, я сама була в такому стані.

— З такого стану потрібно виходити.

— Самому важко це зробити, мене буквально насильно витягли. — Галя також виходить з класу.

— Як ви могли, так сказати. «Наплювати на Тасю!» Я ніколи цього не забуду, — з цими словами увійшла Тася й пішла до своєї шафи.

— А як би я на вас наплювала?

— Та хоч усю заплюйте, але зробить.

— Можете вся замотатися своїм подовжувачем!

— Я зроблю це, з понеділка поміряю, і до середини зроблю, але вас до комп'ютера не підпущу. Ви показали свою незацікавленість.

— Ти не можеш так зробити!

— Можу!

Довго дивляться один на одного. Тася опускає очі.

— Можеш, я знаю, що можеш.

— І зроблю!

— Я не можу розвантажити цю шафу, в мене паніка, тут гора паперу.

— На пів години роботи. Давай я допоможу, це просто механічна робота, нічого особистого, перенести з пункту А в пункти Б.

— Тут все особисте.

Ілентина робить вигляд, що не знає причину паніки. Тася здається. Починають переносити речі з однієї шафи в другу.

На кожній книжці, на кожній графіці свого померлого чоловіка Тася ковтає сльози, але тримається. Ілентина підганяє, не дає їй часу на спогади. Кілька раз Ілентину кличуть до іншого класу, відмовляється.

— Я зараз працюю за «німця з нагайкою» при Тасі.

Вони зробили це за годину.

— Я не можу змиритися з тим, що люди помирають.

— Не мирись.

— Ви мене змусили, можна сказати ви мене згвалтували сьогодні!

— Хтось же повинен був це зробити.

Ще не все було зроблено, але те, що залишалося було дрібницею.

— Шефа хоч попереджає завчасно, що примушуватиме.

— І який результат? Добре, Тася, попереджаю, в понеділок продовжимо.

— В понеділок? Сьогодні середа? Я хочу, щоб понеділок був уже завтра.

Реальність.

Або Мовчун читає думки Киці, або вона випалила йому все те, що написала мені вчора. Він вивісив у себе фото, де сидить біля пам'ятника арлекіна та повторює його рухи, мислить. Дивлюся на фото і запитую себе, як довго я ще вперто не бачитиму очевидного: фарбоване волосся, не мужня рука, на пальці перстень, у вусі сережка, на шиї срібний ланцюжок від Киці, на пальці ноги колечко від колишньої дружини. Відповідає завжди, або цитатами авторитетів, або словами пісні, і ніколи не відповідає сам від себе, своїми словами. Так зручно, завжди можна сказати, що ти не правильно зрозуміла. Мені давно потрібно сказати собі те, що я писала Киці: «Таких чоловіків, як ти хочеш, немає в природі.»

Мовчун є таким, яким він є, і має право таким бути. Що я хочу від нього? Як довго я ще буду його мучити? Він не може, не хоче і йому не потрібно бути іншим. Те, що хоче зробити з нього Киця, для нього також не природно. Він є слабкий, і не хоче бути сильним, бо його сила в слабкості. Він вимагає співчуття. Мовчун завжди демонструє те, що він слабкий, а я не хочу цього

бачити. Пора відкрити очі! Відкрила і що? Я все рівно кохаю його. Похвалила те фото.

— Гарне фото! Навіть не знаю, хто більше мислить, ти чи арлекін.

В Сабріні з Мовчуном в той час йшла суперечка, мислить арлекін, чи тільки удає, що мислить.

— Думаю, що удає, що мислить, — вирішив Мовчун.

— Як що уміє удавати, значить не дурень, — відповіла Сабріна.

— Гарно виглядаєш Мовчун. Я є щасливий, що тобі добре в Кракові, — написала я. А себе запитала, чому я вирішила, що він захоче щось робити, писати зі мною книжку, наприклад? Він звик просто брати, як милостиню, брати без усяких зобов'язань. І таким він мені подобається? Таким подобається своїм друзям? Мабуть так. Його подружки також похвалили його фото.

— Гарно виглядаєш, Мовчун.

— Супер фото, мислитель.

— Прекрасне фото.

— Цікаво, над чим думаєш?

Киця також написала коментар під знімком.

— У Лодзі ти думаєш інакше. Мабуть є місця, які сприяють мисленню. Міна, однак вказує на певну несподіванку власної інтенсивності мислення. Капітальний знімок. Достойне фото майстра. Поздоровляю, Мовчун.

Чи то мені здається, чи дійсно в її словах присутня гіркота.

14

Реальність.

— Добре! Поговоримо про секс?

— Можна, але не довго, — так відповів мені Нікі. Він не мав багато часу.

— Добре, Нікі, не довго. Які відчуття тобі найбільш приємні?

— Уточни запитання про відчуття. Поки що не дуже зрозуміло, що ти маєш на увазі.

— З чого для тебе починається жінка? Погляд? Дотик? Запах? Що?

— Погляд. Запах може привернути, а може і відштовхнути. Дотик? Ну то уже при зовсім близькому контакті.

— опиши які дотики подобаються, руками ногами, чим? Як?

— Грудьми, стегнами, попою, поцілунки.

— Попою до чого? Стегна, яка частина?

— Попою до попи, до стегна і до інших випуклих частин тіла. Зовнішня частина стегна, як що ж внутрішня, то тут уже не працювати, а діяти треба.

— Нікі, а руками тобі подобається торкатися жінки? Яких частин тіла торкаєшся? Чи ти торкаєшся і гладиш, тому що потрібно?

— Кому потрібно? Роблю те, що подобається мені, партнеркам, схоже, подобається також, поки що ніхто не скаржився.

— Як тобі подобається пестить руками? опиши.

— Навряд чи зможу описати, все спонтанно по реакції партнерки, та і не фіксую я ці дії, мемуари не збирався писати.

— Спробуй!

— Ладно, наступного разу спробую запам'ятати порядок дії, але боюся, що захоплюся і не запам'ятаю. На сьогодні досить. До наступного разу.

Реальність.

— Ілентина, дай мені ще трохи часу, мені потрібно сісти і те все систематизувати. знайти якусь концепцію, — такими словами Галя зустріла Ілентину.

— Галя, концепція в мене вже є, і схема є, ти тільки розкажи своїми словами, не потрібно писати, давай просто поговоримо.

— Ні, я напишу!

— Те що ти напишеш, ти сама можеш дати до друку.

— Ні, я не робитиму цього, ти друкуй, я тобі дам.

— Галя, мені було б краще, щоб ти мені просто розповіла.

— Я так не можу. Я як копнула ту тему, там такі глибини. Вони стояли в класі біля вікна, дивилися, як за вікном з груші падає листя та спілі груші. До них прийшов Гриць.

— То як сьогодні? Все по плану? Шефа знає?

— Все, як домовилися.
— Ви чули? Шефа хоче спилити цю грушу?
— Хай пиляє, навіщо вона нам?
— Ми повинні боротися за кожне дерево в місті!
— Ця груша затіняє, не пропускає в клас сонячне світло.
— Яке світло, ми працюємо у вечері, коли вже не має денного світла.

Гала і Гриць сперечаються стосовно груші. Ілентина ще раз пробує переконати Галу розповісти їй про секс. Останні слова Ілентини, увійшовши почула Тася.

— Гала може розповісти. В молодості була дуже безпосередня.

— Тася, я з дитинства була ураган. Одного разу моя мати їздила за кордон і привезла звідти презервативи, в СРСР це тоді було дефіцитом. Заховала від мене, звичайно, а я, як і мало бути, знайшла їх. Вирішила, що це повітряні кульки, ще мала була, надувала їх, зв'язала до купи гірляндою і пішла з ними прогулювати собаку. Задоволена! Одягла мамині тухлі на каблучках, така красуня. Сусіди побачили й відразу дзвонити мамі на роботу. Розповіли їй, як я гуляю з презервативами, стали радиться, як мене тихенько заманити додому, з людських очей. А я ж не знаю, бачу, що мене додому відтісняють, упираюся не хочу. Заманили мене таки додому і відібрали.

— Я також, як був малим, у батька презерватив знайшов.

— У вас був прогресивний батько, не кожен міг тоді купити презервативи.

— Продавалися в аптеках.

— Не в кожній аптеці вони тоді були.

— Я не про це. Я сів на кухні і його надуваю, мати щось їсти готувала. Заходить батько, подивився на мене, на матір, вона йому, що я мов зроблю, знайшов і надуває кульку, батько махнув рукою й вийшов.

В. Корнієнко. "Кінь".

Реальність.

— Ви дома?

— Так, Адам, я дома, але до лісу ми уже не підемо, тебе не було, я стала фарбувати волосся.

— Я можу прийти, тільки не на довго.

— Просто поговорити? Приходь.

— Тоді я скоро буду.

Ілентина знає, що це скоро відносно, але Адам приїхав скоріше, ніж вона думала. Завів велосипед в коридор.

— Чай будеш?

— Та я зараз чай не дуже.

Тоді Ілентина заварює чай для себе.

— Почнемо про секс?

— Як що вас знову цікавить тільки на тому низькому рівні?

— Секс є, він частина нашого життя. Він у кожного на різному рівні. Розповідай про свій, на тому рівні на якому він у тебе є.

Адам замислюється, він чекав іншого.

— Я розумію, що секс у мене буде, але зараз я не хочу, зараз я займаюся духовним розвитком. Я знаю, що є чоловіки, яким аби секс, мені потрібно розуміння, я не хочу, щоб мною піська керувала, — говорить Адам, а потім довго розповідає про сексуальну завантаженість телебачення й інтернету. Осуджує сексуальну перевантаженість одного й другого.

— Адам, я не дивлюся телебачення, а в інтернеті, що хочу читаю, що не хочу — ні. Мене не цікавить суспільна думка по цьому питанню, мене цікавить конкретно твоє відношення до сексу. Як що не зараз, то яке було, можеш згадати, бо яке буде, ти не знаєш.

— Чому не знаю? Знаю.

— Тоді розповідай.

Адам сміється.

— Я знаю, що як що я захочу, то знайду партнерку. Але в мене високі вимоги до партнерки, я хочу розуміння. Просто секс, це не те. То нічого не дає, ніякого задоволення, тільки потім противно, а власне зразу противно, краще й не починати.

— Дійсно, краще іграшка з сексшопа.

— Ні, ні! В мене задоволення в голові.

Адам торкає себе виголеного лоба.

— Ти не хочеш сексу без почуттів.

— Давайте не будемо про почуття. Про які почуття ви говорите? Почуття власника? Як підлітки, хлопчики й дівчатка говорять про любов, а самі відразу хапають: «МОЄ!».

— Почуття, є почуття, просто в кожного різний рівень культури. Любов, це не почуття власника, це коли радієш, що людині, яку ти любиш, добре.

— Для мене важливо розуміння.

— Я розумію, що слово любов уже затаскали, вкладають в нього зміст, хто який хоче. В тебе є почуття власника до сексуальної партнерки?

Якийсь час Адам бореться з собою, а потім вирішує сказати правду.

— Я стараюся бути досконалим, але все таки є. Вроді все теоретично в мене духовно, а практично почуття власника присутнє.

— Які в тебе зараз почуття до першої дружини?

— Тоді був молодий, що тут скажеш. Тепер мені її навіть шкода. Хоч жаліти, це погано. Мати в неї, чомусь вирішила, що вона дуже красива, і все має бути по її, свою дочку біла по губах за кожну не згоду. Там було погано все, і зараз там також погано.

— Так, жалість це погане почуття.

— А до другої дружини, там уже все було свідомо, то зовсім інше, це не могло бути погано.

Заходить розмова про дітей а потім про батьків. Адам признається, що в глибині душі в нього є образа і на батька, і на матір, а ще розуміння того, що образатися погано.

— А на мене образи немає? Знаєш, якесь покоління повинно це припинити, постарайся цю образу побороти.

До Адама дзвонить телефон, він говорить по мобільному. Збирається. Йде.

Реальність. Недалеке минуле.

Сексуальні розмови на тлі мистецтва. Це був твір Пікассо, «Жінка плаче».

— Таке бридке, що аж гарне, — так відгукнулася Сабріна, я стала вести з нею діалог. Тоді для неї я була Іваном-Арієм.

— Як жінка плаче, чоловік панікує, — авторитетно заявляю я.

— Сльози жінки, яка кохає, зворушують. Сльози байдужої жінки чоловіка денервують.

— Сабріна, в СРСР була ціла інструкція для жінки. В якій писалося окремим пунктом, що коли жінка хоче поплакати після сексу, (не знаю, що то був за секс, після якого плакати хочеться), то вона повинна закритися у ванній і поплакати тихенько. А в присутності чоловіка плакати можна тільки в крайньому разі і то без схлипування, тільки тихо — сльози по щоках.

— В Польщі плач після сексу або під час нього, є ознака сексу надзвичайного. Пам'ятаємо що існує щось такого, як сльози щастя. Але вони тільки для обраних, — відповіла мені Сабріна. Потім побачила нашу розмову Вода, прокоментувала.

— Ще ми можемо плакати зі сміху. Іван, чи ти хочеш всякі причини сміху також вияснити? У нас плачуть без інструкції. Хіба що якесь акторство помагає плачем в досягненню якоїсь цілі. І ще доходить до тупання ніжками.

— І що у вас робить чоловік, як що жінка плаче під час сексу? — запитую. На той час, для Води я також була Арій, названий Іваном.

— Іван, не кожен чоловік здатний довести жінку до сексуальних сліз щастя, — говорить мені Сабріна.

— Сабріна, а тебе до сліз в сексі доводили? Не кожна жінка може.

— Іван, жінка, і не може? У нас може! — захищає Сабріну Вода.

— Ну, Вода, сповідайся! Іван зараз шукає найбільш плаксивих наложниць.

— Але так рано не йде мені на сповідання сексуальні. Іван, не маєш якогось стимулу творчого до малювання? Малюю про секс і покажеш, що намалював. Це може бути батік і враховуй, бо як приїде та подруга, яку так чемно слухаєш, то можеш мати прочухана.

— Дівчатка, самі зранку розпочали про секс, а тепер вам не той час. А який той?

— Іван, почекай до вечора, — каже Вода, її підтримує Сабріна.

— Від вечора, аж до рана, ми є найліпші з коханок.

— Буду чекати! Не знаю як витримаю.

Жінки мене підбадьорюють, радять не падати духом. А у вечері тихо зникають і до цієї теми не повертаються.

Реальність.

— Співав, я того разу не сказала, він ще співав. І при цьому дуже фальшивив, мій музикальний слух не витримував цього. У Ворона ніби хороший музичний слух, він підбирає мелодію, щоб грати, а співати добре не може, не попадає в такт. А я є талант, знаєш, талант він кругом талант, я і малювала, і грала на скрипочці, ходила в музичну школу. Я кругом вчилася відмінно і в художній, і в музичній школі. Потім пізніше прийшлося зробити вибір, і я вибрала образотворче, — Яся розповідала мені по телефону, я дзвонила до неї часто, і нарешті випав час, коли вона була одна дома, та могла вільно говорити.

— Окрім з Вороном, я ніякого сексу більше не мала, тому не знаю, що ще можу тобі розповісти.

— Давай поговоримо про оргазм. Ти отримуєш оргазм?

— З оргазмом все в порядку, отримую.

— Ти стала отримувати його відразу?

— В свої двадцять, я уже була так підготовлена еротичними снами, що мене не потрібно було дуже зваблювати, погладив, поцілував і вже звабив. Оргазм, правда, був не з першого разу, нам потрібно було звикнути один до одного. Ти ж знаєш, на цю тему літератури тоді було мало, але ходила книга по гуртожитку.

Я пам'ятала ту книгу. Хлопців, які її прочитали, було видно відразу. Всі вони гладили і цілували дівчат однаково, особливо старалися дихати дівчині у вухо.

— Яся, що тебе збуджувало, що тобі подобалося, щоб Ворон робив? Де в тебе ерогенні зони?

— Звичайно, як всім жінкам. Щоб цілував шийку, вушко. А ерогенні, як у всіх жінок.

— У всіх по різному. В мене, наприклад, без підказки не знаходять.

— Ти на тому місці записочку приклеюй.

— Ага, можна обвести кружечком і написати — «тут».

Так де в тебе, все-таки?

— Клітор, губи.

— І як з оргазмом?

— Без проблем, кожного разу. Я знаю, що деякі жінки отримують по кілька оргазмів за раз, я не така.

— Як ти зваблюєш Ворона?

— Ти ж знаєш, я баришня красива, я його надихаю на секс, буває, що все кидає і біжить в ліжко. Я заміж вийшла по зальоту. Думала, що варта кращого чоловіка, я ціну собі знаю, в мене ще в школі було багато поклонників. Та й зараз чоловіки на мене реагують, вони відчують самотність. Виходила заміж — я ридала, а не раділа. Ворон звичайно радів, з провінції приїхав в столицю, відразу всі умови, квартира, прийняли його в хорошу інтелігентну сім'ю. Мій батько мав хорошу посаду. Я ридала бо виходила заміж за хлопця з села. Мені не подобаються товсті чоловіки, а Ворон лінивий, не спортивний, завжди був з животом і зараз також. Я полюбила його пізніше і не за зовнішність, а за інші якості. Добре що Ворон розумний і чуткий.

— Щоб отримати оргазм, тобі потрібні якісь особливі умови?

— Ні. Тепер, звичайно, потрібно трохи підготуватися. На ранковий секс я не ведусь, хоч Ворон і хоче, який може бути оргазм, як що думаєш як приготувати сніданок, чим їх нагодувати. Мені краще всього, десь о годині дванадцятій дня, уже розворушилася, бадьора і ще не стомилася.

— Як ти себе готуєш до сексу, як стимулюєш?

— Я дуже інтелігентна і тонка натура, матюки мене убивають, а Ворон часом матюкається.

— До тебе?

— Ні! До мене ні, до комп'ютера, але мене це принижує, я тоді нічого не хочу.

— І все таки, що ти робиш, щоб підготувати себе?

— Раніше нічого не потрібно було робити, а зараз Ворон трохи здає, тому мушу заздалегідь підготувати себе, щоб укластися в ті три хвилини й отримати задоволення. Я просто стискаю і розслабляю м'язи вагіни, як під час сексу. І м'язи тренуються, і туди йде приплив крові.

— Як готуєш Ворона?

— Звичайно руками, ніжно, швидко. Зараз ми не так часто сексом займаємося.

— Всі не часто, Яся. Чоловіки тільки говорять, що їм потрібно кожного дня, а насправді це десь регулярно раз в квартал. За винятком одружених, яких жінки надихають на подвиг.

— Ворон не такий, у нас зажди було два рази на тиждень, в крайньому разі один раз. Я красива і його стимулюю. Зараз стало трохи рідше. Бо як що секс в задоволення, то його хочеш, а як не дуже, то не сильно й хочеться напружуватися ради такого короткого часу.

— Ти ревнуєш Ворона?

— Ти знаєш, я мало зросту, я так від цього страждала, стільки комплексів.

— Знаю, сама така.

— Я не знаю, що тобі Ворон наговорив на цю тему, він любить хвалитися, по гороскопу півень.

— Нічого він не говорив.

— Він, звичайно відчуває, що ми одного рівня, що я також талановита, тому хоче десь самоствердитися, щоб почувати себе вище мене. Я думаю, що він тільки розпускає хвіст, хвалиться, не більше. Я не ревную його, хоч часом мені прикро.

— Ти закохувалася в якогось чоловіка, на роботі, чи будь де, ми ж не на безлюдному острові живемо.

— Вважай, що на безлюдному. Які чоловіки? Я працювала в будинку моделей, там одні жінки.

— Ти в якому? Я також працювала в будинку моделей, такий гадючник.

Ми згадуємо про жахливу роботу в будинку моделей, худради, кількість моделей на місяць. Пригадуємо молодість, потім повертаємося до попередньої теми. Стосовно сексу Яся тримається своєї лінії, сім'я це непорушне, вона не зраджувала Ворону, Ворон не зраджував їй. Я їм вірю.

Реальність.

Роверист прислав мені зсилку. Все на англійській мові. я довго думала, нарешті запитала.

— Роверисте, що це є? Що з ним потрібно зробити?

— Я не знаю чи потрібно. Може то подорож по Індії.

— Дякую, Роверисте, тепер побачив, потрібно було клікнути мишкою, — я дивлюся кліп, де молода індіанка роздягається догола. Стараюся пояснити свою недогадливність.

— Вчора туго мислив.

— Добре часом відпочити від думок, Арій.

— Було б від чого відпочивати.

— За хвилину йду з кудлатою на прогулянку, потім на велосипед до родичів, можливо й до лісу.

— Гарні плани. А я думаю про секс. Приятелька пише про секс книжку. Запитала в мене, які відчуття має чоловік під час сексу? Думаю, що б їй відповісти?

— Важко сказати, а виразити словами ще важче, але хіба то важливо?

— Я їй говорю, що краще давай покажу. Тільки не хоче. Говорить, що в книжці все має бути сказане словами.

— Ну от бачиш, книжку пише, а навчитися не хоче, щось тут не так. Може ти, Арій, занадто коротко пропонував допомогу?

Оскільки для Ровериста, схоже, я є все ще Арій, то пригадувала думки і слова Арія, вела розмову від його імені, переповіла Роверисту наш з Арієм діалог.

— Думаєш, що не уміє? Говорить, що є закохана в Мовчуна по інтернету. Вважаєш, потрібно пропонувати довше? Запитаю.

— Дівчина є «голодна», то сумно.

— Та вона не є сумна. Дуже активна. Мусив їй розповісти про свій перший сексуальний досвід. А ти про свій пам'ятаєш?

— А з якою? Бо то завжди є перший раз.

— Багато маєш перших разів? Напевно не всі згадаєш?

— А з сімнадцяти років, хіба то давно було?

— Зовсім не давно. Роки летять, а мені подобаються молоді жінки і гарні.

— То мабуть нормально.

— Так. Бо інакше не цікаво жити, — пишу Роверисту і відразу переповідаю весь діалог Арія. Арій залишився задоволений “своїми” репліками.

Реальність.

Киця поміняла своє профільне фото. Першим її похвалив Пернатий. Тоді він уже був не тільки другом Киці, а і моїм також, для нього я була Іван.

— Вав! Гарні очі!

— Ті очі і той усміх! Ну, ну!

Подібні репліки посипалися від багатьох її друзів, я також не стала відставати від них.

— Драматичні! — написала, вразивши думку одним словом.

— Іван, ти що? Де там?

— Пернатий, я не зрозумів, що ти хочеш запитати?

— Вона не драматична.

— Зараз будете мене посвячувати в те і інше. Не буду прикидатися, скажу просто, добре і таке посвячення, — написала Киця і розіграла нас по тумбах.

— Навіть боюся обізватися, — признався Роверист.

— Пернатий, бачиш в Марго на шиї третє око? Як що не драматична, то яка? Роверисте, я також боюся, — пишу я.

— Іван, до тебе майже 800 кілометрів, розправа тебе швидко не дістане.

— Так, але до тебе, Роверисте, 5 хвилин велосипедом, мусиш вважати, — пригрозила Роверисту Киця.

— Стараюся, руки мені, правда трохи дрижать, але стараюся бути чоловіком.

— Не трусися, Роверисте, бо нам так нічого не вийде. Або може власне це і є то?

— О, Марго, у вас з Роверистом може бути щось цікаве.

— Іван, Роверист: 666! — Пише Пернатий, не знаю, що хотів цим сказати.

Перед кожним іменем Пернатий ставив собаку (@), в поляків ця собака чомусь називалася мавпою, явно на щось натякав, тільки я нічого не розуміла. Роверист йому відповів, що він сам такий. Пернатий став чекати дальших інтерпретацій, вважав себе захищеним, оскільки Берлін був оточений муром. Мені число 666 зовсім не сподобалося, я вибрала собі інше.

— Я — 333.

— А я 69! — Заявила Киця.

— Та то я 69! І я маю на то документ! — Роверист став відвойовувати собі ту цифру.

— Марго, я знаю хто ще 69! — написала я, маючи на увазі Мовчуна, адже він любив цю цифру, Киця подумала на мене — Арія.

— Роверист, ти до двох не умієш лічити, То не приписуй собі цю вищу математику.

— Так мені в метриці це написали, як я маю з тим давати раду?

— Шкода, що ти не по віку для мене, гарна була б з нас пара.

— Роверисте, раз тобі написали, то мусиш виконувати. Марго, з того речення викресли слова — «була б» і «не по віку», все інше є добре.

— Допомога з України, дивно.

Потім ми з Роверистом втихомирили Пернатого, нагадали йому, що до Берліна ближче, чим до Києва. Запевнили, що Киця любить його також, але нас з Роверистом більше. Ще трохи поговорили і залишили всі цифри в спокою.

Реальність.

— А спати не пора?

— Так пишу ж книжку.

— А скайп для чого? Консультації онлайн?

— Чекаю коли ти розкажеш.

Пізно у вечері Петер постукався до мене в скайп.

— Лентина, я не один в темі.

— Так не один, є ще поляки.

— Ну от, я сьогодні не співбесідник на теми секс варіації.

— Чому?

— Період сумний, чергова річниця.

— Розкажи.

— Не хочеться. Просто це так.

— Як що не хочеться не мусиш. Іноді стає краще, як поговориш.

— В декого це так, я інакший.

— Люди різні, Що зараз робиш?

— Так. Нічого по суті.

— Не знаю, як далі буде з полячками. Уже дві полячки знають, що я жінка.

— І як це сприйняли?

— Нормально. Обіцяли не говорити іншим. Наші жінки уже б по секрету розповіли, а як ці не знаю, чекаю, як буде.

— Так по секрету ж, можеш і не узнати. А цікаво, як би тобі де ти як чоловік, за дівчинку хлопець би писав.

— Все може бути.

— Мені, якось, одна жінка розповідала, як вона в сайті видавала себе за чоловіка, так насилу від дамочки відбилася, та уже з чемоданом рвалася приїхати, причому одружена.

— Петер, я не відбиваюся. Арій мене страхує.

— З чемоданом, Лентино, це я образно. Рвалася переїхати зовсім.

— До мене також рветься, але як що її нашепчуть, то зупиниться. От я й дивлюся.

— Ага. Хитро. А вони, що знайомі?

— Так, вони всі разом навчалися.

— Але уже не всі думають, що ти чоловічої статі.

— Двоє із п'яти. Дві уже знають, а три ще ні.

— Здадуть тебе.

— Може вже здали та прикидаються. Вони мусять маскуватися, не можуть же вони видати свою подругу, яка дала мені слово, що не розповість.

— Доповідати навряд чи стануть. Театр. «Чим би дитина не бавилася, аби не завагітніла.»

— Добре, що турбуєшся.

— Гуманіст недобитий.

— Чому недобитий? Гуманіст це добре.

— Йому, не завжди.

— Так. А моральне задоволення?

— Там без питань, але є ті, що бажають цим скористатися.

— Так завжди є. Мені також подобається твоя гуманність.

Може чемодан в руки і в Одесу?

Петер “завис” і після паузи став цілком серйозний.

— В мене немає умов для проживання.

— Ну ти наляканий! В мене немає чемодана.

— Я не лякаюся, просто повідомляю, і це правда. Так от, коли до мене приїжджали то на той час знімалося якесь житло. Зараз ні за що.

— Я пожартувала. В мене відпустка скінчилася, я завтра на роботу виходжу.

Після цієї розмови Петер був зі мною насторожений. Схоже, жінки зграями літом мчаться до нього в Одесу “на шару” відпочити.

Реальність. Не далеке минуле.

Розмови на тлі мистецтва.

Це була робота російського автора. Красива спина голого чоловіка. Напружені м’язи, він прагне утриматися на спині коня, якого купає в річці.

— Но! Но! — Прокоментував Пернатий.

— Гарний кінь. Люблю дивитися, як купають коней, — коментую ту картину.

— Коня власне й не видно, але видно... — Пернатий натякав на гарно збиту попу молодого чоловіка. Воді Пернатий подобається, вона завжди радісно починає розмову з ним, тому відгукується відразу.

— Як ти хочеш того коня показати? Хіба хочеш показати профіль коня з іншого боку, — пише Вода, адресуючи Пернатому.

— Коня можна уявити, — заявляю я.

— Впертий, — відповідає мені Вода.

— Можна уявити коня в русі, під час купання, коли він б'є мокрим хвостом по голому тілу.

— Уявила, що потім?

— В таку спеку. яка є зараз, вода якраз дуже добре.

— Іван, чи той кінь продається?

— Вода, хочеш такого коня? Хочеш купити цю картину?

Потрібно знайти контакти автора і запитати в нього, бо я не знаю.

— Іван, Пернатий мав на увазі власного коня, — так до розмови долучився Мовчун. Я нічого не зрозуміла, стала уточнити, який “власний кінь” Пернатого.

— Мовчун, Пернатий має свого коня? — запитала.

Моя наївність, підкорила всіх й розвеселила, але відповідати мені не став ніхто.

Реальність.

Час від часу Мовчун став помічати мене, іноді навіть писати коментарі, він і раніше так робив, коли відчував, що не витримаю, залишу все й не писатиму йому більше ні слова. Завжди тоді обзивався. Боявся мене втратити? Прогнати, викреслити з друзів, занести мене в “чорний список”, міг легко, але не робив цього. Чому? Що стримує його? Не дозволяють його подружки? Чекають і розраховують на Арія? Можна скільки завгодно вгадувати. Може погадати на кавовій гущі? Знову про Мовчуна розпитати в Киці? Можна розпитати в кого завгодно, тільки не в самого Мовчуна, бо мовчати він уміє. Зрозуміти яким він є, задачка складніша ніж в детективі пошук злочинця. “Непокірна, артистична душа” — так написав про себе. Що непокірний Мовчун, то точно, ні до чого не можна змусити його. Тож, оскільки “непокірний” співавтор страйкує, роман мушу вважати закінченим.

В. Корнієнко. Начерк.

Літературно-художнє видання

Валія Киян, Юра Лоцький

Віртуальний Іван

Дизайн обкладинки: Є. Корнієнко.
Ілюстрації: О. Бойко-Гулівата, М. Бойко, Є. Смаж, В. Корнієнко.
Друкується в авторській редакції.

Підписано до друку 25.06.13. Формат 60×84/16
Друк офсетний. Гарнітура Minion. 11,05 умов. друк. арк.

Видавництво «Крок»
Свідоцтво ДК №3538 від 30.07.2009 р.
вул. Гайова, 56, м. Тернопіль, 46006
тел. +38 (0352) 24-84-36
info@krokbooks.com
www.KrokBooks.com